

Premiul WALDENBOOKS BESTSELLING AUTHOR

Carly Phillips

Burlacul

Carly Phillips

Burlacul

Traducere: PETRUȚA IONESCU

Carly Phillips
THE BACHELOR

Mamei mele și tatălui meu pentru că m-au făcut să cred că pot face absolut orice.

Lui Phil, fiindcă mă iubește și mă sprijină să trec prin toate încercările.

Și pentru Jackie și Jen, care fac ca totul să merite.

PROLOG

Sunteți sănătoasă, doamnă Chandler. Și cardiograma și tensiunea arterială sunt normale. Nu e decât un caz nefericit de indigestie. Un antiacid, puțină odihnă, și ar trebui să vă simțiți bine. Doctorița își agăță stetoscopul de gât, notând încă ceva în tabel.

Sentimentul de ușurare alunecă prin trupul Rainei Chandler la fel de puternic ca durerea care o cuprinsese mai devreme. Senzația aceea înfiorătoare din piept și din braț o luase pe nepregătite. Cu toate că își pierduse soțul în urma unui atac de cord la vârsta de treizeci și șapte de ani, Raina nu privise niciodată cu detașare durerile apărute pe neașteptate. Devenise o persoană conștiincioasă în privința sănătății sale, atentă la greutatea ei, și începuse un program de exerciții care consta în plimbări pe jos în pas vioi, rutină pe care o respectase până în ziua de astăzi.

La primul puseu de durere, ea se repezise la telefon, apelându-l pe fiul ei cel mare. Nici măcar amintirile neplăcute, ale mirosurilor sterile și antiseptice din spital, sau griul depresiv al pereților nu o împiedicară să se îngrijească de sănătatea sa. Avea o misiune de îndeplinit înainte de a părăsi această lume.

Aruncă o privire către tânăra și atractiva doctoriță care o întâmpinase la Camera de urgențe. Orice femeie cu o înfățișare plăcută în ținuta verde monotonă de spital avea potențial.

— Ești nouă în oraș, nu-i așa? Dar Raina știa răspunsul înainte ca cealaltă să încuviințeze.

Cunoștea pe toată lumea din Yorkshire Falls, cu o populație de 1723 de persoane ce aveau să devină curând 1724, când soția editorului ediției locale a *Yorkshire Falls Gazette* va naște viitorul lor copil. Medicul său generalist fusese dr. Eric Fallon, un prieten apropiat de mulți ani. Văduv ca și ea, Eric sucombuse recent în fața dorinței de a se bucura mai mult de viață și a munci mai puțin. Fiind noul asociat al lui Eric, domnișoara dr. Leslie Gaines avea propriul răspuns în privința unui stres mai redus.

Ea era nou-venită în oraș și, din punctul de vedere al Rainei, acest lucru o făcea nu doar interesantă, dar și o nouă potențială soție pentru podoabele ei de băieți.

— Ești căsătorită? Întrebă Raina. Sper că nu te va supăra întrebarea, dar am trei fii burlaci și...

Doctorița chicoti.

— Sunt în oraș de numai câteva săptămâni, însă reputația fiilor dumneavoastră le-a luat-o mult înainte, doamnă Chandler.

Pieptul Rainei se umflă de mândrie. Erau băieți de treabă, fiii ei. Ei reprezentau marea sa bucurie, iar de curând sursa unei frustrări permanente. Chase, băiatul cel mare, Rick, polițistul favorit al orașului, și Roman, corespondentul său extern și fratele mai mic, cel care se afla acum la Londra, participând la un summit economic.

— Prin urmare, doamnă Chandler...

— Raina, o corectă ea, studiind-o pe amabila doctoriță. Un râs plăcut, simțul umorului. Îndepărtă imediat posibilitatea ca tânăra să fie sufletul pereche pentru Roman ori pentru Rick.

Conduita ei așezată l-ar plictisi pe Roman, iar programul de medic ar intra în conflict cu cel al ofițerului Rick. Dar ea putea fi femeia perfectă pentru băiatul cel mare, Chase.

Din momentul în care preluase de la tatăl său, cu aproape douăzeci de ani în urmă, funcția de editor al *Yorkshire Falls Gazette*, el devenise mult prea sobru, mult prea șef și peste măsură de protector. Slavă Cerului că moștenise frumusețea tatălui său, un chip cizelat care producea o primă impresie înainte ca el să deschidă gura, preluând controlul. Femeile cumsecade adoră bărbații protectori, iar marea parte a celor nemăritate din oraș s-ar căsători cu Chase cât ai clipi. Era chipeș, ca și Rick și Roman.

Scopul ei era de a-și căsători cei trei fii, și așa va face. Dar mai întâi, vor trebui să-și dorească din partea unei femei ceva mai mult decât sex. Nu că ar fi ceva rău în privința sexului; în realitate, putea fi mai mult decât plăcut, reflectă ea, aducându-și aminte. Dar problema ei era de fapt mintea închistată a fiilor ei. Ei erau *bărbați*.

Și fiindcă ea fusese cea care îi crescuse, știa exact cum gândeau. Rareori își doreau o femeie pentru mai mult de o noapte. Norocoasa avusese parte de o lună, nici mai mult, nici mai puțin. Găsirea unei femei hotărâte, asta era soluția. Cu înfățișarea lor atrăgătoare, specifică neamului Chandler, femeile le cădeau la picioare. Însă bărbații, inclusiv fiii săi, își doresc ce nu pot avea, iar băieții ei aveau prea mult, cu prea mare ușurință.

Ispita lucrului interzis și plăcerea de a vâna dispăruseră. De ce s-ar gândi un bărbat la *până când moartea ne va despărți*, când femeia e dispusă să cedeze fără niciun angajament? Nu că Raina nu ar fi înțelea generația actuală. O înțelegea. Dar adora în același timp legăturile vieții de familie – și era suficient de deșteaptă încât să-și dorească pachetul complet.

Însă în lumea de azi, femeia trebuie să-i ofere bărbatului o provocare. Emoție. Și chiar și atunci, Raina simțea că fiii ei ar da înapoi. Bărbații Chandler aveau nevoie de o femeie specială ca să le trezească interesul și să-l mențină. Raina oftă. Ce ironie ca ea, o femeie care avusese drept ideal propria căsnicie și copiii săi, să crească trei fii care considerau sacru cuvântul *burlac*. Cu atitudinea

lor, ea nu va avea parte de nepoții pe care și-i dorea. Iar ei nu vor avea niciodată parte de fericirea pe care o meritau.

— Câteva recomandări, Raina. Doctorița închise repede graficul și ridică privirea. Îți sugerez să ai mereu în casă o sticlută cu comprimate antiacide, în caz de urgență. O ceașcă cu ceai se dovedește adesea cel mai bun remediu.

— Fără livrări de pizza la ore târzii din noapte, în concluzie? Întâlni căutătura amuzată a tinerei doamne.

— Mă tem că nu. Va trebui să-ți găsești altă distracție.

Raina strânse din buze. Lucrurile pe care avea să le îndure în viitor. Pentru fiii săi. Vorbind de ei, Chase și Rick aveau să revină dintr-o clipă în alta, iar doctorița nu îi răspunsese încă ia cea mai presantă întrebare. Raina își lăsă privirea să alunece de-a lungul trupului zvelt al doctoriței.

— Nu vreau să insist, însă...

Dr. Graines rânji, evident încă amuzată.

— Sunt căsătorită. Și chiar dacă nu aș fi fost, sunt convinsă că fiii dumneavoastră ar aprecia foarte mult dacă și-ar găsi singuri partenerele potrivite.

Raina își temperă dezamăgirea, fluturând mâna în semn de răspuns.

— Ca și cum fiii mei își vor găsi vreodată femeile care li se potrivesc. Sau ar fi bine să spun *soțiile*. Nicio urgență de viață și de moarte nu i-ar putea sili să-și aleagă o femeie și să se așeze la casa lor... Vocea Rainei deveni tărăgănată în timp ce sensul propriilor vorbe păru să prindă contur.

Urgență de viață și de moarte. Singurul lucru care i-ar convinge pe fiii săi să se însoare. *Propria ei* urgență de viață și de moarte.

În vreme ce planul ei începea să prindă formă, conștiința Rainei o imploră să renunțe la idee. Era o cruzime să-i facă pe fiii ei să creadă că e bolnavă. Pe de altă parte, era spre binele lor. Ei nu erau în stare să-i refuze nimic, nu în momentul în care ea avea cu adevărat nevoie de ei, iar ea, mizând pe firea lor bună, îi va conduce în cele din urmă spre acel „au trăit fericiți până la adânci bătrâneți”. Nu că ei ar ști sau ar aprecia asta.

Își mușcă buza. Era un risc. Dar fără nepoți, singurătatea se întrevedea dezolantă în viitorul său, așa cum, fără o soție sau o familie, se întrevedea și pentru copiii ei. Voia ca ei să aibă ceva mai mult decât case și vieți goale – genul acela de viață pe care îl avusese ea după moartea soțului său.

— Doamnă doctor, diagnosticul meu... e confidențial?

Tânăra femeie îi aruncă o privire piezișă. Fără îndoială că era obișnuită cu această întrebare în cazurile cele mai grele. Raina își verifică ceasul. Băieții ei trebuiau să se întoarcă dintr-o clipă într-alta. Noul ei plan, ca și viitorul familiei sale depindeau de răspunsul femeii,

așa că Raina așteptă, bătând nerăbdătoare din picior.

— Da, este confidențial. Dr. Gaines dădu răspunsul râzând cât se poate de natural.

Raina se mai relaxa puțin. Își strânse mai bine pe corp halatul de spital din bumbac.

— Bine. Sunt convinsă că nu vei dori să fii obligată să eviți întrebările fiilor mei, așa că îți mulțumesc pentru tot. Întinse mâna și i-o strânse politicos, în timp ce în realitate își dorea să o împingă pe femeie dincolo de draperie înainte de sosirea cavaleriei, împreună cu întrebările sale punctuale.

— A fost o plăcere și o experiență să vă cunosc. Dr. Fallon va reveni mâine la cabinet. Dacă până atunci vă mai deranjează ceva, nu ezitați să sunați.

— Oh, nu voi ezita, spuse Raina.

— Deci care-i povestea? Rick, fiul mijlociu, cel pe care nu era nimeni în stare să-l ignore, se strecură dincolo de draperie, iar Chase îl urmă îndeaproape. Firea nesăbuită a lui Rick era replica personalității mamei lui. Părul lui castaniu-închis și ochii de culoarea alunei semănau cu ale Rainei înainte ca ea să-și schimbe culoarea cu un blond în nuanța mierii pentru a ascunde cărunțeala.

Roman și Chase, pe de altă parte, se înscriau într-un alt registru, cu părul de un negru intens și ochi de un albastru strălucitor. Atât fiul cel mare, cât și cel mic erau întruchiparea perfectă a tatălui lor. Staturile lor impozante și nuanța închisă a părului lor îi aduceau întotdeauna aminte de John. Numai personalitatea le aparținea în exclusivitate.

Chase se postă în fața agitatului său frate, înfruntându-l pe doctoriță:

— Ce se întâmplă?

— Cred că starea de sănătate a mamei dumneavoastră e un subiect pe care ar dori să vi-l explice ea însăși, spuse doctorița, strecurându-se apoi dincolo de îngrozitoarea draperie multicoloră.

Ignorând zvâcnetul de vinovăție în favoarea a ceva mult mai bun, asigurându-se că ei îi vor mulțumi în cele din urmă, Raina clipi pentru a-și stăpâni lacrimile, ducând o palmă tremurătoare deasupra inimii. Apoi le explică fiilor ei starea delicată a sănătății sale și dorința pe care o avea de atâta amar de vreme.

Roman se uită fix la fratele lui mai mare sau, mai exact, se uită lung la moneda de douăzeci și cinci de cenți din mâna dreaptă a lui Chase. După ce primise telefonul în legătură cu problemele cardiace ale mamei sale, Roman luase primul zbor cu plecare din Londra. Năvălise pe aeroportul JFK, luase imediat o cursă care făcea legătura cu Albany și închiriasse apoi o mașină care să ajungă într-o oră la reședința sa din Yorkshire Falls, situată la ieșirea din Saratoga Springs, New York. Era atât de obosit încât îl dureau oasele.

Iar acum putea adăuga și stresul la problemele lui. Datorită tulburărilor cardiace ale mamei sale, unul dintre frații Chandler trebuia să-și sacrifice libertatea pentru a-i dăruia Rainei un nepot. Aruncarea monedei avea să decidă care dintre frați va purta povara, dar numai Rick și Roman puteau fi implicați. Cum el își făcuse deja datoria față de familie renunțând la colegiu pentru a prelua conducerea ziarului și a o ajuta pe mama lor să-i crească pe cei doi mai mici, Chase nu lua parte la aruncarea monedei – deși el își dorea contrariul. El voia ca lucrurile să fie echitabile. Rick și Roman insistaseră însă ca el să-și păstreze autonomia.

Va juca în schimb rolul executorului.

— Alegeți. Cap sau pajură, zise Chase.

Roman aruncă privirea spre tavanul nevopsit, uitându-se spre etajul copilăriei sale, acolo unde mama lor se odihnea după cum îi recomandase doctorul. Între timp, el și frații săi stăteau și așteptau pe podeaua prăfuită și pătată din loc în loc a garajului atașat de casa propriu-zisă. Același garaj în care ei își adăposteau bicicletele și mingile pe vremea când erau copii, locul unde Roman își ascundea berile când își închipuia că frații lui mai mari nu se aflau prin preajmă. Și aceeași casă în care crescuseră ei și pe care mama lor o avea și acum mulțumită muncii susținute a lui Chase și succesului pe care îl obținuse el cu gazeta.

— Haideți, băieți, să spună careva, zise Chase, risipind tăcerea care se așternea în jur.

— Nu e nevoie să vorbești ca și cum povestea asta ți-ar face plăcere, mormăi Rick.

— Tu îți închipui că chestia asta îmi face plăcere? Chase răsuci moneda între degete, frustrarea întinzându-i buzele. Chestia asta e o porcărie. Sunt al naibii de sigur că nu vreau să vă văd pe niciunul dintre voi renunțând la viața pe care și-a ales-o numai din pricina unui capriciu.

Roman era sigur că fratele lui cel mare se simțea atât de puternic fiindcă nu-și alesese singur drumul în viață. În schimb, i se încredințase peste noapte atât rolul de editor, cât și cel de părinte. La șaptesprezece ani, fiind cel mai mare dintre frați când tatăl lor decedase, Chase considerase că e de datoria lui să ia locul tatălui, să devină capul familiei. Asta era și motivația participării lui Roman la aruncarea monedei. El fusese cel care plecase din Yorkshire Falls pentru a-și realiza visurile, în timp ce Chase rămăsese în urma lui, renunțând la ale sale.

Amândoi, atât Roman, cât și Rick, îl priveau pe Chase ca pe un model. Dacă Chase considera că înfricoșătoarea stare de sănătate a mamei și dorința ei profundă de a avea un nepot meritau un sacrificiu, atunci Roman trebuia să fie de acord. Nu numai că i-o datora fratelui său, însă împărtășea același sentiment al devotamentului față de familie.

— Suferința mamei nu e un capriciu, zise Roman către frații săi. Ea a spus că inima ei e slăbită și nu suportă stresul.

— Sau dezamăgirea, adăugă Rick. Mama nu folosește această expresie, dar știți al naibii de bine că asta a vrut să spună. Noi am dezamăgit-o.

Roman dădu din cap în semn de aprobare.

— Dacă nepoții o vor face fericită, atunci de noi depinde să-i oferim un puști ca să-l cocoloșească atâta vreme cât se mai află printre noi și se poate bucura că e bună.

— Știind că unul dintre noi are o căsnicie fericită o va scuti de o mare parte a stresului pe care trebuie să-l evite, zise Chase. Iar un nepot îi va oferi un nou sens în viață.

— Nu putem să-i oferim doar un cățeluș? întrebă Rick.

Roman înțelegea sentimentul. La douăzeci și unu de ani, stilul lui de viață făcea imposibil un trai așezat. Căsătoria și familia nu fuseseră prevăzute pentru viitor. Până în clipa de față. Nu că nu i-ar fi plăcut femeile, parfumul lor sau felul în care pielea lor catifelată aluneca pe trupul lui trezit la viață. Dar nu se putea imagina renunțând la propria carieră pentru a privi chipul unei singure femei la micul dejun, la capătul opus al mesei, tot restul vieții sale. Se cutremură, uimit că alegerile existenței lui ajunseseră într-un moment unic ca acesta.

Se întoarse către fratele lui mijlociu.

— Rick, tu ai mai tăiat o dată nodul gordian. Nu e nevoie să o faci din nou. Cu toate că Roman nu-și dorea să se proclame omul potrivit pentru o treabă ca asta, nu putea să-l lase pe fratele său să repete trecutul – să se căsătorească pentru a veni în ajutorul cuiva sacrificându-se pe sine.

Rick clătină din cap.

— Te înșeli, frate. Voi lua parte la acțiunea de aruncare a monedei.

Data trecută nu a avut nimic de-a face cu asta. Asta are legătură cu familia.

Roman pricepu. Toți membrii familiei Chandler erau dedicați familiei. Așa că el se întorcea acolo de unde plecase. Se va întoarce la slujba sa de corespondent străin al Associated Press, continuând să se aventureze în punctele fierbinți ale politicii, răspândind în lumea întreagă povești tănuite, sau se va stabili în Yorkshire Falls, așa cum nu avusese de gând niciodată? Cu toate că Roman nu știuse niciodată al cui era visul pe care îl visa el – al lui ori al lui Chase, sau o combinație a celor două – Roman trăise cu teama de a nu repeta stilul de viață al fratelui său, ori de a fi în imposibilitatea de a alege.

Dar, în ciuda golului din stomac, era pregătit, așa că dădu din cap în direcția lui Chase.

— Dă-i drumul.

— Cum dorești. Chase aruncă moneda cât putu de sus.

Roman înclină capul către Rick, acordându-i șansa de a alege, iar Rick strigă:

— Cap.

Ca într-o mișcare cu încetinitorul, moneda se roti și pluti în aer. Viața lipsită de griji îi trecu lui Roman pe dinaintea ochilor într-o manieră asemănătoare: femeile pe care le cunoscuse și cu care flirtase, cele deosebite, care îi rămăseseră alături suficient timp pentru a forma o relație, însă nu pentru a fi partenera de o viață, întâlnirile ocazionale și fierbinți, din ce în ce mai rare, din moment ce acum era mai matur și avea mai mult discernământ.

Sunetul scos de palma lui Chase care se lipea de dosul mâinii îl surprinse pe Roman, readucându-l la realitate. Întâlni privirea solemnă a fratelui său mai mare.

O viață în schimbare.

Moartea unui vis.

Severitatea situației îi strânse stomacul lui Roman. Își îndreptă umerii, așteptând, în timp ce Rick inspiră zgomotos.

Chase ridică mâna, privind în jos înainte de a întâlni privirea atentă a lui Rick, apoi pe a lui Roman. Apoi își îndeplini datoria așa cum o făcea întotdeauna, fără a da înapoi.

— Cred că acum o să ai nevoie să bei ceva, prâslea. Tu ești mielul de sacrificiu în situația asta.

Rick ridică spre cer o privire grea, o nimica toată în comparație cu bila de plumb din stomacul lui Roman. Chase se apropie, postându-se în dreptul lui Roman.

— Dacă vrei să renunți, acum e momentul. Nimeni nu-ți va sta în cale dacă nu poți să faci asta.

Roman se sili să zâmbească larg, mai ceva ca Chase la optsprezece ani.

— Crezi că a pune femeile la orizontală și a face copii e o sarcină grea? Când îmi va veni timpul, o să-ți dorești să fi fost tu în locul meu.

— Asigură-te că e o puștoaică, zise Rick, încercând să fie de ajutor, dar din vorbele sau din tonul lui nu răzbătea un umor adevărat. Evident că resimțea durerea lui Roman, cu toate că ușurarea că el nu fusese cel ales era tangibilă.

Roman aprecie încercarea de a-i ridica moralul, deși aceasta nu funcționa.

— Mai important este ca ea să nu se aștepte la prea mult, replică el. Orice femeie cu care se va însura el trebuia să știe de la început cine era el și să accepte ce nu era.

Chase îi dădu o palmă pe spinare.

— Sunt mândru de tine, puștiule. Asta e o decizie pe care o iei o-singură-dată-în-viață. Asigură-te că poți trăi alături de ea, în regulă?

— Nu am de gând să trăiesc cu nimeni, mormăi Roman.

— Atunci ce ai de gând? întrebă Rick.

— O căsnicie lungă și plăcută care să nu-mi schimbe deloc viața. Vreau să găsesc pe cineva care să-și dorească să stea acasă și să crească copilul, care va fi fericită când mă voi întoarce acasă.

— Vei avea oricum o povară, nu? întrebă Rick.

Roman îl privi amenințător. Încercarea lui de a-i îmbunătăți starea de spirit mersese prea departe.

— De fapt, noi am avut o viață a naibii de bună până ne-am făcut mari, iar eu vreau să mă asigur că indiferent cu cine m-aș căsători, persoana aceea îi va oferi aceleași condiții copilului meu.

— Prin urmare tu o să-ți vezi de drum, iar soția ta o să stea acasă. Chase clătină din cap. Mai bine vezi cum te porți. Doar nu vrei să sperii prea repede potențialele candidate în timpul căutării.

— Asta nu se poate întâmpla, chicoti Rick. În liceu, nu exista nicio fată care să nu tânjească după puști, înainte ca el să înceapă o viață plină de aventură.

În ciuda situației, Roman pufni îți râs.

— Doar după ce ai absolvit tu. Ale tale erau prea mari.

— Nu mai e nevoie s-o spui. Rick încrucișă brațele la piept, rânjind. Dar ce-i drept, e drept. A trebuit să o iau pe urmele lui Chase, iar ale lui erau uriașe. Fetele se dădeau în vânt după bucățița lui tare și tăcută. Dar imediat ce a absolvit el, au pus ochii pe mine. Se bătu cu pumnul în piept. Și de cum am plecat eu, drumul a rămas liber pentru tine. Și toate se arătau interesate.

Nu toate. Fără preaviz, amintirea infatuării sale din liceu reveni la suprafață, așa cum făcea adesea. O fată frumoasă cu părul de un negru intens și ochi verzi, Charlotte Bronson, făcuse ca hormonii lui adolescentini s-o ia razna. Refuzul ei usturător îl urmărise toată viața, la fel de acut și acum ca și atunci. El o apreciasse ca fiind singura cu

care ar porni la drum și nu o uitase niciodată. Cu toate că Roman și-ar fi dorit să considere povestea ca pe un eșec din adolescență și s-o lase așa, adevărul îi dicta să admită că sentimentele sale fuseseră profunde.

Nu se punea problema s-o fi recunoscut în fața fraților lui pe-atunci ori acum. Un bărbat trebuie să păstreze unele chestiuni pentru sine.

Potrivit ultimului zvon pe care-l auzise Roman, Charlotte se mutase în New York City, capitala mondială a modei. Cu toate că el ocupa un apartament în comun cu cineva, cu o chirie moderată, în același oraș, nu o întâlnise niciodată, dar nici nu o căutase. Zăbovise arareori în oraș suficient timp pentru a face și altceva decât să doarmă o noapte, să-și schimbe hainele, ca să pornească din nou spre o nouă destinație.

În ultima vreme nu mai aflate nimic de la mama lui, așa că acum deveni curios.

— Charlotte Bronson s-a întors în oraș? întrebă el.

Rick și Chase schimbă priviri uimite.

— Cu siguranță, zise Rick. Are o mică afacere în First.

— Și e necăsătorită, spuse Chase, surâzând în final.

Adrenalina lui Roman năvăli puternic și rapid.

— Ce fel de afacere?

— De ce nu treci pe acolo ca să vezi cu ochii tăi? întrebă Rick.

Ideea îl tentă. Roman se întrebă cum o fi arătând Charlotte acum. Dacă era la fel de sinceră și de tăcută ca pe vremuri. Dacă părul de un negru intens era tot lăsat liber pe spate, tentând orice bărbat să-l atingă. Era curios dacă ochii ei verzi erau la fel de expresivi, o fereastră spre sufletul ei pentru oricine se arăta suficient de interesat pentru a-l privi.

El manifestase interes și fusese alungat.

— S-a schimbat mult?

— Du-te și aruncă o privire. Chase adăugă propriul său punct de vedere. Poți numi asta prima ocazie să pui la orizontală potențialele candidate.

De parcă pe Charlotte ar interesa-o. Ea plecase liniștită chiar după prima lor întâlnire, lăsându-l și pe el să o ia din loc, aparent fără nicio remușcare. Roman nu crezuse niciodată în dezinteresul ei, și nici că vorbise propriul său ego. Scânteile fuseseră suficient de puternice pentru a aprinde tot orașul, iar chimia aceea atât de fierbinte fusese o explozie amenințătoare. Dar atracția sexuală nu fusese singurul lucru pe care îl împărtășiseră.

Ei erau conectați la un nivel mult mai profund, conectați suficient pentru ca el să-i împărtășească visurile și speranțele sale de viitor, un lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată. Dezvăluirea unei părți atât de intime și inimii sale îl lăsase descoperit în fața suferinței, ceea ce făcea ca refuzul ei să fie și mai dureros, realizează el acum, grație înțelepciunii de om matur care îi lipsise la tinerețe.

— Poate că o voi căuta. Deliberat, Roman răspunsese vag. Nu voia să le ofere fraților săi mai multe indicii în legătură cu renăscuta sa curiozitate vizavi de Charlotte Bronson. Mai ales că el avea nevoie de o altfel de femeie, una care să fie de acord cu planul său.

Lăsă să-i scape un mormăit, amintindu-și de ce începuse toată această conversație. Mama lui își dorea nepoți. Iar Roman va face tot ce-i va sta în putință pentru a-i oferi. Asta nu însemna însă că el va lua o soție cu tot alaiul de emoții sufocante și așteptări ale unui mariaj tipic. El era un bărbat care avea nevoie de libertatea lui. El nu era un soț pentru toate anotimpurile. Potențiala sa soție va trebui să-și dorească mai mult copii decât un soț, bucurându-se de propria independență. O femeie independentă care să adore copiii va fi alegerea perfectă.

Fiindcă Roman intenționa să se însoare, să-și lase însărcinată soția și să plece naibii unde va vedea cu ochii, făcând tot posibilul să nu privească înapoi.

Soarele strălucea dincolo de vitraliul ferestrei din partea din față a magazinului, scaldând-o pe Charlotte într-o căldură minunată. Se potrivea perfect cu imaginea tropicală pe care ea o pregătea. Legă partea posterioară a unei perechi de bikini cu șiret în jurul manechinului care urma să fie expus la loc vizibil în vitrină, întorcându-se apoi către asistenta sa.

Beth Hansen, de altfel cea mai bună prietenă a lui Charlotte încă din copilărie, chicoti.

— Mi-aș dori să arăt și eu atât de perfect.

— Acum arăți. Charlotte aruncă o privire micuței Beth și sânilor ei generoși.

Yorkshire Falls era un oraș mic, la patru ore distanță de New York City – suficient de departe pentru a rămâne un oraș de mici dimensiuni, dar destul de aproape pentru a merita să faci o călătorie dacă motivul era suficient de bun. După toate aparențele, schimbarea bustului fusese pentru Beth un motiv destul de bun.

— Și tu poți fi. Nici măcar nu e nevoie să-ți folosești prea mult imaginația. Beth arată spre manechin. Privește-o și imaginează-te exact așa. Schiță cu ambele mâini forma curbă. Un lifting ar fi un început, dar o măsură în plus a cupei ar face și mai mult pentru a atrage atenția unui mascul.

Charlotte scoase un oftat exagerat.

— Luând în considerare interesul pe care l-a trezit magazinul, nu am nevoie de niciun alt ajutor de niciun fel, pentru a atrage și mai mult atenția.

Cât despre bărbați, nu mai avusese o întâlnire de acum șase luni, de pe vremea zilelor petrecute în New York. Și, cu toate că uneori era

cam singură, nu era pregătită să reia rutina întâlnirilor – cine lungi, învăluite în tăcere sau obligatoriul sărut de „noapte bună“, moment în care ea trebuia să ia mâna nesigură a partenerului înainte de a putea începe orice fel de tatonare. Deși, dacă vreodată ar urma să-și întreprindă viața prin prezența unui soț și a unor copii, pe lângă cariera sa, ar trebui să reia cât de curând jocul întâlnirilor.

— Orice femeie are nevoie de ceva mai multă atenție din partea bărbaților. E un impuls pe care ți-l dă orgoliul, și cine se poate împotrivi unui asemenea lucru?

Charlotte se încruntă.

— Un bărbat ar fi mai degrabă...

— Interestat de mintea ta, nu de chilul sau de trupul tău, o imită Beth, punându-și mâinile în șolduri.

Charlotte aprobă.

— Exact. Iar eu i-aș oferi în schimb, oricărui bărbat, același respect. Rânji. Încep să aduc cu un record doborât?

— Poate puțin.

— Spune-mi ceva. De ce pe bărbații de care mă simt atrasă îi interesează doar ambalajul și nu să-mi rămână alături pentru lungul drum? Întrebă Charlotte.

— Fiindcă ți-ai dat întâlnire cu omul nepotrivit? Sau poate fiindcă tu nu le acorzi nicio șansă. În plus, e un fapt dovedit că pe un bărbat îl atrage mai întâi aspectul exterior. Un tip deștept, bărbatul potrivit, va ști să te descopere, și atunci îl vei putea face praf cu strălucita ta minte.

— Bărbații pe care îi interesează în primul rând cum arăți sunt prea puțin profunzi.

— Iar începi. Te repezi spre concluzii de ordin general. Iar eu te implor să faci altfel. Beth îi aruncă o privire mânioasă. Aspectul exterior este cel care creează prima impresie, insistă ea.

Charlotte se întrebă cum de prietena ei afirma un lucru când ea trăise ca dovadă un altul. Dacă Beth credea într-adevăr că pe bărbați îi interesa mai întâi ambalajul, ca abia după aceea să cunoască și să aprecieze o femeie pentru cine și ce era ea, atunci de ce recursese ea la chirurgia plastică *abia după* ce îl cunoscuse pe logodnicul ei? Charlotte ținea însă prea mult la prietena sa pentru a o răni adresându-i o asemenea întrebare.

— Privește la magazinul ăsta, de exemplu. Beth roți o mână prin aer. Tu ești cea care vinde partea care se vede, dar pe lângă asta ești răspunzătoare pentru revigorarea multor relații și a multor căsnicii care păreau să se destrame.

— Aici te pot contrazice. Charlotte le spusese același lucru multora dintre clientele sale.

Beth rânji.

— Jumătate dintre femeile acestui oraș și-au găsit norocul datorită ție.

— Eu nu aş merge atât de departe.

Prietena ei ridică din umeri.

— Cum vrei. Ideea e – nu tu transmiți mesajul cum că ambalajul e important?

— Mai degrabă cred că transmit mesajul că e bine să fii tu însăși.

— Cred că amândouă spunem același lucru, dar deocamdată renunț. Ți-am spus că David oferă ambalaje? Ochi și bărbie, liftinguri și implanturi.

Charlotte dădu ochii peste cap. Din punctul ei de vedere, Beth era perfectă înainte de a intra sub bisturiu, iar Charlotte tot nu pricepea ce o făcuse să-și închipuie că are nevoie de o schimbare. Iar Beth, evident, nu discuta. Ea doar făcea reclamă serviciilor oferite de cel care urma să-i devină curând soț.

— Ți-a spus cineva că ai început să semeni cu o reclamă a plasticianului tău?

Beth surâse.

— Bineînțeles. Intenționez să mă căsătoresc cu bărbatul în cauză. De ce să nu impulsionez afacerea lui și contul nostru bancar în același timp?

Mercantilismul lui Beth se potrivea destul de aiurea cu femeia dulce și cu picioarele pe pământ pe care o cunoștea Charlotte. O altă schimbare subtilă pe care Charlotte o observase după întoarcerea lui Beth. Ca și Charlotte, Beth se născuse și crescuse în Yorkshire Falls. Și așa cum procedase și Charlotte odată, Beth avea să se mute cât de curând în New York City. Charlotte spera că prietenei sale îi vor plăcea luminile strălucitoare și marele oraș. Își aminti de propria experiență cu sentimente amestecate. La început, adorase străzile aglomerate, pacea înfricoșătoare, strălucirea luminilor și viața care exista chiar la ore târzii din noapte. Dar odată ce noutatea păli, un gol începuse să crească. După conviețuirea într-o comunitate unită ca cea din Yorkshire Falls, singurătatea fusese de-a dreptul copleșitoare. Un lucru pe care Beth nu avea să-l experimenteze din moment ce se muta la New York pentru a fi alături de soțul ei.

— Știi că nu voi fi niciodată în stare să te înlocuiesc, zise Charlotte cu părere de rău. Tu ești asistenta perfectă.

În momentul în care Charlotte hotărâse să renunțe la slujba de director de vânzări într-un butic elegant și scump din New York City pentru a deschide „Charlotte Attic” în orașul său natal, fusese suficientă o singură conversație telefonică pentru a o convinge pe Beth să renunțe la postul de recepționeră într-o agenție imobiliară pentru a veni să lucreze cu ea.

— Și eu îți voi duce dorul. Slujba asta m-a răsplătit mai mult decât

oricare altă activitate anterioară.

— Asta fiindcă îți pui în sfârșit talentul la treabă.

— Mulțumită viziunii tale. Locul acesta e minunat.

Charlotte aproape că roși. Își făcuse griji în legătură cu deschiderea unui butik șic în orașelul natal. Beth fusese cea care o impulsionase și o susținuse în etapele care precedaseră deschiderea. Îngrijorările lui Charlotte fuseseră nefondate. Datorită televiziunii, internetului și periodicelor, femeile din Yorkshire Falls erau pregătite pentru modă. Magazinul ei reprezenta un succes – și, într-un fel, o ciudățenie printre magazinele vechi care mai rămăseseră.

— Vorbind de talent, sunt mulțumită că am ales această nuanță marină în locul negrului. Beth își strecură degetele printre șireturile strâns legate în spatele manechinului.

— E exact culoarea apei care înconjoară insula Fiji. A Mării Koro și a Oceanului Pacific de Sud. Charlotte închise ochii, imaginându-și locurile prezentate în broșurile pe care le avea în biroul din spate.

Nu că ea și-ar fi dorit să călătorească, dar locurile acelea îndepărtate îi făcuseră cu ochiul de când se știa. Ca adolescentă, fotografiile care înfățișau asemenea locuri idilice îi hrăniseră speranța că tatăl ei dispărut se va întoarce, împărtășindu-i ceea ce percepea ea ca fiind o viață magnifică. Astăzi nu-și putea reprimă, când și când, impulsul de a vizita astfel de locații exotice, dar se temea că dorința aceea o va face să semene prea mult cu tatăl ei – egoist, superficial și incapabil de a dăruia așa că se mărginea la fotografii. La fel ca cele din biroul său, înfățișând ape scânteietoare, valuri albe și înpumate și un soare arzător care încingea pielea dezgolită.

— Ca să nu mai spunem că nuanța asta acvatică va completa prezentarea de vară din vitrină?

Vocea lui Beth îi întrerupse gândurile lui Charlotte și ea deschise un ochi.

— Și asta. Acum taci și lasă-mă să mă întorc la ziua mea de vis. Însă vraja se spulberase.

— E greu să te obișnuiești să privești costume de baie când noi abia am ieșit din iarnă.

— Știu.

Pe lângă desuurile de lux și cele de bază, Charlotte vindea piese diferite – pulovere pe timp de iarnă, costume de baie și accesorii asortate pe timpul verii. Însă lumea modei acționează potrivit propriului program.

Exact așa proceda și Charlotte. Aerul rece de iarnă abia începuse să cedeze unei ușoare încălziri specifice lunii martie, însă Charlotte se îmbrăcase oricum în haine de vară, în nuanțe șocant de luminoase, confecționate din materiale vapoaze. Ceea ce începuse prin a fi o invitație care să atragă publicul avusese efect. În prezent, vorba dusă

din gură în gură aducea oamenii la magazin, iar ei începuseră să-i placă grozav hainele pe care le purta.

— M-am gândit că putem așeza costumele de baie în colțul din dreapta al vitrinei, îi spuse Charlotte lui Beth.

— Pare bine.

Charlotte trase manechinul către fereastră, cea care dădea spre First Avenue, bulevardul principal din Yorkshire Falls. Avusese noroc reușind să obțină locația perfectă, o locație care aparținuse anterior lui Guy's Clothing Store[1]. Charlotte nu își făcuse griji deschizând un alt magazin cu amănuntul în spațiul acela fiindcă marfa ei ținea pasul cu vremurile. Avusese șase luni cu chiria veche înainte ca aceasta să facă un salt, timp suficient ca ea să-și pună afacerea pe picioare, iar succesul pe care îl obținuse îi dovedise că se află pe drumul cel bun.

— Ascultă, mi-e o foame de lup. Mă duc alături să iau ceva de mâncare pentru cină, vii și tu? Beth își luă jacheta de pe stativul din spate și o îmbrăcă.

— Nu, mulțumesc. Mă gândesc să mai stau puțin pe aici ca să fac câteva retușuri în vitrină. Charlotte și Beth făcuseră astăzi un inventar complet. Era mai ușor să-ți faci treaba când magazinul era închis, decât în orele de lucru. Clienților nu le plăcea doar să cumpere, ci și să stea la taclale.

Beth oftă.

— Cum dorești. Însă viața ta socială e patetică. Chiar și eu sunt o companie mai bună comparativ cu manechinele astea.

Charlotte pufni în răs, apoi se uită o clipă spre Beth și zări în ochii prietenei sale ceva mai mult decât o glumă bună.

— Ți-e dor de el, nu?

Beth aprobă. Logodnicul ei venise aproape în fiecare weekend și rămânea aici de vineri până duminică noaptea înainte de a reveni în oraș pentru săptămâna de lucru. Cum el lipsise în ultimul weekend, Charlotte își dădu seama că, probabil, Beth nu era nerăbdătoare să cineze iar singură.

Nici Charlotte.

— Știi ce? Du-te și rezervă o masă și ne vedem acolo în cinci...

Vocea ei se frânse în secunda în care dădu cu ochii de un bărbat oprit în fața vitrinei.

Părul negru-abanos lucea în lumina soarelui, iar o pereche de ochelari de soare sprijiniți pe coama nasului îi ascundeau fața. O jachetă uzată din denim îi acoperea umerii, în timp ce o pereche de jeansi îi învelea strâns picioarele lungi. Stomacul lui Charlotte tresări scurt, aducându-i în pântec o senzație de căldură, în timp ce recunoașterea licări ca o posibilitate.

Clipi, convinsă că se înșelase, însă el se îndepărtase destul ca să iasă din raza ei vizuală. Clătină din cap. Imposibil, gândi ea. Toată lumea

din oraș știa că Roman Chandler călătorea și transmitea știri. Charlotte îi respectase întotdeauna idealurile, dorința arzătoare de a da în vileag nedreptăți neștiute, chiar dacă ea nu înțelegea nevoile care îl țineau departe de casă.

Aspirațiile lui îi amintiseră întotdeauna de tatăl ei, actorul. Era la fel de chipeș și de șarmant. O otheadă, un surâs, și femeile leșinau la picioarele lui. La naiba, ea însăși *leșinase* și, după o perioadă lungă de flirt și de priviri insistente, își dăduseră prima întâlnire. O noapte – o noapte în care se unise cu Roman la un nivel plin de semnificație. Se îndrăgostise tare și repede, așa cum numai o adolescentă o putea face. În plus, fusese o noapte în timpul căreia descoperise intenția lui Roman de a pleca din Yorkshire Falls de cum s-ar fi ivit prima ocazie.

Tatăl lui Charlotte își abandonase soția și copilul cu ani în urmă în favoarea Hollywoodului. În declarația lui Roman, ea recunoscuse imediat deznădejdea pe care ar lăsa-o în urma lui.

Pentru ea fusese suficient să privească la viața singuratică a mamei sale pentru a avea curajul de a acționa potrivit propriei convingeri. Îl părăsise pe Roman chiar în noaptea aceea, mințind că el „nu era făcut pentru ea”. Și nu-și permisesese să privească înapoi, oricât de mult suferea – și chiar suferise.

Privește și nu atinge. Reguli inteligente pentru o fată care dorea să-și păstreze inima și sufletul intacte. Poate că acum nu simțea nevoia unor noi întâlniri, însă când se va ivi omul potrivit, o va face. Până atunci va fi fidelă propriilor reguli. Nu intenționa să calce pe urmele mamei sale, așteptând revenirea sporadică a hoinarului, așa că nu va avea de-a face cu un suflet neliniștit precum Roman Chandler. Nu că ar fi trebuit să-și facă griji pentru așa ceva. Era imposibil ca el să fie în oraș, iar dacă ar fi, ar sta cu siguranță departe de ea.

Mâna lui Beth sprijinită de umărul ei o luă prin surprindere și ea tresări.

— Hei, te simți bine?

— Perfect. Pur și simplu nu eram atentă.

Beth își scoase părul blond de sub guler, apoi deschise ușa care dădea în stradă.

— În regulă, atunci. Rezerv o masă și ne vedem peste cinci minute. Închise ușa în urma ei, iar Charlotte reveni la manechin, hotărâtă să-și termine treaba – și să se liniștească

— Înainte de a se duce la cină.

Imposibil ca Roman să se fi întors în oraș. Nici vorbă.

Începuse să se lase seara când Roman intră în restaurantul Norman's Garden, numit în parte după numele lui Norman Hanover senior, care deschisese prima dată localul, și în parte datorită grădinilor situate de partea cealaltă a străzii. În prezent, Norman's era condus de Norman junior, patron și șef. După dimineața în care avusese loc aruncarea monedei și după o zi întreagă petrecută în Yorkshire Falls, Roman dormise acasă, apoi își petrecuse timpul jucând cărți cu mama lui, asigurându-se că nu stătea în picioare. De asemenea, își petrecuse timpul cântărind o ofertă de la *Washington Post* legătură cu un post de editor în capitală.

Orice jurnalist ar ucide pentru o asemenea funcție. Roman o știa. Cu toate că trebuia să admită că i-ar putea plăcea intrigile politice și schimbările, stabilirea într-un loc anume nu figurase niciodată în agenda sa. Călătorise destul, dar mai erau multe de văzut, multe știri de relatat și multe nedreptăți de demascate – deși cu corupția din Washington, D.C., Roman realiza că acolo nu se va plictisi niciodată.

Se îndoia că se va simți la fel de neîngrădit în capitala țării așa cum se simțise în orașelul lui natal, însă chiar dacă ar lua în serios oferta, tot nu ar fi pierdut aruncarea monedei. Acum, dacă exista o posibilă soție cu care el trebuia să se mulțumească, una care trebuia să-și dorească să conviețuiască cu un soț a cărui casă era teritoriul Statelor Unite, avea un motiv întemeiat să nu accepte slujba. Din acest punct de vedere, plecarea din nou peste hotare părea și mai atrăgătoare.

La începutul serii, mama lui ațipise în fața televizorului, așa că Roman putuse să plece în sfârșit de acasă, știind că ea se odihnea, iar el nu trebuia să-și facă griji că va încerca să se suprasolicite.

Fiindcă era deja târziu, o pornise cât se poate de repede prin oraș, până ce culorile din vitrina unui magazin – o mulțime de nuanțe pline de viață – îi atraseră privirea, făcându-l să se oprească și să vadă ce se schimbase. Aruncă o privire ceva mai atentă, lipindu-și nasul de vitrina care expunea obiecte de lenjerie feminină. Desuuri sexy cu volănașe, jartiere, și multe altele pe care sexul opus le folosea pentru a atrage un bărbat – iar el văzuse la timpul lui o mulțime de astfel de chestii incitante – decorau vitrina. Articolele din vitrină erau senzuale și decadente, chiar și cu ademenitoare imprimeuri animaliere.

După toate aparențele, anumite lucruri *chiar* se schimbaseră în orașelul său natal. Pe când se întreba cine reușise să îngenuncheze conservatorismul, își reaminti conversația cu frații săi din seara precedentă. *Charlotte Bronson s-a întors în oraș?* îi întrebuse.

Are o mică afacere în First... Treci pe acolo și convinge-te. Răspunsurile fraților fuseseră intenționat vagi, gândi acum Roman, amuzat.

Își permise să mai arunce încă o privire către provocatorii bikini din vitrină, clătînând din cap. Imposibil ca Charlotte Bronson să fie proprietara acestui magazin. Charlotte pe care și-o amintea el era mai curând retrasă decât sociabilă, mai degrabă cu o senzualitate înnăscută decât fățișă. Combinația îl intrigase întotdeauna, dar indiferent de asta, personalitatea ei nu-i făcuse impresia că ar fi cineva care ar deschide un magazin atât de incitant și erotic. *Sau...?*

Se auzi un claxon, care îl readuse pe Roman la realitate. Când se întoarse văzu camionul lui Chase staționând pe un loc liber din capătul străzii. Aruncă o privire pe ceas. Probabil că Rick era înăuntru. Avea destul timp să cerceteze magazinul după ce se va întâlni cu frații lui. Intră în restaurant și porni către partea din spate, trecând pe lângă mesele de la fereastră.

Își întâlni frații chiar lângă tonomatul din care se auzea ritmul de jazz-raggae al celei mai noi melodii din topuri. Aruncă o privire în jur, luând seama la atmosfera familiară.

— Cu excepția muzicii, viața de noapte din Yorkshire Falls e la fel de incitantă ca întotdeauna.

Rick ridică din umeri.

— Chiar te așteptai ca lucrurile să se schimbe?

— Cred că nu.

Până și decorul este același, observă el. Grație pasiunii lui Norman senior pentru păsări, decorația restaurantului consta din căsuțe de lemn pentru păsări pictate manual, în timp ce printre ele atârnavă imagini înfățișând diferite specii în habitatul lor natural.

Localul fusese și încă era un adăpost pentru adolescenții mai răsariti care voiau să-și câștige independența față de părinți, pentru persoanele singure din oraș și familiile care voiau să mănânce ceva după un antrenament la Little League. În seara asta, se adăugaseră și frații Chandler. După ce locuise prin hoteluri săptămâni de-a rândul, vizitându-și rareori apartamentul din New York, Roman fu obligat să admită că revenirea acasă îi dădea un sentiment plăcut.

— Spune-mi pur și simplu că burgerii sunt la fel de buni cum îmi amintesc eu și voi fi un om fericit.

Rick pufni în râs.

— Ce puțin îți trebuie ca să fii fericit.

— Dar pe tine ce te-ar face fericit, Rick? Trecuseră câțiva ani de când căsnicia lui Rick se terminase printr-un divorț dureros, soția lui părăsindu-l pentru un alt bărbat.

Spre lauda lui, Rick rămăsese același băiat vesel, dar Roman se întreba adesea câtă durere ascundea el.

Rick încrucișă brațele la piept.

— Sunt deja un om mulțumit.

După toate prin câte trecuse, Roman spera că fratele lui vorbește serios.

— Salut, frumosule! Ce să-ți aduc? Întrebă o voce ascuțită de femeie.

Roman se ridică să o îmbrățișeze pe Isabelle, soția sexagenară a lui Norman și chelnerița favorită a tuturor. Mirosul ei era un amestec unic de meniu de casă și ulei de modă veche pe care Norman îl utiliza în bucătărie când ea nu era cu ochii pe el.

Se dădu un pas înapoi.

— Mă bucur să te văd, Izzy.

Ea zâmbi.

— Cred că mama ta e în al nouălea cer că ești acasă.

Roman se reazează pe scaun.

— Mda, dar mi-aș dori ca motivul să fi fost altul.

— Mama ta e o femeie puternică. O să fie bine. Norman și cu mine i-am trimis suficiente semipreparate ca să-i ajungă toată săptămâna.

— Sunteți cei mai buni.

Ea rânji.

— Nu știu. Deci, ce pot să-ți aduc? Cheeseburger deluxe?

Roman râse.

— Ai o memorie de elefant.

— Numai pentru clienții mei preferați. Îi făcu cu ochiul lui Roman, întorcându-se apoi către Rick. Friptură și piure de cartofi, după câte știu. Băutură răcoritoare în seara asta, domnule ofițer?

Rick aprobă.

— Sunt de serviciu.

— Și eu la fel.

— Deci ce-o să faceți cât o să stai acasă? Întrebă Izzy.

— Toate la timpul lor. În seara asta am să văd dacă Chase are nevoie de mine cât mai sunt pe-aici.

Femeia vârî creionul după ureche.

— Voi, frații Chandler, munciți prea mult.

Rick ridică din umeri.

— Așa am fost. Educați, Izzy.

— Asta mi-a adus aminte. Pregătește un burger și pentru Chase. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta, zise Roman.

— Am sosit. Fratele mai mare apăru în spatele lui Izzy.

— La țanc. Un cheese, un burger și o friptură. Ia loc și eu aduc băuturile. Isabelle se pregăti să o ia din loc.

— O coca pentru mine, Izzy. Chase își scoase geaca, agățând-o pe spătarul scaunului, și se așează. Ei, ce-am pierdut?

— Rick tocmai îmi spunea ce fericit este cu viața pe care o duce,

răspunse Roman ironic.

— Ar trebui să fie. Ai fi surprins să afli ce primejdii inventează femeile din acest oraș doar pentru a avea o scuză să telefoneze și un polițist să le vină în ajutor, zise Chase. Am putea oferi o pagină întreagă de ziar isprăvilor ofițerului Rick.

Roman rânji.

— Sunt convins că nu i se pare o povară, ce zici?

— Nu mai mult decât i se pare lui Chase să parăze loviturile doamnelor care poartă coșurile pentru picnic, ale celor care încearcă să-l scoată din birou și să-l pună pe spate. Vreau să spun pe pătura pentru picnic. Rick râse și se lăsă relaxat pe speteaza scaunului tapițat cu vinii cu o expresie de satisfacție. Atât de multe doamne și un timp atât de scurt.

Roman pufni în râs.

— Dar există o ofertă mai mare dincolo de Yorkshire Falls. Cum de nu ai făcut niciodată mișcarea? Se întrebăse întotdeauna cum de fratele său mijlociu se mulțumise să facă pe polițistul într-un orașel când putea să facă mai mult, punându-și mai bine în valoare diferitele talente într-un oraș mare.

Dumnezeu era martor, pe timpul verilor pe care Roman le petrecuse trimițându-i reportaje lui Chase, și el se simțise îngrădit de poveștile neînsemnate și adesea triviale care îi fuseseră încredințate, în timp ce lumea largă îl chema, făcându-i semn spre ceva mult mai vast, mai bun... Ce anume, nu știa pe-atunci. Nici acum nu era sigur care era tentația, dar se întreba dacă fratele său simțise vreodată o asemenea insatisfacție sau tendința de a o lua din loc.

— Roman? Roman Chandler? Ești într-adevăr tu?

După toate aparențele, nu va găsi răspunsul prea curând. Împinse scaunul în spate, ridică privirea și se găsi față în față cu o fostă prietenă din liceu.

— Beth Hansen? Roman se ridică.

Tânăra femeie scoase un chiot de bucurie, înlănțuindu-i gâtul cu brațele.

— Ești chiar tu. Ce faci? Și cum de mi-a scăpat că ești acasă?

— Cum mama mea a ieșit din comisie, lucrurile se mișcă ceva mai greu la moara bârfelor. Răspunse la îmbrățișarea prietenoasă, dându-se apoi un pas înapoi pentru a o privi mai bine.

Părul blond îi cădea până pe umeri, frumos aranjat, ceea ce o făcea să aibă un look mai șic, semănând mai puțin cu tipul de fată liniștită din California pe care și-o amintea el. Și să fi fost rodul imaginației lui sau sâni ei se măriseră îngrozitor cât fusese el plecat?

— Am auzit de Raina. E bine? Întrebă Beth.

El încuviință dând din cap.

— Va fi dacă o va lua încetișor și-l va asculta pe doctor. Și se va

simți și mai bine dacă Roman se va însura și va lăsa însărcinată o femeie cât mai curând posibil. Roman nu se putea gândi la misiunea sa altfel decât în termeni clinici, mai ales când dorința și iubirea nu intrau nicidecum în calcul.

O evaluea încă o dată pe Beth, de data asta ca pe o posibilă candidată. O plăcuse întotdeauna, ceea ce îi putea fi de ajutor în atingerea scopului său. Fuseseră prieteni buni, nimic mai mult, însă pe vremea liceului el o invitasese să iasă împreună. Se întâlniseră de câteva ori și făcuseră sex pe bancheta din spate a camionului lui Chase – fiindcă ea era dornică, iar el se excitase. Dar mai ales fiindcă el avea o nevoie disperată de a acționa după ce îl respinsese Charlotte Bronson. Dacă nu era „făcut“ pentru Charlotte, atunci hotărâse că e al naibii de „făcut“ pentru Beth.

Fusese sută la sută orgoliu masculin, recunoscuse el acum. Însă el și Beth rămăseseră împreună până la absolvire fiindcă era distractiv și ușor, după care drumurile lor se despărțiseră. Nimeni nu suferise și, evident, camaraderia lor rămăsese aceeași.

— Transmite-i Rainei dragostea mea, da? întrebă Beth.

— Așa voi face.

— Ei, și cât timp vei sta pe aici de data asta? Ochii ei luminoși străluciră de curiozitate.

Beth nu îl atrăsese ca Charlotte, însă avea un suflet bun. O mai interesa oare? se întrebă Roman. Și dacă da, ar accepta un mariaj prietenos, dar lipsit de iubire? Se apropie mai mult de ea.

— Câtă vreme vrei să rămân?

Ea râse, lovindu-l peste umăr.

— Ai rămas la fel de ștrengar. Toată lumea știe că tu nu rămâi pe aici mai mult decât e nevoie.

Din spatele lui, Chase își dresese glasul, un sunet care semăna mai mult a avertisment.

— Felicit-o pe Beth, Roman. S-a logodit cu un medic din marele oraș. Un chirurg plastician.

Roman îi oferise fratelui său un zâmbet de recunoștință pentru ajutorul oferit înainte ca el să se poarte ca un măgar, făcându-i avansuri lui Beth.

— Sper că știe ce tip norocos este. Roman o prinse de mâini, observând pentru prima dată piatra imensă de pe degetul ei. Oho, sper că are o inimă la fel de mare ca și inelul ăsta. O meriți.

Ea se uită la el cu o privire deschisă.

— E cel mai drăguț lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

Dacă ăsta era cel mai drăguț, atunci logodnicul ei mai avea de lucrat la capitolul livrări, gândi Roman.

— Uite, trebuie să-mi ocup locul. Nu vreau să ne pierdem masa. Îl sărută pe obraz și adaugă: Să nu mă ocolești cât mai stai în oraș, OK?

— OK.

Roman se strecură înapoi la locul lui, sperând că frații lui vor uita faptul că el o cercetase evident pe Beth ca pe o posibilă candidată. O urmări plecând, apoi așezându-se la o masă de unde nu se puteau auzi, înainte de a întoarce privirea spre Rick și Chase.

Frații se uitară unul la altul, dar niciunul dintre ei nu rupse tăcerea până ce Rick pufni într-un hohot de râs.

— Sperî ca inima lui să fie la fel de mare ca inelul ăla?

Roman rânji.

— Ce altă comparație puteam face? Fără a pretinde ceea ce era evident, gândi el.

— O clipă am crezut că vei pomeni de dimensiunea... Nu contează. Rick clătină din cap, fără să-i piară surâsul amuzat.

— Știi că am mai multă clasă de atât.

— Credeți că sunt mărimea zece? întrebă Chase. Numai dacă logodnicul său nu a lăsat-o cumva însărcinată ori așa ceva.

— Sunt... impresionanți, zise Roman.

— Evident destul de impresionanți pentru a te face să plonjezi. Gura lui Chase se strâmbă într-un rânjet.

Nu se putea spera că ei s-ar schimba. Fuseseră întotdeauna niște glumeți înnașcuți și acum erau la fel.

— Un minut mi-a trecut prin cap. M-am dus cu gândul la vremurile bune pe care le-am avut, nu la dimensiunea... Pricepeți voi.

Frații dădură din cap în semn că da.

Izzy se opri la masa lor cu băuturile, punând capăt conversației.

— Ce părere ai despre Alice Magregor? întrebă Chase după ce Izzy se îndepărtă. A venit ieri la sediul ziarului cu mâncarea făcută acasă și cu o sticlă de Merlot într-un coș de picnic. Când eu nu m-am arătat interesat, ea a întrebât de Rick. E evident că dorește să se așeze la casa ei.

— Cu voi doi, mormăi Roman. Nu existase nicio femeie în Yorkshire care să nu fi încercat să-i ispitească și pe Chase, și pe Rick cu produsele sale – gătită sau altfel. Nu era Alice cea cu părul mare?

— Chiar ea.

— Nu-mi amintesc să o fi interesat vreodată altceva în afară de coafuri și machiaj, le reaminti el. Și chiar dacă părul ei arată mai puțin deosebit, el nu își amintea ca ei să fi avut ceva în comun. Am nevoie de o conversație inteligentă, zise Roman. Și-a găsit în sfârșit un drum sau e tot atât de superficială?

Chase mormăi.

— Roman are dreptate. Există un motiv că este și acum tot singură într-un oraș în care cuplurile s-au format imediat după absolvire.

Roman apucă paharul rece și gol.

— Trebuie să nimeresc bine de prima dată. Dădu capul pe spate,

simțind cum sângele îi bubuie la tâmpile înainte de a înălța capul și a întâlni privirea fratelui său. Trebuie să aleg pe cineva care să fie și pe placul mamei. Ea vrea un nepot din rațiuni sentimentale, dar în același timp dorește să simtă iar anumite lucruri. Adică, oamenii din orașul ăsta au fost amabili cu ea după moartea tatei, dar să fim sinceri, ea a devenit o văduvă cu care nimeni nu știe ce să facă.

— Ea întruchipează cele mai mari temeri ale oricărei soții, adăugă Chase.

— Că veni vorba despre mama... Vreau să mă conving că voi doi vă amintiți înțelegerea. Dacă unul din voi va șușoti ceva despre plan și se va duce cu pâra la mama, eu voi fi primul care voi pleca, lăsându-vă vouă povara. Ați priceput?

Rick scoase un mârâit abia auzit.

— Da' știi să faci haz pe seama faptului că ai câștigat la dat cu banul. Roman nu lăsă ochii în jos până ce Rick nu cedă în cele din urmă. Mda, buzele mele sunt pecetluite.

Chase ridică din umeri.

— Ale mele la fel, dar îți dai seama că ea va agăța de gâtul fiecăruia dintre noi câte o femeie până ce Roman va reuși să-și prezinte mireasa.

— Țasta-i prețul când ești singur, le reaminti Roman.

— Atunci ar fi cazul să devenim serioși până ce mama va pune din nou orașul la cale. Marianne Diamond? se interesă Chase.

— Logodită cu Fred Aames, spuse Rick.

— Puștiul gras pe care toată lumea îl lua peste picior. Freddy cel Gras, își aminti Roman în aceeași clipă.

— Cu excepția ta. Tu l-ai bătut pe Luther Hampton pentru că i-a furat prânzul. Am fost mândru de tine fiindcă nu ți-a păsat nici cât negru sub unghie bă ai fost suspendat, își aminti Chase.

— În concluzie, ce face Fred acum?

— Ei, nu mai e Freddy cel Gras, asta e sigur, zise Chase.

— Ei, bravo lui. Obezitatea nu e sănătoasă.

— A urmat calea tatălui său. Are propria afacere cu instalații de apă curentă. Toată lumea din oraș îl simpatizează, iar tu ai fost primul. Rick bău și ultima picătură de suc, sorbind-o cu zgomot.

Roman ridică din umeri.

— Nu-mi vine să cred că vă mai amintiți chestia asta.

— Îmi amintesc și alte chestii, spuse Chase, cu umor și seriozitate în privirea lui de frate mai mare.

— Cina, copii. Izzy sosise, aducându-le meniul. Aromele care își umpleau gura de apă ale burgerilor și ale cartofilor prăjiți ai lui Norman îi amintiră lui Roman că avea stomacul gol. Fură un cartof înainte ca ea să apuce să așeze farfuria în fața lui și îl vârî repede în gură.

— Felicitările mele bucătarului. Produsele sale de bază sunt cele mai bune.

— De ajuns cu amabilitățile. Asigurați-vă că terminați ce aveți în farfurie. Este singurul compliment de care are nevoie Norman. Le spuse că se va întoarce pentru a le umple iar paharele și dispăru din nou.

— Ei, unde rămăsesem?

Roman mușcă o dată din burger fără să mai aștepte ca Chase să termine cu ketchup-ul. Mestecă și înghiți.

— La discuția despre femei. Rick se repezi imediat asupra subiectului care îi era la îndemână.

— Dar se pare că tu vrei mai întâi o nouă reuniune, zise Chase înainte ca vreunul dintre ei să ofere o nouă candidată.

Roman se suci în scaun, dând cu ochii de o femeie care înainta pe culoarul dintre scaune, o apariție îmbrăcată cu o fustă de culoarea mandarinei și un pulover decoltat, cu un păr negru și strălucitor până pe umeri.

Ceva familiarii strânse stomacul și în același timp Rick se apropie și îi șopti la ureche:

— Charlotte Bronson.

În clipa în care Roman se uită fix la chipul ei, știi că Rick avea dreptate. Valul de căldură care îl cuprinsese căpăta acum un sens, gândi el, studiind-o. Trupul ei nu mai era cel al unei puștoaice, ci al unei femei – luxuriant, plin, și oh, atât de atrăgător. Pielea ei ca de porțelan era la fel de strălucitoare, surâsul era la fel de vibrant cum îl știa el – un zâmbet larg și ștregăresc. Îl făcea cândva să surădă doar prin prezența ei într-o încăpere, și asta nu se schimbbase. Dar ea se schimbbase. Îmbrăcată mai cosmopolit și cu un pas mai încrezător, era evident mai stăpână pe sine.

Iubirea lui de licean devenise un iad din pricina unei femei. Gura i se uscă, iar sub masă avea o erecție pe care nu ar fi fost în stare s-o ascundă. Femeia asta avusese întotdeauna cel mai nefericit efect asupra lui, gândi Roman, iar pulsul său o luă la galop în timp ce o aștepta să se oprească în dreptul mesei lor.

Între timp, Rick îi mormăi în ureche, reamintindu-i de ce detesta faptul că avea frați mai mari:

— Cinci, patru, trei, doi...

Și chiar în secunda în care ar fi trebuit să se oprească și să-l zărească, Charlotte coti scurt la dreapta, îndreptându-se spre masa unde ședea Beth, așteptând.

El mormăi și se întoarse la loc pentru a da cu ochii de plutonul de execuție, așa cum îi numea pe frații lui.

— Se pare că te pune pe ace, frățioare.

— Nu a făcut-o întotdeauna?

Chase pufni în răs.

— Dar tu nu ești obișnuit să nu fii luat în seamă. Face al naibii de rău orgoliului.

— Taci naibii din gură, mormăi Roman. Nu uitase noaptea petrecută cu ea. Deși considerase întotdeauna că Charlotte fusese cea care îl părăsise, el nu forțase niciodată relația dintre ei. Nu se temea că lucrurile nu ar funcționa sau că ar fi respins din nou. Întotdeauna fusese înclinat să o caute, dar pur și simplu nu avusese timp.

Lucrurile se schimbaseră. Revenind aici pentru a rămâne o perioadă mai lungă, Roman nu se mai mulțumea să o lase să-l ignore deliberat. Venise vremea să insiste.

Roman se întorsese. Charlotte simți un gol în stomac; neîncrederea și șocul se prelinseră încet în trupul ei. Privirea pe care o aruncase prin geamul restaurantului și presimțirea pe care încercase să o ignore nu o pregătiseră pentru impactul revederii lui.

La naiba cu bărbatul ăsta, oricum. Nimeni pe pământul plin de verdeață al lui Dumnezeu nu era în stare să o facă să-și piardă cumpătul așa cum o făcea el. O singură privire, și ea se simțea din nou ca o adolescentă plină de hormoni.

Trecerea timpului îi afectase înfățișarea plăcută – în favoarea uneia cu mult mai reușite. Vârsta îl desăvârșise. Chipul lui era mai tras, mai cizelat și, dacă acest lucru era posibil, albastrul ochilor săi era mult mai frapant. Clătină din cap. Fusese mult prea departe ca să fie sigură – la început fiindcă se aflase în fața restaurantului, dându-i răgaz să vorbească cu Beth, apoi fiindcă îi transpiraseră palmele și nu reușea să-și recapete stăpânirea de sine.

Însă Charlotte era sigură că, cel puțin într-o privință, Roman nu se schimbase – a instinctelor sale de reporter.

Dintr-o singură privire, el nu doar vedea, ci diseca. Iar ea nu-și dorea să o disece.

— Îți tremură mâinile. Charlotte mai luă o înghițitură bună din băutura răcoritoare pe care i-o comandase Beth.

— De vină e cofeina.

— Cred că e excesul de testosteron. Charlotte reuși totuși să nu o stropească cu cola când rânji către Beth.

— Vrei să spui exces de hormoni?

— De care-o fi. Masa aia cu masculi sexy te-a înfierbântat și te-a tulburat. Mișcă ușor mâna spre colțul pe care îl ocupau frații Chandler.

— Nu face semn, zise Charlotte.

— De ce nu? Toată lumea de la Norman's se holbează la ei.

— Asta-i adevărat, zise ea, apoi intuise că pierduse ocazia de a nega că îi observase. Planul ei fusese acela de a-i ignora pe cei trei frați. Cel

puțin până reușea să mănânce ceva și să-și consolideze apărarea împotriva impactului tulburător cu Roman.

Își lipi palmele umede.

— Dar nu eu. Eu sunt imună.

— Așa ai fost întotdeauna. Ori te-ai prefăcut că ești, zise Beth cu înțelepciunea care-i lipsise în anii tinereții. *Nu* că așa înțelege-o câtuși de puțin. Ea clătină din cap. Nici altădată, nici de acum încolo.

Charlotte nu-i mărturisise niciodată prietenei sale motivul pentru care îl respinsese pe Roman. În timpul liceului, apărarea ei era la înălțime de o milă, iar următorul lucru pe care îl aflate fusese că Roman virase dinspre Charlotte direct în brațele îmbietoare ale lui Beth. În ciuda suferinței și a geloziei, Charlotte încurajase interesul prietenei sale, prefăcându-se că este imună, așa cum tocmai declarase Beth. Apoi ei absolviseră, iar Roman pornise către meleaguri necunoscute.

Charlotte nu întrebase niciodată cât de serioasă fusese relația lor. Își spusese adesea că asta ar fi o lipsă de respect față de viața intimă a lui Beth, dar adevărul era mult mai egoist. Charlotte nu dorise să afle. Și spre deosebire de noutățile în legătură cu chirurgul său plastician, Beth manifestase discreție absolută asupra subiectului Roman.

Dar vremurile se schimbaseră, iar Beth era acum logodită cu un alt bărbat. Roman era atât de îndepărtat în trecutul său, încât Charlotte își propuse să abordeze subiectul chiar în seara asta.

— Arată într-adevăr încă bine, zise Beth.

Charlotte renunță la gândul unei conversații de la inimă la inimă.

— Hei, dacă te mai interesează Roman, îl poți avea. Dacă dr. Implant nu are nimic împotrivă, eu nici atât.

— Mincinoaso. Beth azvârli șervețelul pe masă, încrucișând apoi brațele la piept și zâmbind larg. Am văzut cum îl priveai înainte ca el să se întoarcă și să te observe. Și am văzut cum ți-ai mutat privirea și ai pornit-o înapoi ca și cum nici nu l-ai fi văzut acolo.

Charlotte se foi stânjenită pe scaun.

— E prea târziu să întreb pe cine să văd?

— Fricoso.

— Toți avem slăbiciuni, așa că nu-mi mai răvăși penele. Acum, dacă-mi dai voie, mă voi duce la toaletă. Charlotte plecă repede, fără nicio privire în direcția lui Roman Chandler. Însă de cum ajunsese în coridorul îngust care lega toaletele între ele, își lipi palmele umede de fusta subțire.

Cinci minute mai târziu, luă rujul și refăcu conturul buzelor, îmbărbătându-se cu amintirea realizărilor sale, așa încât dacă va trebui să poarte o conversație politicoasă cu Roman, să o poată face cu tact și degajată.

Cu o nouă atitudine, împinse ușa și nimeri drept în pieptul lat al lui

Roman. Parfumul de aftershave și de mascul o învălui, stârnind-o. Își ținu respirația, surprinsă.

Când ea se dădu înapoi cu un pas nesigur, el îi prinse antebrățele cu ambele mâini.

— Ușurel.

Ușurel? Glumea oare? Palmele lui erau fierbinți, solide și lăsau o senzație foarte plăcută pe pielea ei dezgolită. Se uită în sus, în ochii lui albaștri.

— Asta este toaleta doamnelor, zise ea prosteste. Oftă. O conversație strălucită, dovedind stăpânire de sine și istețime.

— Nu, acesta este culoarul. Toaleta doamnelor se află chiar în spatele tău, iar cea pentru domni e în capăt. El rânji. Ar trebui să știi. Practic aici am crescut.

— Trebuie să mă întorc la masa mea. Mă așteaptă Beth. Beth Hansen, îți amintești de ea, nu? Charlotte dădu ochii peste cap. Treaba mergea din ce în ce mai prost.

Spre supărarea ei, el pufni în râs.

— Ei bine, cel puțin acum am aflat că îți aduci aminte de mine.

Ea nu se prefăcu că nu pricepe și nici nu putea să mintă.

— Eram în întârziere, mă grăbeam, Beth mă aștepta. Ridică brațele, lăsându-le apoi să cadă pe lângă corp.

— Vasăzică nu intenționezi să mă ignori?

Obrajii ei se aprinseră ca focul.

— Nu. Eu... eu trebuie să plec. Beth mă așteaptă. Din nou.

Palma lui aspră alunecă pe obrazul ei și un fior i se prelinse încet prin trup, un tremur care era imposibil să-i scape lui.

— Te las să revii la masa ta după ce îți voi adresa o întrebare. Au trecut zece ani, iar atracția dintre noi e încă puternică. Când ai de gând să accepți?

Când va îngheța iadul, îi veni în minte, dar își ținu gura închisă. Fiindcă ea nu asta voia să spună, în primul rând, iar el nu merita să fie astfel respins, în al doilea rând.

Își umezi buzele uscate.

— Când ai să renunți să încerci?

Roman rânji.

— Atunci când va îngheța iadul.

Trebuie că îi imita gândurile. Charlotte își lipi spatele de perete, căutând sprijin și protecție, dar totul deveni neînsemnat în secunda în care Roman mai făcu un pas, blocând-o între perete și corpul lui zvelt și puternic.

Anii își luară zborul când el îi prinse capul între palme și buzele lui ajunseră în apropierea maxilarului ei. Fierbințeala respirației lui în apropierea obrazului ei și presiunea exercitată de trupul lui care se lipise de al ei îi dădeau o senzație plăcută și ispititoare, făcând-o să se

întrebe de ce îi rezistase atâta amar de vreme. Pleoapele ei coborâră tremurând, permițându-i să se bucure de senzația aceea erotică ce-i zvâcnea prin vene. Vreme de o clipă se strădui să-și amintească. Nici o clipă mai mult.

Roman era atrăgător și inaccesibil precum destinațiile exotice pe care le cercetase ea și la care visase, dar pe care nu le va vizita niciodată. Fiindcă ea nu era ca tatăl ei, iar locul său era aici. Stabilitatea și soliditatea viitorului se legau de acest oraș, de rădăcinile ei. Dar buzele lui Roman se cuibăriseră în spațiul catifelat de sub urechea ei, și asta o făcu să dea uitării siguranța și rutina. Fierbințeala se scurse șmecherește prin venele ei, în timp ce chiloții ei se umeziră, iar ea vru cu mult mai mult decât fusese vreodată în stare să recunoască.

— Cinează cu mine vineri. Vocea lui gătuită îi răsună în ureche.

— Eu pot... Buzele lui se lipiră de lobul urechii ei, apucându-l cu dinții. Săgeți albe și fierbinți atinseră alte zone, mult mai intime și mai sensibile, iar valul de senzații îi trezi trupul la viață. Charlotte gemu tare, alungând orice negație ar fi avut în minte.

Dinții lui o mușcară, alternând apoi delicioase mângâieri ale limbii, câteodată feroce, alteori blânde și ușoare ca o pană, și mult mai seducătoare decât cea mai profundă dintre dorințele pe care le nutrise ea vreodată în adâncul său. Dacă intenția lui era de a o seduce, atunci îi reușea de minune. Buzele lui persistară, umede și fierbinți, insinuante și seducătoare în același timp. O voce slabă în mintea ei încercă să se răzvrătească, reamintindu-i că bărbatul acesta era Roman și că el va pleca îndată ce mama lui se va face bine sau de îndată ce se va sătura de orașul lor. De ea.

Dădu să plece. În clipa aceea el îi mângâie cochilia urechii cu limba, pocnind ușor peste pielea ei umedă. Oh, dar o ispitea și de pe buzele ei ușor întredeschise scăpă un găfâit.

— Am să-l consider un „da“, șopti el.

Ea se sili să ridice pleoapele. Da, adică o întâlnire cu el?

— Nu.

— Nu ăsta e răspunsul trupului tău.

El nu se retrase, ceea ce făcea refuzul mai greu decât oricare altul pe care ea i-l servise în trecut – fiindcă avea dreptate.

— Trupul meu are nevoie de un stăpân.

Pe buzele lui se ivi un rânjel fermecător.

— La drept vorbind, e o slujbă pe care nu m-aș supăra să mi-o asum.

— Doar atâta vreme cât vei fi în oraș, desigur. Se strădui să zâmbească.

— Desigur.

Roman se îndepărtă în cele din urmă, oferindu-i atât de necesarul

spațiu pentru a respira.

— Ar trebui să știi că eu sunt un om care știe să aprecieze o provocare, Charlie.

Ea înțepeni când îl auzi folosind numele cu care o alinta tatăl său. El îi alesese numele, Charlotte Bronson, în onoarea actorului său preferat, Charles Bronson.

— Charlotte, îl corectă ea.

— OK, *Charlotte*, mi-ai stârnit interesul. Ai făcut-o întotdeauna. Și dacă pot admite, o poți face și tu.

— Și cu ce ar schimba lucrurile ceea ce aș dori eu să admit? În viață nu primești întotdeauna ceea ce îți dorești. Dumnezeu îi era martor că ea obținuse rareori asta.

— Dar uneori, dacă încerci, s-ar putea să obții ceea ce îți trebuie. Rezemă un umăr de perete, rânjind.

— Sunt impresionată. Îi știi pe cei de la Rolling Stones. Ea aplaudă pentru efect.

— Și mai bine. Știu cum să aplic vorbele lor în realitate. Se împinse de la perete, stând cu greutatea pe ambele picioare.

— Ține minte ce-ți spun, Charlotte. Noi doi *vom avea* parte de o nouă întâlnire. Porni de-a lungul culoarului, ca apoi să se întoarcă brusc. Și judecând după reacția ta și a mea, *vom avea* parte de multe altele. Vocea lui suna a certitudine și a promisiune.

— OK, bineînțeles, Roman. Vei avea întâlnirea aceea, în regulă.

Auzind-o, el făcu ochii mari.

— În ziua în care te vei hotărî să rămâi în oraș.

Și din moment ce *asta* nu se va întâmpla în veci, gândi Charlotte, tot așa nu va avea loc nici așa-zisa întâlnire. El nu mormăi: *Mda, perfect*.

— Cu cât mă provoci mai mult, cu atât sunt mai hotărât, zise el și râse, evident nevenindu-i să creadă că ea vorbise serios.

Realiză în mică măsură că vorbise al naibii de serios. Nu se mai putea petrece nimic între Charlotte și călătorul prin lume lipsit de griji, cu excepția cazului în care, bineînțeles, ea ar dori să sfârșească singură și abandonată ca mama sa.

Dar Roman aruncase o mănășă. Ei nu-i rămânea de făcut decât să fie suficient de puternică pentru a-i opune rezistență.

În momentul în care Rom an ieși de la Norman's în aerul rece al nopții, avu ceva de făcut.

Chase primise un apel urgent din partea redactorului său, Turner, care era obligat să lipsească de la întâlnirea orășenească pentru a-și însoți la spital soția însărcinată. Ultimul lucru pe care și-l dorea Roman era să preia *această* însărcinare, dar își dorea într-adevăr să ușureze sarcina fratelui său. Așa că se oferă să se ocupe de întâlnire.

Rick se îndreptă spre un telefon public ca să sune și să verifice cum se simte Raina înainte de a se întoarce la serviciu, Chase se chinuia între timp să rezolve o chestiune în legătură cu ediția de săptămâna viitoare, iar Roman porni spre sesiunea de certuri a serii.

Aruncă o privire la ceas, neavând cu ce să-și omoare următoarele minute. Câteva minute pentru a cerceta seducătorul magazin de alături, aflând și cine era persoana care-l conducea. O singură privire aruncată spre Charlotte și își uită și numele. Nici vorbă să se concentreze și să-i pună întrebări în legătură cu noua ei afacere.

Privi atent vitrina magazinului și rămase cu gura căscată. Existau acei bikini croșetați pe manechinul uimitor de viu? În atât de conservatorul Yorkshire Falls? Nici că putea fi mai uimit de atât. Avu parte de o rapidă și instinctivă excitație în secunda în care realizează că manechinul cu părul ca pana corbului semăna tulburător cu Charlotte. Apoi, brusc, dându-și seama că se purta ca un moș libidinos care trăgea cu ochiul la lenjeria pentru femei, făcu un pas înapoi. Doamne, spera că nu îl văzuse nimeni, fiindcă nu ar fi fost în stare să facă față stânjenelii.

Roman mai făcu un pas înapoi, împiedicându-se de ceva tare. Se întoarse și dădu cu ochii de Rick, cu brațele încrucișate la piept și rânjind.

— Îți place ceva de aici?

— Ești plin de haz, mormăi Roman.

— Mi-am imaginat că vei vrea să-ți revezi tinerețea.

Roman nu avea cum să înțeleagă greșit sensul vorbelor lui Rick. Permițându-i fratelui său să-i reamintească năzbâția din liceu, se întoarse cu ani în urmă, în perioada în care ceea ce numea el distracție fusese o plimbare în chiloți cu automobilul până la locuința unei prietene, acolo unde fetele organizaseră o petrecere în pijama. Nu numai că fusese ideea lui, dar el fusese al naibii de mândru, agățând o pereche de chiloți de oglinda retrovizoare, timp de douăzeci și patru de ore. Până în secunda în care fuseseră descoperiți de mama

lui, care îl muștruluisese bine și îi administrase o pedeapsă pe care nu o uitase niciodată.

Raina Chandler avea un fel unic de a vindeca obiceiurile cele mai incorigibile ale fiilor ei. După o vară întreagă în care îi clătise boxerii, ca apoi să-i agațe în *fața* casei, el nu mai umilise niciodată așa pe nimeni.

Cu puțin noroc, era posibil ca orașul să fi uitat de mult întâmplarea.

— Nu pot crede că s-a deschis tocmai aici un asemenea magazin, zise el, schimbând subiectul.

— S-a deschis. Tinere și bătrâne, subțirele... și mai robuste – toate își fac aici cumpărăturile. Cel puțin cele tinere. Mama e în plină cruciadă pentru a le aduce aici și pe doamnele în etate, iar ea e unul dintre cei mai fideli clienți.

— Mama *poartă* bikini din aștia?

Cei doi frați clătinară din cap în același timp. Niciunul dintre ei nu dorea ca imaginația lui să pornească într-o asemenea direcție.

— Cum se *simte* mama?

— Nu-mi pot da seama. Părea că respiră greu când am telefonat eu, ca și cum alergase, ceea ce e imposibil. Așa că mă duc acolo să verific. Roman expiră aerul cu putere.

— Am telefonul mobil la mine. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

Rick aprobă.

— Așa voi face. Și porni în josul străzii pe lângă magazin, apoi o luă la dreapta după colț, se îndreptă către apartamentele de deasupra și se întoarse repede.

— Ce se întâmplă? Întrebă Roman recunoscând un mers atunci când îl vedea. Fratele lui supraveghea zona și el vru să știe de ce.

Rick ridică din umeri.

— În weekend, Yorkshire Falls a avut parte de câteva spargerii.

Instinctele de reporter ale lui Roman se treziră la viață.

— Ce s-a furat?

Numai zâmbet nu putea descrie Roman expresia aceea malițioasă a fratelui său.

— Dacă nu aș fi fost eu însumi cu tine când au avut loc cele două intrări prin efracție, atunci tu ai fi fost unicul meu suspect. Dar am stat la pândă.

— *Chiloți*? Roman își mută privirea de la fratele lui către accesoriile din vitrină și înapoi. Vrei să-mi spui că un idiot a intrat prin efracție într-o locuință și a furat lenjerie feminină?

Rick aprobă.

— V-aș fi pus la curent pe tine și pe Chase în timpul cinei, dar la Norman's era mult prea aglomerat pentru o discuție intimă. Se pare că locuitorii cumsecade din Yorkshire Falls au o distracție cu un hoț. Rick îl puse la curent pe Roman cu detalii despre furturi. Rezultă că toți

chiloții furați fuseseră achiziționați de la magazinul în fața căruia staționau.

Roman mai privi o dată vitrina. Bikinii în cauză erau expuși acolo pentru ca lumea să-i vadă. *Cine era proprietarul acestui magazin?* Charlotte pe care o știa el probabil că nu ar fi avut suficientă îndrăzneală pentru a deschide un asemenea shop, însă cea pe care o văzuse el purtând hainele acelea în culori îndrăznețe și care lansase provocarea, ei bine, aceea era o cu totul altă femeie.

— Ai de gând să-mi spui cine conduce magazinul ăsta? îl întrebă el pe Rick.

În ochii fratelui său apăru un licăr și instinctele lui Roman intrară în alertă maximă, confirmând ceea ce bănuia deja. Când Rick tăcu, pe chip cu o expresie atotcunoscătoare, Roman făcu ceea ce se impunea. Se dădu un pas înapoi, ridicând privirea spre marchiză.

O plăcuță roșie cu chenar roz-aprins și scrisă cu litere îngroșate, se holba la el. MANSARDA LUI CHARLOTTE – COMORI ASCUNSE PENTRU TRUP, INIMĂ ȘI SUFLET.

— Drăcia dracului. După toate aparențele, îndepărtase mult prea repede posibilitatea aceea. Charlotte, Charlotte a lui Roman, era proprietara acestui shop senzual și erotic.

Fiindcă ea era o femeie senzuală și erotică, așa cum i-o dovedise și lui pe culoarul din spate de la Norman's. La rândul său, își dovedise ceva sieși. El era un bărbat cu pofte carnale sănătoase, și trecuse prea multă vreme de când nu mai avusese parte de unele asemenea.

— Nu trebuie să fii undeva? întrebă Rick.

Roman nu luă în seamă râsul fratelui său, îl lovi ușor pe spate, după care se îndreptă spre primăria orașului.

Douăzeci de minute mai târziu, Roman era cuprins de o plictiseală totală, fără pereche. Lucrurile pe care le făcuse pentru familie, gândi el și căscă așteptând să se termine partea de recenzie în legătură cu arhitectura serii. Cu toate că abia era în stare să se concentreze, luă notițe ca de obicei. Așteptă, cu stiloul suspendat deasupra foi de hârtie.

— Punctul următor. O petiție din partea mai multor persoane pentru montarea unei porți pentru câini în fața intrării de la 311 Sullivan, în suburbia Sullivan. Plângerea vecinilor susține că poarta va distruge conformismul și frumusețea suburbiei...

— Beagle-ul meu Mick are dreptul la acces liber către casă. George Carlton, petiționarul, se ridică, numai pentru a fi tras la locul său de soția lui, Rose.

— Taci din gură, George. Nu ne-a venit rândul la cuvânt.

— Continuați, îl îndemnă cineva de la prezidiu.

— Noi am îmbătrânit, ca și Mick. Când îl plimbăm de colo-colo atunci când are nevoie să se ușureze, e obositor pentru noi. Ea se

asează la loc pe scaun, cu mâinile împreunate în poală.

Oamenii mureau de foame în Etiopia, alții erau omorâți în Orientul Mijlociu, dar aici, în Yorkshire Falls, preocuparea pentru câini era la ordinea zilei. Roman își aminti că ideea de a părăsi orașul apăruse în vremea uceniciei alături de Chase, acutizându-se cu fiecare întâlnire la care participase și care degenerase în certuri în legătură cu animalele de companie între vecini care dispuneau de prea mult timp.

Pe vremea aceea, imaginația lui Roman zbură în două direcții – în căutare de emoții, de la locații din afara țării, cu poveștile lor mult mai surescitante și mai alerte, până la Charlotte Bronson, eșecul său. Acum, că vizitase majoritatea locațiilor la care visase, nu mai avea decât o singură țintă. Mintea lui reveni la Charlotte și la atracția care se dovedise reciprocă.

El intenționase să o încolțească, să o facă să admită că în seara asta vruse să-l evite și să descopere de ce îl abandonase pe vremea liceului. Avea o bănuială, dar voia să o audă chiar de la Charlotte. El nu intenționase nici să o seducă, nici să o stârnească pe ea și pe el însuși. Nu până în secunda în care privise în ochii ei, observând că în adâncul lor licărea aceeași legătură emoțională.

Nimic nu se schimbase. Ea a fost bucuroasă că îl vede, oricât respingea ea acest adevăr. Apoi mai existase și coraiul acela lucios pe buzele ei cărnoase. Niciun om cu sânge în vene nu putea rezista. Îi inhalase parfumul, îi adulmecase pielea moale și proaspătă. Se apropiase destul pentru a incita, dar nu pentru a satisface.

Roman mârâi, fiindcă deși trupul ei striga *Ia-mă* – iar el dorea să o facă -, mintea ei se răzvrătea. Iar acum el știa de ce. Îi oferise în cele din urmă un motiv pentru refuzul ei pe care el îl înțelesese. Unul pe care el îl bănuise întotdeauna. *Vom avea întâlnirea aceea, în regulă. În ziua în care te vei hotărî să rămâi în oraș.*

Ea își dorea o casă în Yorkshire Falls. Avea nevoie de stabilitate și de protecție, voia să trăiască fericită până la adânci bătrâneți într-un fel în care, după cum știa toată lumea, părinții ei nu o făcuseră niciodată. El fusese prea tânăr și prea grăbit pentru a vedea adevărul, însă acum pricepea. Iar asta însemna că ea era ultima persoană pe care o va trece în agenda sa. Nu dorea să o rănească, iar asta însemna că el trebuia să accepte lecția de la Charlotte și să-și vadă de drumul lui.

— Următorul.

Un ciocănel se lovește de suprafața biroului din față.

Roman tresări în scaun, speriat.

— La naiba, am pierdut rezultatul, mormăie el. Fiindcă îl preocupa ea. De data asta pierduse doar rezolvarea dilemei cățelușilor, însă data viitoare putea să piardă mai mult. Iar asta era ceva ce nu putea permite.

— Tu ești, Chandler?

Roman se întoarce când își auzi numele și descoperi chipul familiar al unui tip care ațipise în scaunul din spatele său.

— Fred Aames, îți mai aduci aminte de mine? îi întinse mâna.

Chad și Rick nu glumiseră. Fred nu mai semăna cu copilul acela gras de care se lua toată lumea.

— Hei, Fred, ce mai faci? Roman îi scutură mână.

— Cum nu se poate mai bine. Da' tu? De ce te-ai întors?

— M-am întors în oraș pentru mama; acum sunt aici pentru *Gazette*. Roman aruncă o privire înainte. Deocamdată nu introdusese nimeni un nou subiect de discuție.

— Am aflat de călătoria Rainei la spital. Fred își trecu mâna prin părul închis la culoare. Omule, îmi pare rău.

— Și mie.

— Îi ții locul lui Ty? Întrebă el și se aplecă punând un braț pe speteaza scaunului lui Roman, aproape lovindu-l. Fred pierduse din greutate, dar nu și forța lui deosebită. Era încă un tip al naibii de masiv.

Roman tuși înăbușit, ca apoi să aprobe.

— Soția lui urmează să nască și el nu poate fi în două locuri în același timp.

— Drăguț din partea ta. În afară de asta, aceste întâlniri sunt un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a afla ce se petrece înjur.

— Destul de adevărat. Dacă ar fi fost atent, gândi Roman. Însă el nu avea nici cea mai vagă idee dacă lui Mick i se garantase libertatea sau rămăsese închis dincolo de porți pentru toată existența lui de cățel.

Sunetul ciocănelului lovit de masă îi anunță că întâlnirea fusese întreruptă și se acordase o scurtă pauză. Roman se ridică și se întinse ca să se trezească.

Fred se ridică și el și i se alătură.

— Hei, ai o relație în momentul de față?

Momentan nu. Roman dădu din cap, refuzând să abordeze subiectul cu altcineva în afara fraților săi.

— În momentul ăsta nu. De ce?

Fred se dădu mai aproape.

— Sally e cu ochii pe tine. Credeam că simte ceva pentru Chase, dar acum are o fixație în ceea ce te privește. Cu o mișcare largă din mână, Fred făcu semn spre locul unde ședea Sally, luând notițe pentru arhiva districtului.

Sally ridică mâna pe jumătate în semn de salut și roși.

Roman îi întoarce salutul, mutând apoi privirea, nevrând să încurajeze interesul ei evident.

— Nu e genul meu. Fiindcă nu purta numele de Charlotte. Gândul

se nascu pe neașteptate. Dar tu de ce nu te ții după ea? întrebă Roman.

— Bănuiesc că nu ai aflat că sunt logodit, zise Fred mândru. Marianne Diamond va deveni soția mea.

I-o spusese unul dintre frați mai devreme, își aminti Roman. Rânji și ridică un braț ca să-l bată pe spate pe Fred, dar se abținu. Nu putea risca să i se întoarcă gestul.

— Ei, bravo ție. Felicitări.

— Mulțam. Uite, eu trebuie să stau de vorbă cu unul dintre consilieri înainte ca treaba să se înfierbânte din nou. Am câteva chestiuni care stau în suspensie, un permis care nu a fost rezolvat... în fine, n-ai nevoie să știi toate detaliile. Ne mai vedem.

— Precis.

Roman își frecă ceafa. Risca să-l cuprindă oboseala.

— Cum merge prima zi de revenire în tranșee?

Se întoarse, descoperindu-l pe Chase stând lângă el.

— Ce s-a întâmplat? E vorba de mama? Nu se aștepta să-l revadă pe Chase în seara asta.

— Nu. Chase puse o mână liniștitoare pe umărul lui Roman, dar o retrase imediat.

— Atunci ce este? Nu ai încredere că îmi fac treaba bine? Ceea ce nu ar fi chiar nedrept, reflectă Roman. Tot nu avea niciun răspuns în legătură cu problema câinelui familiei Carlton.

Chase clătină din cap.

— Pur și simplu mi-am imaginat că ți-a ajuns să asști la una din chestiile astea, așa că m-am gândit să te scap dacă va dura mai mult. V-am auzit pe tine și pe Fred. Se pare că ți-ai găsit o candidată.

— Din câte spunea Fred, se pare că Sally a manifestat interes pentru tine.

— Crede-mă, drumul e liber. Nu aș avea nimic împotrivă dacă mi-ai fura-o, zise Chase. Sally e mult prea sobră pentru mine ca să-i acord măcar un gând. E genul care visează la un cămin și la copii după prima întâlnire. Ridică din umeri.

— Dacă îi place de un singuratic ca tine, nu o va interesa un tip ca mine, care călătorește întruna. Roman rânji, fericit să-și tachineze fratele pentru felul lui singuratic. Rick avea dreptate când afirma că femeile sunt înnebunite după taciturnul lor frate.

Însă Chase se porni să-l combată, evident nedorind să accepte scuza lui Roman.

— Sally e pregătită să se așeze la casa ei. Absolut tot ce-și dorește ea în acest moment o poate transforma în candidata perfectă pentru tine. În cazul ăsta, de ce i-ai spus lui Fred că nu e genul tău?

— Fiindcă nu este.

— Iartă-mă că subliniez un lucru atât de evident, dar nu asta îți

dorești? Pe Sally o atrage persoana ta, dar tu nu simți același lucru. Vezi dacă acceptă planul tău.

Roman aruncă din nou o privire peste umăr, observând-o pe Sally Walker, genul de femeie nevinovată care roșește ușor.

— Nu pot să mă însor cu Sally. Să mă culc cu Sally.

— Te sfătuiesc să fii atent, frățioare. Dacă vei alege o femeie care în realitate va fi genul tău, s-ar putea să nu te mai grăbești atât de tare să pleci la drum. Chase ridică din umeri. E doar ceva la care să meditezi.

Lasă-l pe Chase, figura paternă pentru Roman, să sublinieze un lucru evident. Lasă-l să-i reamintească lui Roman care îi sunt prioritățile. Vânarea viitoarei soții. Fratele lui avea dreptate. Lui îi trebuia o femeie pe care să o poată lăsa, nu una de care să nu se mai sature. Încă un motiv pentru care Charlotte nu era potrivită pentru el. Își dorea al naibii de mult să o alunge din planurile lui o dată pentru totdeauna. Dar afurisit să fie dacă știa cum. Atingând-o, gustând-o, nu făcuse decât să o dorească mai mult, nu mai puțin.

O oră mai târziu, Roman porni spre casă, având în minte vorbele lui Chase, în timp ce Charlotte era prezentă în subconștientul lui. În pat, la o oră târzie din noapte, se trezi în mai multe rânduri scăldat de sudoare, cauza fiind Charlotte Bronson.

Zece ani, iar flacăra ardea mai puternic ca niciodată.

Ceea ce dovedea un singur lucru: tentație sau nu, el nu-și putea permite să aibă de-a face cu Charlotte. Nu în acest moment. Niciodată.

Soarele îl trezi pe Roman la primele ore ale dimineții. În ciuda unei dureri de cap înfiorătoare, se întinse și coborî din pat, hotărârea și scopul său căpătând o nouă semnificație. După un duș scurt, se duse în bucătărie. Mâncarea nu îi va potoli durerea, dar cel puțin îi va umple stomacul. Căută prin cămara mamei, scoase o cutie cu Cocoa Puffs, puse cereale într-un bol, adăugă niște mini-nalbe și peste toate turnă lapte.

Stomacul lui chiorăi când se așeză pe același scaun care fusese preferatul său când era copil. Trăgând spre el un exemplar din *Gazette*, aruncă o privire peste noua și îmbunătățită prezentare. Un nod provocat de mândrie i se puse în gât.

Chase reușise să mărească numărul de pagini ale ziarului odată cu înmulțirea populației orașului.

Zgomotul produs de cineva care cobora treptele îl sperie și se întoarse ca să dea cu ochii de mama lui, care se opri brusc când intra în bucătărie.

— Roman!

— Așteptai pe altcineva?

Ea dădu din cap.

— Pur și simplu... am crezut că ai plecat deja de acasă.

— Și ai decis să participi la maraton în lipsa mea?

— Nu trebuia să iei micul dejun cu frații tăi?

El miji ochii.

— În dimineața asta nu am fost în stare să mă dau jos din pat, dar tu nu schimba subiectul. Tu erai cea care alerga pe scară? Știi că trebuie să faci totul încet, îți amintești?

Dar nu spusese Rick că și aseară respira greu?

— Cum aş putea să uit ceva atât de important? Duse o mână tremurătoare la piept și porni cu pas domol prin încăpere, venind lângă el. Dar tu? Te simți bine?

În afară de nedumerirea provocată de această conversație cu dus-întors, el se simțea foarte bine.

— De ce nu m-aș simți bine?

— Fiindcă e evident că urechile tale sunt încă înfundate după călătoria cu avionul de vreme ce ai auzit ceva atât de ridicol cum ar fi că eu *alerg*. Vrei să-ți fac o programare la doctorul Fallon? Întrebă ea.

El dădu din cap suficient de tare pentru a-și limpezi auzul – dacă ar fi fost blocat – și întâlni privirea atentă a mamei lui.

— Mă simt bine. Eu îmi fac griji în privința ta.

— Nu e nevoie. Se lăsă încet pe scaunul de lângă el, uitându-se apoi fix la bolul lui cu cereale. În fine, văd că anumite lucruri nu s-au schimbat. Cred că în realitate am păstrat porcăria aceea ca să...

— Să-mi rup dinții, știu. Îi spusese asta destul de des pe când era copil. Dar îl iubea suficient de mult pentru a-l răsfăța în toate privințele. Îți dai seama că încă nu am pierdut niciunul?

— *Încă* fiind un cuvânt semnificativ. Un bărbat neînsurat are nevoie de toți dinții, Roman. Nicio femeie nu găsește că e ceva atrăgător să se trezească la miezul nopții și să descopere că îți lași dantura pe noptieră.

El dădu ochii peste cap.

— E bine că sunt respectuos și nu las femeile să rămână peste noapte. Las-o pe mama să rumege chestia asta, gândi Roman acru.

— Asta nu are nimic de-a face cu respectul, mormăi ea.

Ca de obicei, mama lui avea punctul ei de vedere.

Femeile nu rămâneau peste noapte fiindcă el nu era acum implicat într-o relație și fiindcă cele care ar rămâne cu el peste noapte ar fi convinge că va mai urma încă una. Și apoi alta. Următorul lucru pe care îl știa un bărbat era că avea o relație – lucru despre care Roman bănuia că nu ar fi ceva rău dacă ar găsi o femeie care să-l intereseze mai mult de câteva săptămâni. Chase și Rick simțeau același lucru. Aici, Roman își imaginează că frații Chandler aveau o ștampilă – NU SE TRECE. Orice femeie inteligentă citea inscripția aceea înainte de a se implica în orice fel.

— Pentru binele tău, mamă, ești prea deșteaptă.

Când se ridică de pe scaun, Roman observă că Raina era complet îmbrăcată în haine de zi. Cu pantaloni bleumarin, o bluză albă cu cravată. Acul de cravată era decorat cu trei bâte de baseball, fiecare cu câte un diamant la mijloc – un cadou din partea tatălui său oferit după nașterea lui Chase și completat cu nașterea fiecărui fiu. În afară de o ușoară paloare, arăta minunat. Așa cum arătase mama lui întotdeauna, gândi el cu mândrie.

— Te duci undeva? întrebă el.

Ea încuviință.

— La spital, să le citesc copiilor.

Roman deschise gura pentru a replica, dar ea i-o tăie scurt:

— Și înainte să te cerți cu mine, așa cum au încercat să facă Chase și Rick, dă-mi voie să-ți spun un lucru. Am stat în pat începând de vineri după-amiază, când frații tăi m-au adus acasă de la spital. E o dimineață minunată. Chiar și doctorița a spus că aerul proaspăt îmi va face bine atâta vreme cât nu exagerez.

— Ma...

— Nu am terminat.

Flutură din mână pe la nasul lui, iar el se lăsă din nou pe scaun, știind că nu trebuia să o contrazică.

— Lunea și vinerea le citesc întotdeauna copiilor. Jean Parker urmează zilele acestea un tratament de chimioterapie și e nerăbdătoare să asculte povestea *George cel curios merge la spital*.

Binecuvântată fie mama, gândi el. Chiar și bolnavă, îi punea pe alții pe primul plan. Avusese întotdeauna un loc generos în inima sa pentru fiecare copil care intrase în casa lor.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, ea își așează palma deasupra inimii, rotind-o încet.

— Și-apoi nimic, în afara *copiilor*, nu poate face o inimă să se simtă mai tânără cu câteva decenii.

El dădu ochii peste cap.

— Ceva mai multă odihnă va avea același efect, așa că după lectură sper să fii acasă, în pat. Nu trebuia să atingă subiectul „copiii“. Nu când el trebuia să pornească la vânătoare pentru a găsi o mamă pentru al său. Ai încheiat monologul? întrebă el politicos.

Ea aprobă.

— Nu aveam de gând să mă cert cu tine. Voiam doar să știu dacă îți pot pregăti micul dejun. Nu vreau să te epuizezi înainte să pleci la activitatea ta voluntară.

Pe chipul ei apăru un surâs. Ținând seama că avea peste șaiszeci de ani, pielea ei păstra încă o strălucire pe care majoritatea femeilor o puteau invidia, în timp ce ridurile nu erau atât de adânci ca la majoritatea femeilor de vârsta sa. Frica de a nu o pierde îl cuprinsese brusc. Se ridică din nou și întinse brațele.

— Te iubesc, mamă. Să nu mă mai sperii *niciodată* așa. Ea se ridică și îl îmbrățișa la rândul ei, brațele și strânsoarea ei fiind puternice și sigure. Aceasta era mama lui, femeia care-l crescuse și, cu toate că țineau legătura sporadic din cauza programului său, el o adora. Nu își putea imagina viața fără ea.

— Vreau să te am în preajmă pentru multă-multă vreme. Ea fornăi.

— Și eu.

— Să nu-ți ștergi nasul pe cămașa mea. Lacrimile femeilor îl făceau să se simtă prost, iar el o voia din nou dezinvoltă și puternică. Doctorița a spus că vei fi bine atâta vreme cât vei avea grijă de tine, nu-i așa? Fără stres, fără să te surmenezi?

Ea aprobă.

— Cred că lectura nu poate fi dăunătoare. Pot să te conduc în oraș?

— Vine Chase să mă ia.

— Cum te vei întoarce acasă?

— Mă aduce Eric imediat după prânz.

— Ce mai face doctorul Fallon? Întrebă Roman

— Minunat. Are grijă de mine la fel ca și voi.

Făcând un pas înapoi, ea își tamponă ochii cu un șervețel de pe masă și, cu toate că nu îi întâlnește privirea, era din nou mama lui cea calmă.

— Ce ai zice de o chiflă și de o cană cu ceai decofeinizat?

— Nu mă răsfăț. Voi fi pierdută când vei pleca.

El rânji.

— Într-un fel, mă îndoiesc. Tu ești cea mai puternică femeie pe care o cunosc.

Raina pufni în râs.

— Și să nu uiți asta.

O oră mai târziu, Roman ieși din casa pentru a face o plimbare în oraș, recunoscător că mama lui se mulțumise cu bârfele care circulau prin oraș, fără a mai aminti de povestea cu copiii. El știa ce avea de făcut și nu avea nevoie, dar nici nu voia să i se amintească.

Sarcina care îl aștepta nu avea să fie simplă. Femeile din oraș fuseseră educate să devină soții și mame – fie că lucrau, fie că erau casnice. Partea aceea cu soția îi dădea emoții și el se întreba cum naiba va găsi pe cineva care să dorească să-i accepte nevoile netradiționale. El avea nevoie de o femeie netradițională, care să-i accepte absențele și se întreba dacă persoana aceea putea fi descoperită în York Falls.

Va exista întotdeauna posibilitatea să aleagă o femeie cosmopolită, care să-i înțeleagă mai bine nevoile. Va trebui să-și verifice Palmpilot-ul când va ajunge acasă, dar doar câteva femei pe care le întâlnise în călătoriile sale și pe care le cunoscuse ceva mai intim îi veniră în minte. Una era Cynthia Hartwick, o moștenitoare din Anglia, însă

Roman dădu imediat din cap. Ea și-ar angaja guvernanta care să aibă grijă de copii, iar Roman își dorea ca toți copiii lui să aibă parte de creșterea unei mame drăgăstoase.

O plăcuse întotdeauna pe Yvette Gauthier, o frumoasă roșcată cu o personalitate schimbătoare, posedând abilitatea de a-l face pe bărbat să se simtă ca un zeu. Apoi, în timp ce-și aminti cum exact aceeași trăsătură a personalității aproape că-l asfixiasse, își aminti și că ea devenise însoțitor de zbor, ceea ce însemna că ea nu ar putea fi alături de ei în cazul în care copiii săi s-ar simți rău sau ar fi răniți, ori ar avea nevoie de ajutor la temele pentru acasă. Raina fusese tot timpul acasă pentru fiii ei. Cu toate că Roman nu ar avea nimic împotriva ca soția sa să lucreze, o slujbă la mare distanță pentru amândoi ar fi inacceptabilă.

Raina nu le-ar accepta pe niciuna dintre cele două femei. Îi venea să rădă gândindu-se la reacția Rainei vizavi de grozava englezoaică sau de senzuala tigroaică originară din Franța. Mama lui reprezenta esența acestei situații – ea își dorea nepoți, astfel că femeia trebuia să locuiască ori să-și dorească să se stabilească în Yorkshire Falls.

O sarcină grea pentru femeile pe care le întâlnise de-a lungul vieții, gândi Roman ironic. Se simți, într-un fel, ușurat. Oricum, nu se putea imagina însurat cu niciuna dintre ele.

Ochiul fix al soarelui bătea peste capul care îl durea. Evident, nu avea încă starea necesară pentru a se întâlni cu lumea. Nu până nu va consuma puțină cofeină, însă, în vreme ce se apropia de oraș, singurătatea lui fu întreruptă. O voce înaltă și ascutită îl strigă și el se întoarse pentru a da cu ochii de Pearl Robinson; era o femeie în vârstă pe care o cunoștea de o veșnicie, care se grăbea spre el îmbrăcată în halat și cu părul strâns în același coc cărunt de totdeauna.

— Roman Chandler! Să-i fie rușine mamei tale că nu mi-a spus că ai fost în oraș. Apoi, în mintea ei își făcu loc altceva. Cum se simte? Am copt o tavă de negrese ca să i le aduc în după-amiaza asta. Poate primi?

Roman râse de incoerența lui Pearl. Ea era o femeie atât de dulce, inofensivă, dacă nu te deranja trăncăneala sau curiozitatea. Și după atâta vreme în care el fusese plecat, Roman fu surprins să constate că nici pe el nu îl deranjau.

— Mama e bine, Pearl, mulțumesc de întrebare. Și sunt convins că i-ar plăcea să aibă astăzi un musafir. O îmbrățișă scurt. Tu ce-ai mai făcut, și Eldin cum se simte? Încă mai pictează?

Pentru un cuplu în etate, Pearl Robinson și Eldin Wingate aveau un stil de viață neconvențional, care dura de mulți ani. Necăsătoriți, ei împărțeau o casă veche care îi aparținea lui Crystal Sutton, o altă prietenă a Rainei care fusese obligată să se mute la un azil în urmă cu un an și ceva.

— Eldin mai pictează, cu toate că nu e Picasso. Dar e bine, mulțam de întrebare, și sănătos, bat în lemn. Ciocăni cu pumnul în cap. Cu toate că îl mai doare spatele câteodată, și nici nu mă poate trece în brațe dincolo de prag. De aceea trăim încă în păcat, zise ea, citând descrierea ei favorită a relației lor.

Lui Pearl îi plăcea să aducă la cunoștință statutul lor oricui o asculta, ori de câte ori i se permitea într-o conversație. Evident, asta nu se schimbase. Dar reacția lui Roman da. În loc să-l enerveze fixația ei, ego-ul ei exacerbat, constată că simțise lipsa orașelului său și a locuitorilor săi atât de diferiți.

Până și liniștea tăcută a plimbării sale matinale reprezenta o schimbare înviorătoare față de traiul lui zilnic trepidant. Cât va dura până ce îl vor cuprinde plictiseala și reținerea pe care le resimțise în tinerețe? Cât va dura entuziasmul după ce se va căsători? Se cutremură gândindu-se la iminenta condamnare.

— Ești bolnav? Pearl îi puse o palmă pe frunte. Nu se poate să fi răcit într-o zi atât de minunată. Poate că mama ta ar trebui să aibă grijă de tine, nu invers?

El clipi, dându-și seama că rămăsese pe gânduri.

— Mă simt bine, realmente.

— În fine, te las să-ți vezi de drum. Mă duc până la bancă, apoi mă întorc acasă. Pe la mama ta trec ceva mai târziu.

— Salută-l pe Eldin din partea mea.

Pearl o porni spre banca de pe strada First, iar Roman își regăsi liniștea. Multe lucruri rămăseseră aceleași în oraș, însă pe el îl interesau acum aspectele noi și diferite, așa că porni direct spre magazinul lui Charlotte. Ei bine, ea fusese o femeie care îl atrăsese întotdeauna, oricât detestase ea ideea.

Cu toate că se situau la poluri opuse, ea îl tenta. Din nefericire, nu se potrivea criteriului cel mai important, disponibilitatea de a-i accepta călătoriile. Dorința lui de a-i distruge buticul și apărarea era puternică, dar realitatea vorbea de la sine. Orice contact între ei le putea provoca amândurora suferință.

Resemnat, se întoarse și dădu cu ochii de Rick, care stătea în același loc ca și în seara precedentă, în privire cu o strălucire cercetătoare.

— Iar în patrulare? întrebă Roman.

— Pur și simplu în căutarea unor personaje suspecte asemenea ție. Rick rânji.

Roman lăsa să-i scape un mormăit, frecându-și ochii care îl usturau.

— Nu începe.

Rick îl privi îngrijorat.

— Cineva e pus la încercare în dimineața asta.

Roman nu fusese așa până ce Rick nu începuse să-l agaseze.

— Mai târziu, frăţioare. Am nevoie de o cafea.

— Ah, da. Ca să te ajute să te trezeşti şi să poată începe vânarea unei soţii.

La auzul vorbelor lui Rick, capul lui Roman începu să bubuie şi mai tare.

— Mult noroc. Rick trecu pe lângă el, pornind către magazinul plin cu bikini.

— La ce te dedai?

Rick se întoarse, în privirea lui neexistând nici urmă de veselie.

— Afaceri.

— Hoţul de bikini.

El aprobă, însă nu mai spuse nimic. Nici nu era nevoie. Îi oferise lui Roman mai multe informaţii decât ar fi trebuit, toate neoficial. Cineva intrase prin efracţie în casele unora dintre clienţii magazinului, furând o anume marcă de chiloţi. Rick îşi imagina că Charlotte ar putea oferi date pertinente de care poliţia avea nevoie în investigaţie.

— Vrei să vii cu mine? întrebă Rick.

Roman se uită la el căutând semnale care ar fi demonstrat ca Rick se distrează pe seama sa. La urma urmelor, el era fratele care în adolescenţă răspundea la telefon, acceptând întâlniri „oarbe“ în locul lui Roman. Dar Rick rămăsese locului, aşteptând, fără cel mai mic surâs.

Roman îşi evaluează opţiunile. Nu avea niciuna. Femeia visurilor sale se afla înăuntru. Roman îi aruncă fratelui său o privire recunoscătoare. Cu toate că instinctul său de autoapărare îi spunea lui Roman să păstreze distanţa, curiozitatea îl împinse înăuntru.

Deci, recunosc el, dorinţa lui era să o revadă pe Charlotte.

La sunetul clopoţeilor de la uşă, Charlotte încetă să împăturească lenjeria de dantelă cu parfum de levănţică. Aruncă o scurtă privire şi dădu cu ochii de ofiţerul Rick Chandler care intră relaxat.

Îi făcu un semn prietenesc cu mâna, dar gestul încremeni când îl văzu pe Roman urmându-l. Îşi umezi buzele uscate şi îi urmări traversând magazinul său cu articole de damă.

Unul lângă altul, contrastul dintre cei doi fraţi nu putea fi mai evident de atât. Toţi fraţii Chandler îţi tăiau răsuflarea. Dar oricât ar fi fost de chipeş, Rick nu avea acelaşi impact asupra lui Charlotte precum Roman. De la revenirea ei în oraş, ei deveniseră buni amici, nimic mai mult. Chiar şi Chase, care semăna la înfăţişare cu Roman, nu reuşise să escaladeze scara Richter a lui Charlotte aşa cum o făcuse Roman.

Ceva în legătură cu cel mai mic dintre fraţii Chandler, părul negru, pasul încrezător şi ochii lui captivanţi, o cucerise. O făcuse să tânjească după anumite lucruri dincolo de orice control sau înţelegere.

Se înfioră, lăsând apoi realitatea să-și reia locul. Indiferent cât de chipeși erau bărbații din familia Chandler, niciunul dintre frați nu arăta interesat să-și întemeieze o familie. O știa tot orașul. Dar asta nu o putea da gata pe Charlotte.

Ea clătină din cap, apoi își răsuci brațele și degetele.

— Calmează-te, mormăi ea cu voce tare. Roman avusese întotdeauna spirit de observație, iar ea nu voia să-l lase să creadă că neliniștea ei avea vreo legătură cu persoana lui. În seara trecută, Roman se arătase mult prea înfumurat pentru binele lui și nu avea nevoie de alte crize de orgoliu.

— Salutare, Charlotte. Rick porni țintă spre ea, ignorând mulțimea de chiloți din jur, și propti apoi un cot pe teighea, încrezător și relaxat ca și cum ar fi fost înconjurat de mingi și mănuși, în magazinul de articole sportive de la capătul străzii.

Roman stătea lângă el, devorând-o cu o privire unică și sexy.

— Domnule ofițer. Charlotte aruncă o ocheadă prietenoasă care să-i cuprindă pe cei doi bărbați. Ce pot face pentru dumneavoastră în dimineața asta? Sunteți aici ca să verificați noutățile în materie de bikini? Aruncă gluma pe care o utiliza întotdeauna cu Rick, frizând normalitatea.

Rick rânji.

— Numai dacă ai de gând să defilezi pentru mine.

Ea râse.

— În visele tale.

Roman își dresе glasul, evident dorind să le amintească prezența lui în încăpere. Ca și cum ea ar fi putut să uite.

— Hai, Roman. Ar trebui să știi că fratele tău, aici de față, le place pe toate femeile. Dacă ar fi o chestie legală, el ar avea un harem, nu-i așa, Rick?

Rick se mărgini să chicotească.

— Putem reveni la chestiune? întrebă Roman.

— O chestiune a poliției, din păcate. Starea de spirit a lui Rick se schimbă brusc.

Lui Charlotte nu-i plăcu intensitatea din vocea lui.

— Ce-ar fi să ne așezăm? Îi conduse către scaunele duble stil Regina Anna, tapițate cu catifea, de lângă camera pentru probă.

Cei doi bărbați dominau decorul frivol feminin. Privirea ei se fixă asupra lui Roman. El însuma magnetismul fraților Chandler, reflectă ea. Orice persoană de sex feminin conștientiza prezența lui atunci când Roman se afla într-o încăpere.

Deși el rămase în picioare, Rick se așeză, cu mâinile prinse între genunchi, arătând ca un om care deține un secret.

— Ce se petrece? întrebă ea.

Cei doi frați schimbă priviri tăcute. Nemișcarea se transformă în

liniște când stația radio a lui Rick sună, atrăgându-i atenția.

Aruncă spre Charlotte o privire plină de regret.

— Scuză-mă. În timp ce el își scoase de la brâu stația radio, concentrându-se asupra convorbirii, privirea pătrunzătoare a lui Roman nu o slăbi pe a ei.

Rick ridică privirea.

— Regret, e o altercație în magazinul universal și au nevoie de întăriri.

Charlotte îl expedie fluturând din mână.

— Du-te. *Și ia-l și pe fratele tău cu tine*, îl imploră ea în gând.

— Roman, îi explici tu? Ea trebuie să știe ce se petrece. Rick îi spulberă speranțele.

Roman aprobă.

— Cu plăcere, zise el cu vocea lui sexy.

Charlotte se înfioră. Afurisit să fie bărbatul ăsta pentru efectul pe care îl are asupra ei, gândi ea, dar în timp ce Rick plecă, lăsându-i pe Roman și pe Charlotte singuri în partea din spate a magazinului, ea speră să poată arbora o mască politicoasă și prietenoasă. Beth fiind plecată și neavând clienți, nu avea cine să-i întrerupă, așa că ar putea fi în siguranță dacă l-ar împinge spre cuptorul din spate.

— Dacă asta ar fi posibil, mormăi ea.

— Ce să fie posibil? Întrebă Roman.

Ea dădu mai întâi din cap, apoi înghiți din greu.

— Nimic. E vorba despre hoțul de bikini?

Roman aprobă.

— E vorba despre marfa ta, zise el și se sprijini de peretele de lângă ea.

— Care dintre articole? Rick nu îi dăduse detalii la ultima sa vizită.

Roman tuși o dată, roșind înainte să dea răspunsul.

— Chiloți de damă.

Charlotte rânji. Ei, ei, să fiu a naibii, uite un subiect care îl face pe un bărbat Chandler să roșească. Stânjeneala lui o făcu să descopere o parte ceva mai vulnerabilă a lui Roman, comparativ cu atitudinea lui normală și încrezătoare, îi fu recunoscătoare pentru acest privilegiu, în timp ce o parte a inimii ei, trădătoare se deschise spre el.

— Vorbesc serios, zise el, neluând în seamă efectul pe care îl avusese stânjeneala sa asupra ei.

Charlotte trebuia să continue pe aceeași temă.

— În aparență, tipul ăsta a făcut o fixație.

O fixație pentru bikini. Ea clătină ironic din cap, ca apoi să priceapă brusc ce spusese Roman:

— Ai spus că *tipul* ăsta a făcut o obsesie pentru asta. De ce presupui că e vorba despre un bărbat? Poliția crede că e un bărbat?

— Va trebui să vorbești cu Rick despre asta.

Ea aprobă, îngândurată.

— Îți dai seama că doar o femeie ar putea purta obiectul furat fără să observe cineva. Numai dacă, bineînțeles, el nu este un bărbat slab înzestrat.

— Poartă-te cuviincios, Charlotte.

Surusul lui larg o încălzi. Cu toate că expresia era un clișeu, era adevărată.

— Deci, ce marcă de bikini era? Eu vând duzini.

— Încă o dată, Rick deține aceste amănunte, dar i-a pomenit pe cei croșetați din vitrină. El spunea că sunt lucrați manual.

De mâna ei. Obiectele ei de îmbrăcăminte erau exclusive, în pas cu moda, personale, și nu urmăreau să devină obiectul unei obsesii ori bătaia de joc a unui pervers. Avusese motivele ei pentru a continua acest hobby, cel care devenise o atracție în afacerea ei.

Însă Charlotte nu se putea imagina împărtășindu-i lui Roman secretele sale de ordin personal, când distanța părea să fie calea cea mai sigură. Nu dacă detaliile legate de aceste obiecte i-ar conduce spre terenul minat al emoțiilor.

Croșetatul deschisese o fereastră în sufletul ei, iar discuția respectivă ar scoate la lumină cele mai ascunse dureri și dezamăgiri ale sale. Pentru că odată cu tricotatul, Charlotte învățase de la mama ei să și croșeteze. Erau două talente pe care Annie și le perfecționase ca pe un soi de evadare după ce tatăl lui Charlotte, înnebunit de faimă, le abandonase pe când Charlotte avea abia nouă ani. Hollywoodul mă așteaptă, spusese el într-o dimineață, apoi plecase, pentru a reveni doar la intervale neregulate. Obiceiul lui de a reveni devenise un șablon în viața ei. Era un șablon de care se temuse întotdeauna din momentul în care se îndrăgostise de Roman, atât de puternic fiind magnetismul pe care îl exercita asupra ei.

El își dresе vocea și Charlotte clipi.

— Cunosс marca, zise ea în sfârșit. Cum аș putea fi de folos poliției?

— Deocamdată, Rick dorește să fii informată. Sunt sigur că te va ține la curent cu ceea ce-i trebuie

Ea aprobă. În timp ce se аșternu liniștea, ea căută un alt subiect.

— Cum se simte mama ta?

Trăsăturile chipului său se îmblânziră.

— Rezistă. Are voie să iasă din casă o dată pe zi, apoi se întoarce acasă pentru a se odihni și nu face nimic. Mă simt mai bine după ce am văzut-o cu ochii mei. Telefonul lui Chase m-a speriat de moarte.

Inima ei se duse către el, iar dorința de a-l ajuta să depășească teama și durerea deveni puternică și copleșitoare, însă nu își putea permite să se lege de el mai profund încă decât o făcuse deja.

— Când te-ai întors în oraș? întrebă ea.

— Sâmbătă dimineața.

Iar Raina fusese dusă în grabă la Urgență vineri noaptea. Charlotte admira acea latură pătimăș protectoare a lui Roman, una pe care o împărtășeau toți cei trei frați față de iubita lor mamă. Cu toate că o parte a ființei ei tânjea ca el să se întoarcă la ea, știa că și dacă ar face-o, povestea nu ar dura.

Roman expiră mai întâi, îndreptându-se apoi către ea. Puternic și sigur, veni alături de ea. Inima ei începu să bată mai repede. Căldura trupului lui o învălui. Bărbatul avea profunzimi ascunse și o bunătate înăscută, trăsătură a familiei sale. Îi oferea tot ceea ce își dorea, cu excepția veșniciei, gândi ea cu tristețe.

El se întinse, ridicându-i bărbia, silind-o să se uite în ochii lui.

— Fii prevăzătoare. Hai să spunem lucrurilor pe nume, Rick nu poate spune dacă e doar un incident bizar sau ceva cu bătaie mai lungă.

Pe ea o trecură fiorii.

— O sa fie în regulă.

— Am să mă asigur că așa va fi.

Vocea lui răgușită era plină de grija pe care ea și-o dorea și un nod i se ridică în gât.

— Încă ceva, zise el. Rick dorește ca totul să rămână secret. Polițiștii n-au nevoie ca orașul să intre în panică sau ca zvonuri în legătură cu un hoț de chilotei să se răspândească cu viteza unui incendiu.

— Ca și cum aici ai avea cum să ții bârfa sub control. Fa strânse din buze. Însă, de la mine nu vor afla o vorbă.

Îl conduse până la ușă, chinuită de dorința de a-l face să rămână și de nevoia logică de a-l vedea plecând. El îi susținu privirea încă o dată, lăsând apoi ușa să se închidă în urma sa. Palmele lui Charlotte erau umede, pulsul se accelerase – și motivul nu era hoțul.

Îndreptându-se din nou către perechile de bikini pe care le lăsase pe teighea, Charlotte reconsideră realitatea. Pe tot pământul nu existau doi oameni mai diferiți decât ea și Roman. Nu îi priau călătoriile și provocările, ea avea nevoie de constanță și de confortul oferit de rutină. Chiar și scurta ei ședere în New York, oricât de incitantă ar fi fost, fusese necesară pentru a urma cursurile școlii de modă și de ucenicie. Se reîntorsese în Yorkshire Falls cât se poate de repede. Roman își făcuse un scop din a fi cât mai mult plecat.

Ea se despărțise odată de el deoarece încântarea lui de a se afla cât mai departe de Yorkshire Falls o convinsese că el nu-i va oferi decât suferință. Nimic din ceea ce el ar fi realizat în viață nu ar convinge-o că el se schimbese. Ea adună perechile de bikini, dorindu-și ca lucrurile să fi putut sta cu totul altfel între ei, acceptând însă realitatea ca pe singurul lucru cu care o persoană putea conviețui.

Atunci și acum, singura ei consolare rezida în faptul că nu avusese de ales. Făcuse ceea ce trebuia. Nu voia să repete destinul mamei sale, să trăiască „în pom“, până ce un bărbat s-ar întoarce, sinchisindu-se să-i acorde atenție după bunul său plac, doar pentru a dispărea din nou.

Ea nu-și putea permite să recunoască atracția de ordin sexual pe care Roman o inspira în adâncul ființei ei ori să analizeze adevărul ascuns cât se poate de adânc în inima ei – că atât firea lui cutezătoare, cât și stilul lui de viață schimbător o ademeneau. Și astfel, ea își reprimase cu cruzime partea aceea a ființei sale care îl dorea pe Roman Chandler, și semințele nemulțumirii ce stăteau ascunse în sufletul ei.

Chiar și acum.

4.

O briză primăvărată pluti prin aerul primelor ceasuri ale dimineții, aducând o căldură neobișnuită în Yorkshire Falls și umplând plămânii Rainei cu un aer dulce și proaspăt. La fel de proaspeți ca și fiii săi în adolescență, gândi ea ironic.

Ieși de la Norman's, o luă perpendicular pe First, apoi pe colina aglomerată din centrul orașului. Urma să-l întâlnească aici pe Eric în ora în care venea să dejuneze, ca apoi să revină la birou ca să-și verifice întâlnirile de după- amiază. Cine putea refuza un picnic în aer liber? Ea pregătise pentru amândoi cele mai delicioase sandviciuri cu pui fript.

Se opri în mijlocul intersecției, surprinsă să-i vadă împreună pe Charlotte Bronson și pe Samson Humphrey, bărbatul-rățoi, cum îl porecliseră copiii din oraș. Samson trăia în zona suburbană a orașului, într-o casă deteriorată, moștenită de familia sa din generație în generație. Raina nu avea habar cum supraviețuise sau cum își petrecuse el timpul în afară de a sta în parc și a hrăni rațele, însă omul era un personaj-emblemă al orașului.

Ea veni alături de ei.

— Bună, Charlotte. Samson. Le zâmbi amândurora.

— Bună, Raina. Charlotte înclină capul. Mă bucur să te văd.

— Și eu pe voi. Văzând că Samson tace, Raina reveni: Ce vreme frumoasă avem. Perfectă pentru a hrăni rațele.

— Ți-am spus deja că e Sam, vociferă el, destul de tare pentru a fi auzit. Chiar nu poți să ții minte atâta lucru?

— Se vaită fiindcă nu a dejunat încă. Nu-i adevărat, Sam? întrebă Charlotte.

Raina pufni în răs, știind al naibii de bine că el era un văicăreț. Las-o pe Charlotte să încerce să împlânzească și cea mai morocănoasă dispoziție.

— Ce știi tu despre asta? întrebă el.

Raina știa că Charlotte avea dreptate și că ea îi împachetase un sandvici, separat, pentru orice eventualitate.

— În fine, eu știu că lătratul tău e mult mai rău decât mușcătura ta, zise Charlotte. Acum, uite. Ia asta. Îi întinse o pungă din hârtie, luându-i-o înaintea Rainei la capitolul fapte bune.

De pe vremea când Roman era îndrăgostit de Charlotte, în timpul școlii, Raina știuse că fata avea o inimă de aur. Își aminti că cei doi avuseseră parte de o întâlnire, că fiul ei arăta a doua zi dimineață ca

un urs. Existase ceva mai mult între el și Charlotte, nu doar o întâlnire teribilă. Raina o știuse atunci. O știa și acum. Charlotte Bronson și inima sa de aur erau perfecte pentru fiul ei cel mic.

— Haide, Sam, ia-o.

El apucă punga, rostind un abia auzit „Mulțam”. Scormoni prin ambalaj și mușcă o îmbucătură zdravănă.

— Am fi preferat muștarul.

Raina și Charlotte pufniră amândouă în râs.

— Norman refuză să pună muștar pe friptura de pui, spuse Charlotte.

Evident că nu conta condimentul pe care îl conținea sandviciul, se gândi Raina, deoarece el devorase deja jumătate din două înghițituri.

— Trebuie să mă întorc la serviciu. Charlotte îi făcu cu mâna mai întâi Rainei, apoi lui Sam, pornind înapoi către magazin.

— Drăguță tânără, zise ea.

— Ar trebui să faci altceva decât să mă bată la cap, mormăi el.

Ea dădu din cap.

— Asta demonstrează doar că are bun-gust. Ei, poftă bună. Raina trecu pe lângă el și se așeză pe capătul îndepărtat al băncii.

Știa că putea face ceva mai bun decât să-i țină companie lui Sam. El plecă pur și simplu, cum făcuse și în trecut. Era un singuratic antisocial. Copiilor mici le era frică de el, cei mai mari râdeau pe seama lui, iar restul orașului, în general, îl ignora. Dar Rainei îi fusese întotdeauna milă de Sam, simpatizându-l în ciuda caracterului său ursuz. Când își cumpăra de mâncare de la Norman's, ea alegea întotdeauna ceva și pentru Samson. Evident, și Charlotte avea aceleași sentimente. Încă ceva ce Raina și tânăra Charlotte aveau în comun, în afară de Roman.

— Trebuia să-mi dau seama că mă vei bate și aici, zise o voce masculină cunoscută.

— Eric.

Raina se ridică să-și salute prietenul. Doctorul Eric Fallon și Raina crescuseră împreună, pe aceeași stradă din Yorkshire Falls. Fuseseră prieteni, căsătoriți fiind fiecare, și așa rămăseseră și acum, după ce partenerii lor muriseră, soția lui Eric mult după ce Raina îl pierduse pe John.

— Ar fi fost bine să nu fi făcut atâta drum pe jos sau să nu fi condus prin oraș depășind limita de viteză. Indigestie ori ba, nu ești niciodată destul de grijuliu. Riduri de îngrijorare îi brăzdară sprâncenele.

Raina nu voia ca el să fie mâhnit din pricina ei, dar mai întâi avea de rezolvat o chestiune mai presantă. Trebuia să-i amintească bunului ei prieten de etica medicală înainte ca el să se scape accidental, spunându-i vreunui dintre fiii săi că ea nu suferă decât de niște banale arsuri la stomac.

— M-a adus Chase, și pun pariu că te-ai uitat prin fișa mea sau că ai auzit despre vizita mea la spital.

— Trebuia să-mi spui chiar tu, când ți-am telefonat de dimineată.

— Dacă fiecare prieten te-ar deranja cu crizele lui la un minut după ce te-ai întors din vacanță, ai fugi repezător în Mexic.

El oftă, trecându-și mâna prin părul cărunt.

— Tu nu ești o prietenă oarecare. Când ai să înțelegi asta? Ochii lui întunecați se cufundară în ai ei.

Ea îl bătu pe mână.

— Ești un om bun.

Mâna lui bronzată și umedă o acoperi pe a ei, atingerea lui fiind surprinzător de afectuoasă și tandră.

Cutremurată, ea schimbă subiectul:

— Bănuiesc că ai auzit că Roman s-a întors în oraș.

Eric dădu din cap.

— Acum spune-mi de ce am auzit și că fiii tăi merg pe vârfuri prin preajma ta ca și cum ai fi gata să te faci țandări în orice clipă. De ce Roman și-a luat concediu, și de ce atunci când nu ești plecată în oraș, te *odihnești* așa cum a recomandat medicul. Fiindcă eu știu al naibii de bine că Leslie nu a spus nimic despre o nevoie suplimentară de odihnă. Poate o doză suplimentară de Maalox.

Raina aruncă o privire în jur ca să vadă dacă o va salva careva de o predică, dar nu se zărea niciun cavaler înveșmântat în alb, nici măcar Samson, care se mutase undeva în spatele lor, plivind buruieni.

— Eric, ce vârstă au băieții? Sunt suficient de mari pentru a se însura, zise ea, fără să mai aștepte răspunsul. Suficient de mari ca să aibă copii.

— Aha, asta te frământă pe tine. Vrei să ai nepoți?

Ea aprobă, descoperind că îi era greu să vorbească, să admită adevărul fără a alunga acel gol tot mai mare din viața și inima ei.

— Băieții se vor însura când vor fi pregătiți, Raina.

— Ce e rău să grăbești puțin timpul? Dumnezeu știe, dar Rick trebuie să vadă că doar fiindcă a fost rănit de o femeie, nu înseamnă că toate o vor face. Și apoi mai e și Roman...

— Iartă-mă, dar nu înțeleg, o întrerupse Eric. Ce legătură are faptul că te prefaci bolnavă cu dorința ta de a-i vedea pe băieți căsătoriți, și așezați la casa lor?

Ea ridică privirea. S-o ajute cerul când avea de-a face cu bărbați obtuși – părea înconjurată de ei.

— Fiii mei nu-mi vor refuza niciodată cea mai mare dorință, una care le va completa și lor viețile. Nu dacă își vor închipui că... Strâmbă din nas, se chirci, ezitând.

— Că sănătatea ta ar fi în pericol? Ca răspuns la încuviințarea ei abia perceptibilă, el se ridică. Doamne, Dumnezeule, femeie, cum ai

putut să faci una ca asta copiilor tăi?

— Am făcut-o *pentru* copiii mei. Stai jos, te dai în spectacol. Îl trase de mânecă și el se conformă.

— E o greșeală.

Raina ignoră junghiul de vinovăție. În regulă, era mai mult decât un junghi, dar dacă planul ei funcționa, nimeni nu avea să sufere, toată lumea va avea de câștigat.

— Nu poți să le spui.

— Băieții aceștia te iubesc. Dă-mi un motiv pentru care eu nu pot să fac asta.

— Jurământul lui Hipocrat. Încrucișă brațele la piept. Vrei să-ți citez din el? Pentru că o pot face, știi bine. Vers cu vers, adăugă ea.

— Nu mă îndoiesc.

— Secolul 15 înainte de Hristos. Jur pe Apollo, medicul...

— Ai câștigat, Raina, dar nu îmi place chestia asta.

— Știu că nu. În mod normal, ei îi plăcea să-l provoace la un schimb de replici, iar în momentul când se apucă să citeze pasajul pe de rost, dorise să-l impresioneze cu cunoștințele ei, dar victoria nu fu în întregime atât de dulce. Băieții habar nu au ce pierd în viață. Ce e atât de rău că îmi doresc să le-o arăt? Tu ai două nepoate frumoase, amândouă locuiesc în Saratoga Springs, la nici două minute de aici. Pun pariu că nici nu poți să-ți imaginezi cum ar fi viața fără ele. Și sunt convinsă că ai fi fost distrus dacă fiicele tale nu s-ar fi căsătorit până acum.

— Nu pot să-ți spun, din moment ce amândouă sunt căsătorite și au copii. Dar mă îndoiesc că le-aș păcăli. Nu sunt de acord cu metodele tale, nu cu ceea ce simți. Și mai e și altceva.

Degetul lui mare porni să alunece ușor peste partea superioară a palmei ei și, pentru prima oară, Raina băgă de seamă că el încă o strângea cu putere. Înghiți cu greu.

— Ce anume?

— Ai fost prea multă vreme singură. Studiile arată că femeile văduve, femeile ai căror soți sunt pasionați de munca lor, femeile care nu au propriile interese, toate acestea au mai multe șanse să se amestece în viețile copiilor lor.

Multe lucruri ura Raina în viață. Să fie tratată cu aroganță era unul dintre ele.

— Am și alte interese. Fac jogging în aer liber în fiecare dimineață ori pe banda din pivniță.

El ridică o sprânceană.

— Mai faci jogging cu *inima slăbită*?

Ea ridică din umeri.

— Când sunt sigură că nu pot fi surprinsă, și nu a fost ușor, crede-mă. Băieții ăștia au niște minți ca niște capcane din oțel și, fiind trei,

păreau că sunt peste tot în același timp. Pivnița e singurul meu refugiu, dar nu asta e ideea. Eu lucrez și ca voluntară la spital, zise ea, încercând să-l convingă că are și alte interese în afara celor de sănătate.

El se încruntă.

— În beneficiul *copiilor*. E un dar minunat ceea ce le oferi tu acestor copii, însă în ceea ce te privește e o prelungire a aceleiași obsesii. Amestecul în viețile copiilor tăi e ceva nesănătos.

Ea își îndreptă umerii însă inima îi bătu cu putere în piept și în gât i se ridică un nod.

— Nu sunt obsedată și nici nu mă amestec. Extind adevărul pentru ca fiii mei să-și poată lărgi orizonturile. Asta-i tot.

— Să spunem că pe tema asta suntem de acord să nu fim de acord. Dar în cazul care te privește *pe tine*, e timpul să vorbesc, și nu doar ca medicul tău.

Raina nu era sigură de ce, dar adrenalina ei crescuse într-un fel pe care ea nu-l mai experimentase de mult timp. Niște fluturași anume își făcuseră loc în loja stomacului său.

— Mai sunt și alte studii pe care le-aș putea cita, dar tu știi că legătura de ordin emoțional și fizic cu o altă persoană reprezintă o parte esențială a vieții?

— Am o legătură, îi spuse ea. Cu fiii mei, cu prietenii mei, cu tine... cu fiecare locuitor al orașului.

— Eu nu vorbesc despre prietenie, Raina.

Ea îi întâlni privirea și, pentru prima dată, se trezi că îl privește. Că îl privește cu adevărat, nu doar ca pe un prieten, ci ca bărbat. Un bărbat atractiv, atent, disponibil.

El îmbătrânise frumos, părul său, grizonat, dându-i o înfățișare distinsă, nu îmbătrânită. Pielea lui era bronzată și încrețită, într-un fel aspru și frumos care sfida ridurile date de trecerea anilor. Iar trupul își menținuse dacă nu fermitatea tinereții, atunci cel puțin înfățișarea exterioară a unui bărbat viril.

Ea se întrebă ce anume vedea el atunci când o privea, fiind surprinsă să constate că îi păsa. Această conversație avea niște subînțeleasuri personale, senzuale, pe care ea nu le auzise niciodată până la Eric. Se întrebă dacă nu cumva se înșela. Era prea bătrână ca să se gândească că bărbații ar privi-o cu un interes real. Nu de acum încolo. Nu după John.

Dar nu tocmai îl evaluase ea pe Eric – îndrăzni ea până să și gândească – într-o manieră intimă? Stânjenită, ea își făcu degetele pumn, și reuși să se elibereze cel puțin din strânsoarea lui.

— La ora două am pacienți. Cred că e timpul să mâncăm.

Raina aprobă recunoscătoare și începu să caute în coșul pentru picnic pe care îl luase de la Norman's.

— Deci, spune-mi ce alte intrigi ai mai pus la cale? zise Eric în timp ce începu să mănânce.

— Ai auzit chestia aceea legată de Bridge Night, nu? Într-o noapte, cu o lună în urmă, Raina insistase ca femeia să-și cumpere ceva din magazinul lui Charlotte în loc să joace bridge. O noapte în oraș a doamnelor, o numise ea.

El pufni în râs.

— Sigur că am auzit. Ți-ai făcut o misiune din a o ajuta pe Charlotte să triumfe. El a arătat cu mâna către Charlotte's Attic, situat pe partea opusă a străzii.

Raina dădu din umeri.

— De ce nu? Întotdeauna mi-a plăcut fata.

— Iar faci pe mămica, rosti Eric între mușcăături.

Ea se încruntă spre el, și ar fi spus încă ceva, dar el își îndulci vorbele printr-un zâmbet admirativ.

— Vino cu mine la seara dansantă de Sf. Patrick, vineri seara.

El nu o invitasese niciodată în oraș. Nu-i oferise niciodată compania sa, în afara cazurilor când se aflau într-un grup. A avea grijă de o văduvă, așa o denumise ea, și nimeni nu o contrazisese. Soția lui Eric murise deja de trei ani, iar el se cufundase în muncă, astfel că invitația făcută de el o surprinse.

— Aș vrea să merg, dar băieții vor fi acolo și...

— Ar putea să-și închipuie că ești sănătoasă, un lucru interzis din Ceruri?

Obrajii ei se îmbujorară.

— Cam așa ceva.

— Va trebui să-ți prescriu o seară în oraș, atunci.

Ochii ei clipiră, iar ea trebui să recunoască faptul că o tenta. Nu doar oferta lui, ci și el.

— Cine face pe dădaca de această dată? Ea avea nevoie de o lămurire. Avea să-i fie alături ca partener, ori el căuta pur și simplu să scoată o prietenă în oraș?

El îi întâlni privirea, fixând-o cu o uitătură evaluativă:

— Nu dădăcește nimeni pe nimeni. Vom avea o întâlnire.

— Aș fi încântată. Fluturii prinseră un ritm ceva mai alert, și de data aceasta Raina nu doar recunoscuse senzația aceea pasională, ci primi acel sentiment cu brațele deschise.

La trei zile după ce Roman fusese oaspetele magazinului său, Charlotte încă nu fusese capabilă să-l alunge din gândurile sale. În visurile ei, știa că trebuie să facă mult mai mult decât să încerce. Dar în timpul zilei, atunci când se auzea clopoțelul magazinului, stomacul ei tresărea ca și cum ar fi fost posibil ca el să treacă din nou pe acolo. Dacă suna telefonul, pulsul ei se accelera, gândindu-se că ar fi posibil

să-i audă glasul profund la celălalt capăt al firului.

— Patetic, mormăi ea. Trebuia să nu se mai gândească la Roman.

Ea parcă în curba existentă vizavi de casa mamei ei. Vizita pe care i-o făcea lui Annie era un ritual săptămânal. Când Charlotte se mutase iarăși în oraș, ea era de prea multă vreme pe propriile picioare pentru a mai locui cu mama sa și, în afară de asta, nu dorea să aibă parte de depresia și de frustrarea cauzate de conviețuirea laolaltă cu visurile și speranțele iraționale ale lui Annie.

Însă refuză să o lase astăzi pe mama sa pradă depresiei, pentru că era hotărâtă să-i mențină moralul la fel de strălucitor precum ziua de astăzi. Soarele strălucea pe cerul albastru, iar căldura primăverii o făcea să plutească. Și ar fi plutit mai departe dacă nu s-ar fi gândit la seara dansantă de la primărie, trăgând pe nas parfumul cărnii de vită cu porumb și ascultând bârfele de prin oraș, în schimbul unei întâlniri adevărate cu Roman Chandler. O fată trebuia să facă niște alegeri inteligente, iar ea le făcuse pe ale sale.

Charlotte mai apăsă încă o dată butonul soneriei, nedorind să se folosească de propria sa cheie, sperându-și astfel mama sau făcând-o să creadă că se întorsese Russell. Annie nu schimbasesc niciodată încuietorile și nici nu avea să o facă vreodată. Trăia într-o eternă stare de așteptare.

În cele din urmă, ușa bătrânei case se deschise, iar mama rămase în cadrul ei, îmbrăcată în capot.

— Charlotte!

— 'Neața, mamă. Ea o îmbrățișă strâns înainte de a păși înăuntru.

Casa avea un miros greu, ca și cum ferestrele nu ar mai fi fost deschise de multă vreme pentru a te bucura de vremea caldă a primăverii, iar mama ei urma să-și petreacă înăuntru întreaga săptămână liberă. Din nou.

— Nu trebuia să fii la magazin? o întrebă Annie.

Charlotte aruncă o privire spre ceas.

— Ba da. Dar Beth poate să-l deschidă în locul meu. De fapt, Beth poate să se descurce până mai târziu. Lui Charlotte îi veni în minte o idee inspirată. Își dorise o zi în aer liber, iar acum avea o idee perfectă pentru amândouă.

— Îmbracă-te. O să ne petrecem dimineața împreună, în timp ce vorbea, o împinse pe mama ei în sus pe scară, iar apoi către dormitorul acesteia. Pun pariu că Lu Anne ne poate aranja parul și manichiura. Vom cumpăra toaletele pentru seara dansantă dedicată Sf. Patrick, iar apoi mergem la Norman's să dejunăm. Fac eu cinste.

Mama ei aruncă o privire prin dormitorul său întunecat.

— Nu plănuisem să particip diseară, iar cât privește ieșirea mea din casă astăzi... Se opri.

— Nu se acceptă scuze.

Charlotte ridică storurile, pentru a lăsa lumina să pătrundă înăuntru.

— O să ne distrăm și ne vom simți bine. Ea încrucișă brațele la piept. Iar eu nu voi accepta un răspuns negativ, așa că du-te și îmbracă-te.

În timp ce Charlotte se întreba ce anume făcuse dacă Roman îi tulburase în felul acesta puterile, spre surpriza sa, mama ei clipi și se conformă, fără să cârtească. O jumătate de oră mai târziu, ele se așezaseră deja în salonul Lu Anne's Locks, un salon condus de tandemul mamă-fiică. Lu Anne se ocupa de doamnele cu părul ceva mai mohorât, pentru a-i da stil și a-l coafa, în timp ce fiica ei, Pam, se ocupa de adolescentele excentrice și de tinerele doamne care erau adeptele unui stil aparte.

După Lu Anne, ele ajunseră în cele din urmă la Norman's pentru a dejuna, ca apoi să atace domeniul cumpărăturilor. Charlotte nu reușea să-și aducă aminte când o scosese ultima dată pe mama ei din casă, fiind bucuroasă că își făcuse timp pentru asta.

Ea alese de pe stativ câteva rochii pentru mama ei, și după ce mama ei le probă pe toate, căzură de acord asupra uneia.

— Îți vine superb. Cu noua coafură și cu noul machiaj, îți pune în valoare verdele ochilor.

— Nu înțeleg de ce evenimentul de diseară e atât de important pentru tine.

— Altul decât faptul că este un moment care duce la creșterea fondurilor pentru Little League? Pentru că e important să ieși din casă. Hei, ai putea chiar să alergi după Dennis Sterling. Știi sigur că el e interesat, mamă. Dă târcoale librăriei, și o face mai mult decât ar avea nevoie un veterinar.

Annie ridică din umeri.

— Nu ies cu alți bărbați. Sunt femeie măritată, Charlotte.

Charlotte inspiră a frustrare.

— Mamă, nu crezi că ar fi cazul să faci pasul următor? Măcar unul mic? Și chiar dacă nu ești de acord, ce e rău în a face o încercare? S-ar putea chiar să-ți placă. Iar când Russell se va sinchisi să-și facă iar apariția, așa cum a făcut întotdeauna, îi va prinde bine să vadă că Annie nu mai pierduse vremea, așteptând ca el să-și facă intrarea triumfală.

— El mă iubește. Și pe tine te iubește. Dacă i-ai da o șansă...

— O șansă ca el să facă ce anume? Ca să vină acasă, să salute în prima secundă, iar în următoarea să își ia la revedere?

Annie își trase rochiile mai aproape de ea, ca și cum straturile de material ar fi fost capabile să o apere de vorbele lui Charlotte. Charlotte făcu o grimasă. Nu avea nevoie să vadă retragerea mamei ei pentru a-și da seama că fusese mult prea aspră. Regretă imediat

comentariul și tonul său dur. Puse o mână liniștitoare pe brațul mamei ei, neștiind ce să mai spună.

Annie fu prima care rupse tăcerea:

— Oamenii au feluri diferite de a-și arăta dragostea, Charlotte.

Iar tatăl ei își arătase lipsa sentimentelor ori de câte ori plecase.

— Mamă, nu vreau să te rănesc și nici să te contrazic. Oare de câte ori avusese o versiune diferită a acestei conversații cu mama ei? Pierduse șirul.

Dar de câte ori crezuse că era pe punctul de a repurta o mică victorie, tatăl ei cel rătăcitor își făcea din nou apariția în oraș. De parcă omul acesta avea un radar, se gândi Charlotte. În mod evident el nu o voia pe Annie, dar nici nu voia ca ea să renunțe la el. Drept rezultat, mama ei trăia ca suspendată. Fiindcă așa alesese, își reaminti Charlotte. De aceea, deciziile ei trebuiau să fie hotărât la polul opus față de ale mamei sale.

Annie ridică rochia, luând seama la fiecare cuvânt al fiicei sale, oferindu-i ocazia de a o evalua din nou pe mama ei. Noua coafură și culoarea care acoperea părul cărunț, precum și machiajul îi luminau trăsăturile feței. Arăta cu zece ani mai puțin.

— De ce te holbezi așa la mine?

— Arăți... minunat. Un adjectiv pe care Charlotte îl folosea destul de rar pentru a-și descrie mama, și asta doar pentru că Annie se preocupa atât de rar de înfățișarea ei.

Privind-o acum, își aminti de rochia ei de mireasă pe care o ținea în dulap. Russell și Annie nu avuseseră o nuntă opulentă, dar mama ei tot purtase tradiționala rochie albă și cu strălucirea tinereții și a dragostei, mireasa nu fusese doar frumoasă. Fusese desăvârșită. Și după lumina din obraji și din ochii ei, fusese delirant de fericită. Ar putea fi fericită din nou, gândi Charlotte. Dacă și ea va alege să fie, ceea ce făcea ca situația să fie și mai frustrantă.

Charlotte o învinovăța pe mama ei pentru refuzul de a primi ajutor, iar pe tatăl ei pentru că dispăruse. Annie era cea mai fragilă dintre ei doi, iar Charlotte o iubea. Atinse părul lui Annie.

— Ești cu adevărat frumoasă, mami.

Annie alungă complimentul printr-o mișcare a mâinii, dar, spre surpriza lui Charlotte, întinse brațul, atingându-i obrazul la rândul ei.

— Și tu ești frumoasă, Charlotte. Și pe dinăuntru, și pe din afară. Rareori i se întâmpla lui Annie să iasă suficient dincolo de ceața care o înconjură pentru a vedea lumea din jur. Complimentul mamei era atât de neobișnuit, încât lui Charlotte îi urcă un nod în gât și un moment nu-și găsi cuvintele.

— Arăt ca tine, zise ea când își reveni.

Annie surâse timid, atingând cu degetele volanele moi ale rochiei cu vizibil alean. Șovăia.

— Vino să dansezi.

— Uite cum facem. Eu voi dansa dacă renunți la discuția despre tatăl tău.

Charlotte știa când trebuia să o ia la fugă. O noapte petrecută în oraș era un progres. Cui îi mai păsa ce motive avea Annie?

— În regulă. Ridică brațele în semn că se predă. Ce spui dacă plătim pentru lucrurile astea, după care ne întoarcem spre magazinul meu? Alegem câteva desuuri, încheiem această zi a doamnelor petrecută în oraș, apoi te conduc acasă.

La cuvântul *acasă*, ochii lui Annie se luminau, iar Charlotte își notă în gând să-i telefoneze doctorului Fallon. Trebuie să existe un motiv în plus care să justifice nevoia lui Annie de a sta acasă, iar doctorul Fallon putea sta de vorbă cu ea.

În timpul petrecut la butic, Charlotte era hotărâtă să o facă pe mama sa să petreacă încă o jumătate de oră în afara casei. Și judecând după expresia lui Beth, în secunda în care Charlotte îi ceru să le arate cele mai minuscule și diferite desuuri pe care le aveau, asistenta sa fu pur și simplu fericită să le facă pe plac.

Charlotte agăță pe ușa principală plăcuța pe care scria REVENIM IMEDIAT, apoi se întoarse spre cele două.

— Prezentare de modă, care dintre noi? Haide, mami. Poți alege orice dorești, eliberând-o pe femeia din adâncul tău pentru a se potrivi cu cea nouă oglindită în înfățișarea ta. Ce spui?

— Eu sunt prea bătrână pentru a defila pe aici în lenjerie intimă. Cu toate acestea, Annie râse, iar sunetul acela îi încălzi măruntaiele lui Charlotte. Însă am să vă privesc pe voi două.

— Și promiți că vei lua cu tine acasă cel puțin o pereche.

Annie aprobă.

Întâlnirea de după-amiază se desfășură ca o petrecere în pijama, Charlotte și Beth probând cele mai seducătoare sutiene și bikini. Până și Annie păru că se bucură nu doar de prezentare, dar și de ideea de a se trata pe sine așa cum merită măcar o dată.

Progresul se prezintă sub diverse forme, dar Charlotte socotea că va mai face încă vreo câteva astăzi.

— Ultimul, le strigă ea mamei sale și lui Beth, cele două așteptând în zona privată destinată prezentărilor, în apropierea camerei de probă.

— În regulă. Eu sunt îmbrăcată, iar mama ta așteaptă încă la prezidiu pentru a savura show-ul, nu-i așa, Annie? Întrebă Beth.

— Așa e. Voi, fetelor, mă faceți să mă simt invidioasă pentru tinerețea mea.

Pe care o risipise pe un bărbat care nu o merita, gândi Charlotte, dar știa că nu era cazul să-și spună părerea cu voce tare, distrugând ceea ce fusese o zi perfectă. În schimb, își trase pe ea costumul pe care

îl rezervase pentru final, unul dintre cele croșetate. Nu îi mărturisise niciodată mamei că-și pusese talentul în slujba muncii, fiindcă nu își imaginase că Annie va ieși suficient din propria carapace pentru a manifesta interes. Însă Annie îl manifesta astăzi.

În ușa magazinului se auzi un ciocănit puternic.

— Răspund eu! strigă Beth. A fost închis suficient timp pentru a trezi curiozitatea întregului oraș.

— Orice ar fi, scapă de ei încă vreo câteva minute, OK? Lui Charlotte nu îi păsa atât de mult de afaceri, cât îi păsa de timpul petrecut în compania mamei sale. Ultima parte a zilei putea să le apropie și mai mult.

— Așa voi face.

Charlotte le auzi ducându-se la ușa principală ca să vadă cine bate. Între timp, dădu să-și așeze mai repede sutienul costumului, un articol nou adăugat liniei sale. Erau desuuri destinate unei seducții temeinice.

Aruncă o privire în oglindă. Nu luase în calcul efectul excitant produs de aceste desuuri. Sfârcurile ei ieșiră în evidență, ivindu-se prin materialul rarefiat, în timp ce în stomacul ei se instală un gol, o durere ascuțită.

Și odată stârnite, gândurile ei zburară către Roman. Își trecu palmele ușor peste șolduri, întorcându-se apoi într-o parte, urmărindu-și profilul, picioarele lungi și abdomenul plat. Trebuia să admită că sutienul era suficient de bine garnisit. Dacă ar fi posedat același tupeu pe care încerca să-l insufle clientelor sale, ar fi... Ce? se întrebă Charlotte, silindu-și mintea să dea un răspuns.

L-ar căuta pe Roman Chandler. Și-ar permite sentimentele pe care le avea încă din liceu. Ceea ce începuse ca o iubire copilărească se transformase într-o curiozitate de adult și în dor. Oare cum era el acum? Ce fel de bărbat devenise? Pentru a porni creionarea, avea acea devoțiune pentru mama lui, dar existau mai multe adâncimi pe care ea dorea să le sondeze.

Singura cale de a-și astâmpăra curiozitatea era să cedeze propriilor sentimente. Să accepte orice i-ar oferi el, atâta vreme cât i-ar oferi – ca apoi să aibă curajul să-și vadă mai departe de viața ei după plecarea lui. Contrar atitudinii mamei sale, care nu făcuse niciodată câțiva pași înainte, Charlotte și-ar îngădui cea mai profundă pasiune, mergând apoi mai departe.

Dar atâta vreme cât Roman se afla aici, gândi ea, continuând fantezia, atâta vreme cât era al ei, ea ar accepta totul. Și-ar prezenta creațiile în fața lui și ar urmări cum ochii lui se dilată de poftă și nevoie. Ca și cum toate astea s-ar fi petrecut în realitate, trupul ei începu să tremure ca reacție la gândurile îndrăznețe. Concentrându-se din nou asupra momentului și locului, Charlotte se întrebă dacă ar avea curajul să-și pună în aplicare fanteziile. Își putea justifica perfect

nevoia. După zece ani, evident că nu și-l scosese pe Roman din minte, pretinzând că el nu există sau că nu o atrage.

Nu reușise să scape de el ignorându-și sentimentele. De ce n-ar încerca să scape de el, dând curs acestor sentimente? Nu era condamnată să repete greșelile mamei sale dacă trăgea învățămintele cuvenite.

Inima ei își înteti ritmul la gândul de a-și îngădui o desfătare. Cu Roman.

— OK, suntem gata. Vocea lui Beth răsună dinspre ușa din față a magazinului, iar clinchetul clopoțelilor o readuse pe Charlotte la realitate. Din nefericire, excitația nu se risipi la fel de repede.

Charlotte dădu din cap. Era timpul să se concentreze asupra motivelor pentru care purta acum aceste desuuri. Pentru a-i arăta mamei sale de ce era în stare și a o determina pe Annie să folosească același tip de lenjerie intimă pentru a evada din propria închisoare. Atât mama, cât și fiica aveau de făcut pași uriași în viața lor intimă, gândi Charlotte.

Pași, evident ai lui Beth, se îndreptară spre încăperea din spate.

— Gata sau nu, eu vin! strigă Charlotte, ieșind din încăperea mică direct în spațiul acela deschis unde se aflau scaunele stil Regina Anne. Dar în locul mamei sale și al lui Beth, audiența era formată dintr-o singură persoană.

Un bărbat sexy și viril pe nume Roman Chandler.

Roman se holbă stupefiat la trupul practic gol al lui Charlotte. Cel mai erotic sutien și cea mai erotică pereche de bikini pe care le avusese vreodată sub ochi, îmbrățișând curbele zvelte ale celei mai superbe femei pe care o văzuse vreodată. Aceeași pe care o dorea – simțise el –, pentru totdeauna.

Pe toți dracii, nu fusese pregătit pentru așa ceva. El tocmai hotărâse să stea deoparte, iar acum...

— Roman? Ochii ei se deschiseră larg și, spre ușurarea lui, plonja prin ușile batante spre camera din spate. Din nefericire, Charlotte se opri.

Așteptând? Chibzuind? El nu știa, însă avea o vedere perfectă a spatelui ei palid și zvelt, talia subțire și ademenitoare sugestia ale pielii de pe fundul ei nostim.

În secunda aceea ea se întoarse, punând o mână pe partea superioară a ușii batante. Sâni ei albi ca laptele se ridicară deasupra materialului croșetat, plini și abundenți, chemându-l. Implorându-l să uite de noul lui jurământ cum că se va feri din calea ei.

Îl înfrunta fără să dea fuga să se îmbrace. Roman nu o știa atât de curajoasă. Încă o fațetă descoperită. Dar îndrăzneala nu era singurul lucru pe care îl putea observa la femeia aceasta incredibilă. Tremurul

și respirația ei neregulată îi spuneau că nu era nicidecum calmă. Evident, nu era cea din urmă seducătoare, gândi el, mulțumindu-i lui Dumnezeu. Blândețea și inocența firii ei îl făcură să rămână concentrat și să se abțină. Trebuia să facă ceva, fiindcă îl punea la încercare în fiecare moment.

— Unde sunt mama și Beth? întrebă ea.

Ochii minunați și verzi îi întâlneau pe ai lui, iar o șuviță de păr negru și ciufulit îi atârna peste un umăr gol, făcându-l să se întrebe cum ar simți-o el pe pielea-i dezgolită.

— Beth m-a rugat să-ți spun că o duce ea pe Annie acasă și că revine mai târziu, mult mai târziu.

Fără îndoială, viitoarea mireasă Beth întrezărise oportunitatea de a face pe pețitoarea, așa că profitase de prilej.

— O capcană, murmură Charlotte, dându-și seama că Roman făcuse exact același lucru. Iar tu te afli aici pentru că...?

— Fiindcă tu ai ceva de care eu am nevoie. Înjură în gând. Nu vrusese să sune atât de al naibii de sugestiv.

Charlotte inspiră adânc. Pentru a-și face curaj? Roman nu avea idee, însă avea și el nevoie de o doză, fiindcă ea înaintă și nu se opri decât în secunda în care ajunsese foarte aproape. Atât de aproape încât el putu să-i simtă aroma proaspătă primăvărată, dorindu-și mai mult.

— Ei, ce îți pot oferi?

— Rick mi-a spus că ți-a telefonat și ți-a cerut să-i lași într-un plic o listă cu numele clienților. Ceva legat de hoțul de bikini, cu toate că, de fapt, Roman nu întrebase despre ce era vorba.

Ea aprobă. Dar nici nu făcu o mișcare pentru a aduce plicul promis lui Rick și pe care îl aștepta Roman, și nici nu se duse să se îmbrace. El nu pricepea ce grăbise schimbarea lui Charlotte de la ultima lui vizită, dar nu era nicio îndoială că în clipa asta se apropia, încolțindu-l. În aparență, avea propriul plan, dar al naibii să fie dacă avea habar care putea fi.

Roman expiră șuierător. Rolurile se inversaseră.

Vânătorul devenise vânat, iar lui nu-i scăpă ironia.

— Unde îți sunt hainele?

— Ce-ți pasă?

Dorința bubui greu înăuntrul lui, intensă și devoratoare. Toată puterea lui de concentrare lupta să nu își ia ochii de pe chipul ei, ca să nu se uite la trupul ademenitor.

— Ce se petrece, Charlotte? La naiba. Numele ei suna ca o mângâiere, iar prin venele lui se scurse o căldură toridă.

Ea ridică din umărul-i delicat.

— De ce lupți pe neașteptate împotriva a ceva ce voiai? Ce presupui că îți voi da?

Ea evită întrebarea, punând în schimb o alta, vocea ei ezitând în ciuda frazei îndrăznețe. Dar el nu-i putea răspunde la întrebare fără a-și trăda frații, povestea lor cu aruncatul monedei sau propriul plan. Abia dacă își putea face față sie însuși.

Refuză să-i mărturisească lui Charlotte.

— M-ai refuzat categoric. Ce e cu schimbarea asta?

Ea era aproape dezbrăcată, oferindu-i ceea ce-și dorea inima lui. Însă el trebuia ori să lupte, ori să riște, punându-și în primejdie slujba pe care o îndrăgea și viitorul pe care și-l dorea.

— Nu credeam că-ți pasă de „cum“ și „de ce“. Ea se întinse după gulerul cămășii lui din denim, trecând cu un deget tremurător peste o margine.

El transpiră brusc.

— Am principii și standarde, știi bine.

— Tot așa îți afișezi intențiile. Nu dai târcoale. Îți apreciez onestitatea.

— Voi fi întotdeauna sincer cu tine, Charlotte.

— În fine, am decis că lucrul acesta îmi convine de minune. Pe buze îi apărură un surâs ezitant. Vrei să admiți atracția? Și eu la fel. Eu... eu te vreau, Roman.

— Oh, la naiba, mormăi el. Ce fel de bărbat putea rezista la o asemenea declarație? Mâna lui nimeri pe ceafa ei, degetele lui făcându-și loc prin păr, gura lui așezându-se încordat peste gura ei.

Acest prim sărut debută tandru, lăsând loc nevoii de a explora, dar scăpă repede de sub control, datorită dorinței înăbușite atâția ani. Se simțea torturat de o nevoie nestăpânită de a-și lua revanșa pentru tot timpul pierdut. Excitat și înfometat, își plimbă limba peste marginea buzelor ei închise, cerându-i permisiunea de a pătrunde, iar ea i-o acordă. Era umedă înăuntru, dulce și pură, și avea un gust afurisit de bun.

De pe buzele ei scăpă un găfâit înăbușit. Roman nu ar fi putut spune care dintre ei făcuse prima mișcare, dar ea se dădu înapoi, iar el o urmă, gura lui nepărăsind-o nicio secundă pe a ei. Se lovira de peretele din spatele lor. Odată ajunși în spațiul mic și închis al camerei de probă, ușile batante se trântiră brusc în urma lor. Palmele lui alunecară de la gât în jos pentru a-i cuprinde talia, contactul dintre ei devenind intim. Ventrele lui se cuibăriră în v-ul picioarelor ei, în timp ce erecția lui crescuse, umflându-se, când descoperi un locaș cald și primitor.

— Sfinte Doamne, mormăi el, gata să ia foc. Bariera hainelor restricționa accesul, dar un junghi dulce și totuși dureros implora împlinirea. El se mută de pe o parte pe cealaltă, cerând un acces cât mai profund.

Și ca și cum ea i-ar fi citit gândul, își desfăcu mai mult picioarele,

pe când el trase adânc aer în piept. Obrajii lor erau lipiți unul de altul; palmele ei se prinseseră strâns de umerii lui, cu degetele înfipite în pielea de sub cămașă, iar respirația ei deveni un șir de gâfâieli neregulate.

Charlotte se agăță de el și îl cuprinse. Fizic, trupul ei îl înconjură pe al lui, iar în secunda înecare el inhală, era deja învăluit în esența ei. Parfumul ei îl umplu într-un fel care depășea până și nevoia de ordin sexual, iar *asta* fu momentul în care realitatea își reluă drepturile.

— Ce dracu' facem? reuși el să îngaima.

Ea slobozi un hohot de râs și respirația ei ajunsese fierbinte pe pielea lui.

— Habar nu am cum o numești tu, însă eu te scot din mintea mea.

Ca și cum așa ceva ar fi posibil, reflectă el. Trecuseră zece ani, iar ea era încă singura femeie care îi răvășea atât emoțiile, cât și hormonii. Avea darul de a-i trimite la naiba hotărârile și înapoi.

Cu capul sprijinit de perete, îl studie cu ochi strălucitori.

— Trebuie să recunoști, ideea a avut meritul ei.

El făcu un pas înapoi, trecându-și o mână prin păr. Ideea ar merita – dacă el ar avea timp să se joace până ce s-ar sătura de ea. Presupunând că s-ar sătura vreodată de ea. Roman avea dubii.

Dar avea și un plan. Un destin pe care nu și-l dorise, dar pe care trebuia să-l împlinească, mulțumită unui dat cu banul și unei obligații familiale. În secunda asta nu avea nici cea mai vagă idee cum își va duce la îndeplinire obiectivul, însă femeia asta era riscantă. Ea nu voia o relație de lungă durată cu un bărbat care nu intenționa să se stabilească în Yorkshire Falls. Era singurul lucru care o situa dincolo de limite.

Însă Roman se temea și că ea poseda acea capacitate de a-l aduce înapoi la ea, înapoi în orașul acesta, făcându-l să uite și de visurile, și de scopurile vieții pe care le avusese întotdeauna.

Cu cât se desfăta el mai tare, cu atât îl acapara ea mai mult.

— Să te scot din mintea mea, o idee a naibii de bună. Nu am nici cea mai vagă idee cum să procedez, dar asta... Făcu semn în spațiul dintre trupul ei aproape gol și trupul lui cumplit de excitat. Nu e cea mai bună cale pentru a o face.

Înainte de a se putea răzgândi, el se întoarse și ieși ca o furtună prin ușile batante, ale căror balamale scârțâiră în urma lui. Nu-și permise să întoarcă privirea.

Numai după ce ajunsese în siguranță înapoi în stradă sesiză că uitase lista lui Rick cu posibili suspecti. Iar acum nici că s-ar fi întors în iad.

5.

Străzile din Yorkshire Falls erau goale din moment ce aproape tot orașul se adunase în sediul primăriei. După ce luă o gură de aer proaspăt, Charlotte intră direct la standul său, unde deținea voluntar funcția de supraveghetor al bolului cu puncte. Într-o zi obișnuită, niciun adult deștept nu s-ar fi atins de bolul plin cu lichid verde, dar în Ziua Anuală Dansantă dedicată Sfântului Patrick, toată lumea se desfăta cu coloratul Kool-Aid.

Își spuse că era mult mai bine să se concentreze asigurându-se că nimeni nu va adăuga alcool în bolul cu puncte decât să se gândească la Roman, doar amintindu-și de momentul acela senzual petrecut ceva mai devreme, simțea că i se face pielea de găină.

Avusese nevoie de ultima fărâmbă de curaj pentru a se întoarce spre el și a-și reconstitui propria fantezie. Să se ducă spre el în primul rând. Să accepte și să răspundă la sărutul lui, deși știa că o putea face să sufere îngrozitor. Și o făcuse, îi dăduse o lovitură pe care orgoliul ei nu o va uita prea curând. În clipa asta, aflase cum se simțise el cu atâția ani în urmă. I-o plătise regește, reflectă ea.

Și totuși nu putea nega atracția persistentă pe care o exercita el. Își lăsa privirea să hoinărească prin încăperea ticsită. Era delicios de ispititor în jeansii lui negri și în puloverul alb. Stătea ceva mai departe de mulțime, și asta nu doar pentru că disprețuia conversația sau fiindcă nu purta haine verzi. Se uită la el, iar și iar. După toate aparențele, reciproca nu era valabilă, pentru că el nu-i aruncă nicio privire.

În schimb, se mută de la o femeie singură la alta, făcând uz de șarmul, de surâsul relaxat și de sex appeal-ul său. Charlotte se întristă văzând că are o audiență foarte receptivă. Ea abia dacă era una dintre cele multe. Și asta era dureros.

Se întoarce la postul său și constată că avea companie. Raina stătea în spatele mesei lungi care făcea oficiu de bar.

— Bună, Raina.

Raina îi zâmbi larg de bun venit.

— Lasă-mă să te privesc. Charlotte făcu un pas înapoi, luând seama la înfățișarea doamnei mai în vârstă. Era la fel de zveltă ca de obicei, iar machiajul dădea un plus de strălucire obrazilor ei. Privind-o pe Raina, Charlotte nu putea spune că fusese spitalizată. Arăți minunat!

— Mulțumesc. Încerc să nu mă las doborâtă. Privirea Rainei scrută împrejurimile, revenind apoi la ea.

— În fine, nu te-am văzut toată săptămâna. Sper că asta înseamnă

că ai mare grijă de tine. O vizită la spital e deja prea mult.

Raina aprobă.

— Învăţ să fiu mai prevăzătoare, admise ea. Acum să ne întoarcem la tine. Am venit să te eliberez. Du-te la ceilalţi.

— Oh, nu. Charlotte dădu din cap. Nu te las să stai în picioare ca să te ocupi de punci. Ai nevoie de odihnă.

Raina flutură braţul, alungând această posibilitate.

— Nu sunt înlocuitorul tău.

Charlotte aruncă o privire înjur, dar nu văzu pe nimeni alături de ea.

— Cine e? Sper că nu mama mea.

— Ultima oară când am văzut-o, mama ta se descurca destul de bine. Cel puţin socializează.

— Dennis Sterling? întrebă Charlotte, incapabilă să-şi ascundă speranţa din voce.

— Din nefericire, Dennis o să întârzie.

— La naiba.

Ca veterinar al oraşului, toate urgenţele legate de animale cădeau în sarcina lui Dennis.

Raina o bătu pe mână.

— Nu-ţi face griji. Dacă e interesat, după ce se va uita o dată la mama ta în seara asta, va deveni insistent.

— Nu-i așa că e superbă? Eu i-am ales rochia.

— Ai un gust impecabil, ca întotdeauna. Şi tu arăţi minunat.

— Mulţumesc. Ştiind că alesese vestimentaţia gândindu-se la fiul cel mic al Rainei, Charlotte simţi că i se aprind obraji. Mai ales din momentul în care ea decisese să îmbrace ceva îndrăzneţ, ceva în genul ţinutei pe care o adoptase în perioada petrecută în New York City.

Poate că el ar fi fost în stare să-i reziste suficient încât să se retragă, dar nu înainte ca ea să simtă cum reacţionează trupul lui în prezenţa ei. Bărbatul nu fusese imun. Iar în seara asta ea avea nevoie ca ochii lui evaluatori să fie aţintiţi asupra ei. Din nefericire, privirea aceea albastră nu manifesta niciun interes pentru ea, așa cum sperase.

— Am înţeles că tu şi prâslea al meu v-aţi luat la harţă, zise Raina, ca şi cum ar fi putut citi cele mai ascunse gânduri ale lui Charlotte.

Roşeaţa din obraji ei deveni o flacără atotcuprinzătoare. Era posibil s-o fi văzut cineva în compania lui Roman? se întrebă ea, în mintea ei derulându-se evenimentele erotice din după-amiaza aceea.

— Eu... uh... noi...

— V-aţi întâlnit din nou la Norman's acum câteva seri. Mi-a spus Rick. Raina nu luă seama la faptul că Charlotte expiră ușurată, mărginindu-se să o bată iar pe mână. Nu ştii niciodată ce se poate întâmpla după atâţia ani de despărţire. Eu sunt aici pentru a te ajuta să dai o bună întrebuinţare acestei înfăţişări sexy. Sam o să

supravegheze bolul cu puncte, nu-i așa? Raina căută undeva în spatele ei, dându-l la iveală pe ultimul singuratic al orașului.

— Bună, Sam. Era surprinsă să-l vadă aventurându-se să participe la o festivitate atât de aglomerată, dar mâncarea și băutura la discreție ar fi putut fi explicația.

— Aș vrea să te întreb unde v-ați cunoscut, zise Raina.

— Se dă în vânt după un bătrânel, mormăi el. Charlotte dădu din cap. Avusese întotdeauna o slăbiciune pentru singuratici.

— Și uneori Sam îmi face unele comisioane.

Corespondență și alte treburi asemenea în schimbul unor sume care îi permit să-și cumpere de mâncare, gândi ea, dar nu o spuse cu voce tare.

El era un bărbat mândru pe care puțini oameni din oraș se străduiau să-l cunoască ori să-l înțeleagă. Dar încă de pe când era o copilă își amintea că mama ei îl căuta. La întoarcerea în Yorkshire Falls, Charlotte fusese tristă să descopere că viața solitară a lui Sam rămăsese aceeași, și ea îi venise în întâmpinare dându-i o mână de ajutor fără a face un act de caritate direct.

— Ei bine, el va supraveghea acum bolul cu puncte, zise Raina.

— Te eliberezi pentru a dansa cu mine. Rick Chandler își făcu apariția pe partea opusă a mesei, făcându-i cu ochiul, în fața mamei lui.

Ultimul lucru de care avea nevoie Charlotte era un moment de singurătate alături de un alt frate Chandler.

— Din moment ce am fost scutită de sarcină, cred că am nevoie de o gură de aer.

— Ai luat deja puțin, nu-i așa? strigă Raina, derutând-o.

Rick îi întâlni privirea.

— Am nevoie de tine să-mi sprijini reputația pe aici. Femeile mă refuză în stânga și în dreapta. O privi cu subînțeles și ea pricepu că dorea să stea de vorbă fără a da naștere la o scenă ori la un prilej de glume. O chestiune polițienească, probabil. Îi datora încă lista cu clienții care cumpăraseră sau comandaseră bikini de la magazinul ei.

Era mai bine să coopereze cu cel mai frumos bărbat din Yorkshire Falls, gândi Charlotte.

— Cred că un dans mi-ar prii mai mult decât aerul proaspăt.

Rick împinse masa pentru a-i face loc să treacă.

— Iar asta înseamnă că eu pot să mă întorc la... Vocea Rainei deveni nesigură și puse o palmă tremurătoare deasupra inimii.

— Mamă? întrebă Rick.

— Sunt bine. Poate că nu a fost o idee prea bună să vin aici în seara asta. Palpitații. Privi într-o parte, către peretele cel mai îndepărtat. Am să-l caut pe Eric ca să stea cu mine până când mă va putea conduce acasă. El e...

— Partenerul, licită Rick, punându-și brațul după talia mamei sale. Aruncă spre Charlotte o privire îngrijorată, afișând însă un surâs, glumind evident cu mama lui. Poți s-o spui. Ai venit aici cu iubitul tău.

— Am venit aici cu medicul meu.

— Care se ocupă brusc de un singur pacient? Rick zâmbi cu subînțeles către mama sa, apoi făcu semn spre partea opusă a încăperii, chemându-l pe doctor.

— E așa cum ai spus. Sunt pacienta lui.

Dar Charlotte observă că Raina nu se putea uita în ochii fiului ei.

— Cine e femeia norocoasă în seara asta? Întrebă Raina, încercând evident să schimbe subiectul.

— Ți-am spus că ele nu au nicio legătură cu mine. Îi făcu cu ochiul lui Charlotte.

— Ce s-a întâmplat cu Donna Sinclair? Întrebă mama lui.

— Mă dorește doar pentru trupul meu.

Raina dădu ochii peste cap, iar Charlotte nu se putu abține să nu râdă luând seama la jocul lor, cu toate că și pe ea o îngrijora sănătatea Rainei.

— Erin Rollins?

— O poveste din luna trecută, mamă?

— Atunci poate că ar trebui să încerci cu Beth Hansen.

La auzul numelui lui Beth, Charlotte avu o privire speriată, care apoi deveni una îngrijorată.

— De ce? Ea nu e cu David? Charlotte nu se aștepta ca Beth și logodnicul ei să fie aici, după ce nu se văzuseră de două săptămâni.

— Nu am văzut-o pe Beth, dar am auzit că logodnicul ei e dintre cei care nu se arată și m-am gândit că ea are nevoie de un umăr, zise Raina. Dar s-ar putea să fie doar un zvon.

Charlotte oftă.

— O să mă opresc la ea în drum spre casă și o să vorbesc cu ea.

Raina încuviință dând din cap.

— Unul dintre voi ar trebui să o facă. Ei, Rick, din moment ce Charlotte preia această sarcină, ce-ar fi s-o inviți la dans pe Mary Pinto? E chiar aici, lângă scaunul cu roțile al mamei sale.

El clătină din cap.

— Lisa Burton? Ea arată către modesta profesoară care stătea în picioare lângă perete.

El oftă.

— Îmi pot găsi singur iubitele, mamă. Iar acum mă aflu aici pentru a sta de vorbă cu Charlotte. Vrei s-o faci să plece?

— Ciudat. Din câte am auzit eu despre purtarea fratelui tău atunci când Charlotte se află în apropiere, m-am gândit că Charlotte e problema lui, nu a ta.

Înainte ca Charlotte să poată reacționa, doctorul Fallon își făcu apariția lângă ei. Îi promise lui Rick că va rămâne alături de Raina până ce își va reveni și o va conduce apoi direct acasă. O trase pe Raina într-o parte, punându-i o mână fermă pe spate.

Rick se uită lung în urma lor, amuzat de noul cuplu, dar evident foarte preocupat de starea de sănătate a mamei lui.

— Nu poate fi pe mâini mai bune, spuse Charlotte.

— Știu.

— Ți-a spus vreodată cineva că voi, cei din familia Chandler, sunteți ca niște uragane? Întrebă ea, referindu-se la ceea ce spunea Raina în legătură cu Roman.

Rick dădu din cap.

— În ultimul timp, nu. Dar e o descriere la fel de bună ca oricare alta.

— O ador pe mama ta, însă câteodată poate fi...

— Directă.

— O trăsătură admirabilă când îi vizează pe alții, zise Charlotte, pufnind în râs. De două ori mai admirabilă când se ocupă de treburile mele. Numai că...

— Te face să te simți prost vorbind despre Roman.

Charlotte aprobă.

— Înainte să dansăm, vrei să te asiguri că mama ta se simte bine?

— Nu. Ai spus-o chiar tu. Nu poate fi pe mâini mai bune decât ale medicului său. Prin urmare, îmi acorzi acest dans? El ridică mâna. Poți să-mi șoptești la ureche numele clienților.

Ea pufni în râs.

— De ce nu?

O trase în brațele sale, apoi direct pe ring, tocmai la timp pentru un slow. Nu era cel mai ortodox loc pentru a discuta despre hoțul de bikini. Ei se loviră de multe dintre cuplurile aflate pe podiumul acela aglomerat, inclusiv de Pearl și Eldin. Cuplul trăitor în păcat dansa încet, prea încet pentru spatele dureros al lui Eldin. Privindu-i, fericiți la vârsta lor, Charlotte ar fi trebuit să simtă o speranță pentru viitorul ei, sporind în schimb dorul pentru Roman.

— Clienții, Charlotte, șopti Rick, lipindu-i obrazul de al lui.

— Ești un polițist deștept. Râse și îi șopti la ureche informațiile de care avea nevoie. Rick avea în sfârșit lista clienților ei.

Însă cea mai interesantă parte a dansului trebuia să-l reprezinte faptul că dansul cu Rick reușise să facă ceea ce nu reușise vestimentația lui Charlotte. Reținuse în sfârșit atenția lui Roman. Se uită la ei și o încruntare apăru pe chipul lui frumos.

Dacă Roman și-ar strangula fratele, ar arde în flăcările iadului, dar poate că sacrificiul ar merita numai pentru a îndepărta mâinile lui

Rick de pe spatele gol al lui Charlotte.

Roman strânse pumnii de o parte și de alta a trupului, privind atent la pantalonii ei verzi și la topul din batist care se mula pe ea ca un sarong și se prindea la spate printr-un nod. Oricum, s-o ia naiba că se îmbrăca atât de șic și de sugestiv. Pentru numele lui Dumnezeu, asta era un eveniment familial la primărie, nu o petrecere dansantă a celor singuri în New York City.

— Iu-hu, Roman. O mână de femeie flutură prin fața lui. Terrie Whitehall. Uitase că purtase o conversație despre impolitețea patronilor față de casierii băncilor.

— Ce? întrebă el, fără a-și lua o clipă privirea de la Charlotte și de la Rick. Trădătorul.

— Încă nu sunt sigură ce să cred despre ea, zise Terrie.

— Ce să crezi despre cine? Roman își perfecționase de mult arta repetiției iară a fi cu adevărat atent.

— Charlotte Bronson. Te holbezi la ea, așa că despre cine altcineva aş putea vorbi?

Prins asupra faptului, Roman se strădui să-și concentreze din nou atenția asupra brunetei care îl privea ca și cum și-ar fi pierdut mințile.

— Ce-i cu ea?

— E mai mare decât mine, îți reamintesc...

— Doar cu un an, îi aminti el.

— În fine, nu mi-a făcut nimic niciodată. Cu toate astea, să te întorci acasă și să deschizi un magazin *atât de îndrăzneț*...

— Eu îmi închipuiam că majoritatea femeilor, tinere sau în etate, apreciază aerul cosmopolit pe care l-a adus ea în oraș.

— Unele femei, da.

Dar nu și cele geloase și opresate, gândi el, luând aminte la părul dat sever pe spate al lui Terrie, la machiajul ei sumar și la bluza cu volane încheiată până la gât. Ce naiba își închipuise luând-o în considerare ca mamă a copilului lui?

Roman știa al naibii de bine la ce se gândise – să găsească o femeie care să fie total opusă lui Charlotte ca înfățișare. Care să aibă o slujbă respectabilă de la ora nouă la ora cinci, care să-i poată oferi o conversație inteligentă. În regulă, îi plăcea conversația. În parte inteligentă, în cea mai mare parte bârfa, iar într-o mică parte suficient de pricepută pentru a-i stârni interesul.

Dorea să-și dovedească și că înfățișarea nu era totul – și într-adevăr nu era, atâta vreme cât femeia în cauză avea un respect adevărat pentru celelalte, pentru slujbele lor și pentru felul cum erau îmbrăcate. Această femeie disprețuia alegerile făcute de Charlotte. O scoase de pe lista cu potențialele soții.

Împreună cu alte șase femei cu care vorbise sau pe j care le încolțise în seara asta. După ce o părăsise pe Charlotte la magazinul

său, el se dusesese acasă să facă un duș lung și rece și pentru a se distanța mental de singura femeie pe care o dorea și a ținti spre femeile pe care nu le dorea.

O retragere logică, însă Roman realizează apoi că schema referitoare la copil era planul de retragere cu care trebuia să înceapă. Privi în colțul opus al încăperii, dând cu ochii de mama sa. Raina se odihnea șezând pe un scaun, prinsă în conversația cu Eric Fallon, medicul familiei. Spera că mama lui nu se epuizase participând la o petrecere așa de curând după șederea la spital.

Cineva trebuia să o supravegheze și să stea de vorbă cu medicul. Se scuza față de Terrie. Cu o idee în minte, se îndreptă către fratele său și, fără a-i adresa lui Charlotte măcar o vorbă, îl apucă pe Rick de umăr.

— Cred că trebuie să o supraveghezi pe mama. E cam palidă și a stat aproape toată noaptea într-un singur loc.

Rick înclină capul în direcția lui Roman.

— Supraveghează-o tu. Nu observi că sunt ocupat?

— Pe mine nu mă ascultă. Pentru că eu nu sunt de obicei prin preajmă, crede că mă agită prea mult. Ceea ce era adevărat— cât se poate de adevărat. Raina nu asculta de nimeni, inclusiv de cei trei fii ai săi. Dar dacă reușea să ia mâinile fratelui său de pe spatele și de pe talia lui Charlotte, Roman considera că meritase să spună măcar jumătate din adevăr.

— Plimbă-te, îi replică Rick.

— Cred că Roman are dreptate.

Vocea blândă a lui Charlotte îl lovi direct în stomac, dar nu luă în seamă senzația arzătoare.

— Dacă tu ești cel cu care nu se poate pune Raina, atunci du-te să vezi dacă se simte bine, îi zise ea lui Rick.

— Dar e chiar cu medicul ei, pentru Dumnezeu!

Cu toate că îl viza pe Rick, Roman întâlnește privirea lui Charlotte. Dacă ar fi știut că el voia doar să o scape de compania fratelui său, nu l-ar fi lăsat să continue. În realitate, în secunda în care se uită la el, privirea ei, de obicei caldă, era rece ca gheața.

Dar Roman ar fi vrut să fie furioasă. Până la un punct, urmărirea acest lucru pentru ca să se desprindă mai ușor de ea și să-și vadă de treaba lui. Dar voia asta de la singura femeie din orașul ăsta care îl lăsase gol pe dinăuntru. Iar sentimentele lui pentru Charlotte erau la fel de puternice ca întotdeauna.

Cum naiba putea să găsească o altă femeie cu care să se însoare – și cu care să se culce, când singura femeie pe care o dorea îl atrăgea spre ea iar și iar?

— Rick, te rog? Dacă Roman era preocupat, atunci era evident că văzuse ceva care merita verificat.

Când Rick nu făcu nicio mișcare, Charlotte vorbi:

— Uite ce e. Voi doi stați de vorbă. Mă duc eu să văd ce face Raina.

Înainte ca vreunul dintre ei să reacționeze, Charlotte se desprinsese din îmbrățișarea lui Rick și porni repede către partea opusă a încăperii, departe de ambii frați Chandler.

— Vai de capul tău, ești patetic și transparent, mormăi Rick.

— Așa ești și tu. Și nu că te-ar interesa ceva mai mult decât o distracție, așa că țiiți acasă mâinile alea blestamate. Ea merită mai mult.

Rick își studie fratele.

— Îmi place compania femeilor. A tuturor femeilor, și nu e una în orașul ăsta care să nu cunoască partitura. Nu se implică dacă își doresc mai mult. Eu mă bucur de ele, ele se bucură de mine, și nimeni nu suferă.

— Inclusiv tu?

— Inclusiv eu. Rick ridică din umeri, dar în ochii lui trecu un licăr de durere.

Roman regretă imediat săgeata pe care o trimisese către fratele său. Nimeni nu merita să fie rănit și folosit așa cum fusese fratele lui mijlociu. Mai ales de vreme ce el vrusese binele tuturor în dauna sa.

— Rick...

— Las-o baltă. Alungă îngrijorarea lui Roman printr-un zâmbet amabil, caracteristic celor din familia Chandler.

Roman mormăi. Știa că exagerase. Nu se temea că Charlotte și-ar dori de la Rick ceva mai mult decât prietenia. Dar conștientizarea aceea rațională nu însemna că Roman dorea să privească la prea prietenoasele atingeri ale lui Rick pe pielea lui Charlotte.

— Există vreo șansă ca tu să te bucuri de compania altcuiva? îl întreabă pe fratele său.

— De ce? Fiindcă ea îți aparține?

În clipa în care Roman nu mușcă din momeală, Rick făcu un pas în spate, evaluându-l cu o privire de copoi care spunea: *Știu cum stau lucrurile.*

— Tu ești cel care își caută o soție de drum lung, frățioare. Dacă ești așa de îngrijorat că Charlotte merită ceva mai bun, mi se pare că ar trebui să-ți asculți sfatul.

— Fără porcării, mormăi Roman.

— Las-o în pace. Îi faci rău cu mesajele astea derutante.

Roman îl cunoștea pe Rick mai bine ca oricine și își dădu seama că Rick îi voia doar binele lui Charlotte, împingându-l pe Roman, în același timp, în direcția cea bună. Lui Rick nu-i păsa dacă Charlotte ajungea în brațele lui Roman sau stătea departe de ele atâta vreme cât nici Roman, nici Charlotte nu aveau să sufere. În joc era firea protectoare a fratelui său. Aceași fire protectoare de pe urma căreia

avusese de suferit.

Dar oricât i-ar fi displicut să recunoască, Rick avea dreptate. Roman *emisese* mesaje derutante. Charlotte petrecuse ultimii zece ani evitându-l și apoi, când acceptase semnalele lui deschise, el ce făcuse? O scosese din sistemul ei de autoapărare – pe socoteala ei.

Rick îl bătu pe spate pe Roman.

— Acum, că am lămurit-o, cred că ți-e totul limpede, așa că eu mă duc să văd ce face mama. Se întoarse și se duse spre Raina și Charlotte, lăsându-l pe Roman să-și rumege vorbele, gustul lor fiind amar.

După o altă jumătate de oră în care încercă să manifeste interes față de femeile nemăritate din Yorkshire Falls, Roman constată că înregistrase un eșec lamentabil. Și totul din pricina femeii cu ochii verzi care îl vrăjise din prima zi. Apoi mai era și fratele lui, care se ținea după Charlotte, mușcând și înrăindu-l – intenționat, fără îndoială. Dacă Rick urmărea să obțină o reacție, fir-ar să fie, era mult prea aproape să izbutească.

Mai ales în secunda în care Roman se întoarse către ușă, chiar la timp pentru a-i vedea pe Charlotte și Rick plecând împreună, brațul fratelui lui sprijinindu-se pe spațiul îngust și *dezgolit* al spatelui ei. Măine avea să se îngrijoreze pentru stăpânirea de sine, în timp ce spiritul de autoconservare fusese supraestimat.

El se repezi afară, în noaptea întunecată, fără să privească înapoi.

Raina îi privi și ea pe cei doi plecând pentru a vedea ce face Beth Hansen, în timp ce prâslea ieșea în fugă din primărie, toți ochii urmărind plecarea lui precipitată și furioasă. Fiii ei știau cum să-și facă intrarea, dar mai aveau de învățat cum să iasă din scenă.

Cu toate astea, nu putea nega dulcea senzație de ușurare pe care o simți odată cu plecarea lor. Fusese încordată. Chiar dacă și-ar fi dorit să danseze, nu-și putea permite ca bârfa să ajungă la urechile fiilor săi. Erau mult prea deștepți și și-ar fi putut da seama de ingineria ei dacă nu era atentă. A continua șmecheria cu privire la starea ei precară de sănătate fusese un lucru mult mai dificil decât își închipuise când născocise ideea.

Clătină din cap, uitându-se apoi repede către bolul cu puncte. Trecuse ceva vreme de când Samson plecase, înlocuit de Terrie Whitehall, cea care a rămas în urma lui Roman. Oftă. Oricât își adora fiii, ura dezgustul pe care îl lăsau în urma lor. Raina simțea o deosebită nevoie să o protejeze pe Charlotte. Iar ultimul lucru pe care și-l dorea era ca Charlotte Bronson să aibă de suferit din cauza unui Chandler.

Ca noră a ei, asta ar fi altă poveste.

— Se pare că s-au reaprins scânteile între Roman și Charlotte, îi

zise Raina lui Eric, fericită că Roman își exprimase sentimentele pentru Charlotte.

Nu pusese prea multă bază pe felul în care pendulase el în seara asta de la o femeie la alta, ignorând-o pe cea care îl interesa cel mai mult. În plus, știa că interesul lui Rick față de Charlotte era unul pur platonice, menit să stârnească gelozia fratelui său și să-l determine să facă o mișcare mai curând decât prea târziu.

Rainei îi plăcu ideea. Era posibil să funcționeze – dacă Roman nu îl va uide mai întâi pe Rick.

— Băieții ăștia or să mă omoare, zise ea cu voce tare.

Eric mușcă dintr-un morcov, din cei pe care și-i puseseră pe o farfurioară de plastic.

— Iar devii mămoasă.

— Crezi că Roman s-a dus după ei?

— Crezi că își dorește ca noi să facem speculații?

Raina ridică din umeri.

— Sunt convinsă că toți cei din încăperea fac același lucru. Nu a fost chiar discret când a plecat. Lovi cu unghia metalul scaunului. Dacă mă gândesc bine, nici Annie nu a fost. Biata Charlotte. Crezi că depresia lui Annie e vindecabilă?

El oftă.

— Crezi că voi discuta cu tine despre o pacientă?

— Potențială pacientă. Charlotte spunea că vrea ca tu să o tratezi pe mama ei – presupunând că are altceva în afară de boala dragostei. Charlotte este o femeie dulce și grijulie. Va fi o soție și o mamă minunată. Că veni vorba de copii...

— Mai bine nu. Eric alese un alt morcov de pe farfurioara pe care o ținea în poală, îl muie în sosul pentru salată și îl îndesă în gura Rainei.

Ea s-ar fi simțit ofensată dacă tonul lui nu ar fi fost atât de profund și atrăgător, iar atingerea lui nu ar fi fost atât de caldă. Înăuntrul ei se aprinse o căldură de mult uitată, începând din stomac, și răspândindu-se apoi prin tot trupul.

Ea mestecă și înghiți morcovul, acordându-și timp pentru a accepta și a se adapta.

— Încerci să-mi distragi atenția, zise ea de cum înghiți.

— Fiii tăi au plecat. Nu mai trebuie să faci pe fragila. Cum mă descurc? Muie și ridică în sus încă un morcov. În sensul distragerii atenției, vreau să spun.

— Nu-i rău pentru un om bătrân. Ea surâse, nevenindu-i să creadă că flirta. Rainei nu-i păsa dacă intenția lui Eric era să-i distragă atenția, ei îi plăcu atitudinea asta prevenitoare, descoperind că îi lipsise mai mult decât își închipuise.

— Pe cine numești tu bătrân? îi atinse vârful nasului cu morcovul, sărutând apoi rapid urma pe care o lăsase.

Dorința asupra căreia ea nu se putea înșela crescuse în pieptul ei.

— Fii sigur că nu mă faci să mă simt bătrână, murmură ea... Nici măcar nu îi păsa că se aflau într-un loc public, unde puteau fi văzuți de toată lumea.

— Sper că nu! El râse, apropiindu-se ca să-i șoptească la ureche. Și pun pariu că, în timp, te pot face să te simți chiar mai tânără. Atât de tânără încât să uiți să mai umbli după nepoți și să te gândești doar la mine.

— Aș vrea să te văd încercând.

Încercând și încercând... Atâta vreme cât el continua să o facă să se simtă tânără, vibrantă și plină de viață, avea permisiunea de a experimenta tot ce-și dorea. Spera ca Roman să încerce să facă același lucru.

Cu Charlotte.

Charlotte părăsi primăria alături de Rick, mergând împreună să vadă cum se simte Beth. Ea închiriasse o cameră într-o casă veche situată la periferia orașului. Cu o verandă acoperită, un spalier pentru plante, o peluză imensă în fașă și cu lumina soarelui care strălucea în bucătărie, casa avea ambiența unui cămin. Era exact genul de loc în care Charlotte visa să locuiască într-o bună zi, când va avea propria familie. Acesta era visul pe care îl avea atunci când nu își făcea iluzii în legătură cu locurile îndepărtate cu nume exotice, cu priveliști magnifice, luminate de apele strălucitoare și razele glorioase ale soarelui.

Uneori Charlotte era de părere că în personalitatea ei existau două ființe care își doreau două lucruri diferite. Cu toate acestea, ambele scenarii includeau un soare strălucitor și un final fericit, ceea ce îi dorea și lui Beth.

Dar în expresia prietenei ei nu se zărea nici urmă de așa ceva, ceea ce o făcu pe Charlotte să-și dorească să-l stranguleze pe Doctor Implant.

— De ce n-a reușit să vină în weekendul ăsta?

Beth ridică din umeri.

— A spus că a avut un angajament neașteptat.

Beth se întoarse și se uită fix pe fereastră.

— E un nou limbaj pentru a interveni ceva? șopti Charlotte către Rick.

El îi aruncă o privire de avertizare, la care ea luă aminte. Dar nu pricepea de ce logodnicul lui Beth nu o aducea în oraș sau de ce nu-i acorda mai multă atenție femeii pe care pretindea că o iubește.

— Poate că într-adevăr a intervenit ceva pe neașteptate. Cum ar fi o oportunitate pe care nu a putut s-o refuze. Rick se duse lângă Beth, punându-i un braț pe după umeri.

— Atunci de ce nu mi-a cerut să mă duc eu la New York? Se întoarse pentru a o privi pe Charlotte.

Charlotte înclină capul, negăsind răspuns. Prietena ei avea un punct de vedere corect, dar ea nu era pregătită să admită acum acest lucru.

— Poate că nu a vrut să te plictisești, zise Rick. Și poate...

— O să se revanșeze, adăugă Charlotte, alegând din lista lui cu explicații posibile. El dorea evident să protejeze sentimentele deja rănite ale lui Beth, și avea dreptate. Beth avea timp suficient pentru a înfrunta și a accepta adevărul – oricare ar fi fost el. În seara asta, avea pur și simplu nevoie de prietenii ei.

Charlotte aruncă privirea către Rick, care o copleșea pe Beth cu atenția, încercând zadarnic să-i restabilească umorul și stima de sine. Beth zâmbea chiar la glumele lui nereușite. Măcar el îi era de ajutor. Charlotte avea o stare de spirit prea dezgustătoare pentru a-i face prietenei sale mai mult bine.

Mai întâi mama sa dispăruse pe o ușă laterală exact în secunda în care Dennis Sterling pășise înăuntru prin intrarea principală, apoi Beth pierduse marea noapte a orașului din pricină că fusese păcălită din nou. Charlotte nu știa ce era mai rău: să reiei o relație cu un bărbat pentru a fi fericită sau să nu ai alături un bărbat și să fi nefericită.

O durea stomacul, iar inima i se urcă în gât. Charlotte știa bine că se compara atât cu Beth, cât și cu Annie, temându-se să nu fie exact ca ele. Ambele femei erau nefericite din cauza unui bărbat. Deși *trist* era un cuvânt prea puternic pentru ceea ce simțea Charlotte în clipa aceea, nu putea nega că emoțiile pe care Roman i le evocase erau puternice.

El o ademenise cu invitații sexy, încurajând-o și îmboldind-o să acționeze, ca apoi să o lase în plata Domnului fără motiv, și continuând cu insulta mai întâi ignorând-o pe ea, apoi copleșind cu farmecele sale alte femei. Dacă ar fi fost vorba doar de o atracție sexuală, Charlotte ar fi făcut față mult mai bine situației. Dar reacția ei față de Roman era dincolo de nivelul fizic. Ea voia să-l cunoască pe bărbatul care sălășluia în trupul acela superb, și asta o speria.

Oricum, să-l ia naiba. Își frecă brațele dezgolite, dorindu-și să plece acasă. Cei doi prieteni ai săi se angajaseră într-o conversație, Rick străduindu-se să o urmeze pe Beth.

Charlotte se strecură discret afară. Luna plină care apăruse pe cerul nopții îi arată drumul; stelele arătau ca niște stropi strălucitori pe fundalul ca cerneala. Parfumul de afară— iarbă nouă și flori— îi însoți fiecare respirație. Se strădui să aloce o parte din gândurile sale hoțului de bikini. Rick spusese că în timpul săptămânii fusese liniște, dar el nu considera cazul ca încheiat sau dat uitării. Charlotte habar nu avea cine putea fi responsabil, așa că renunță să mai încerce.

Douăzeci de minute mai târziu ajunsese acasă, dezbrăcându-se și

schimbându-se în haine comode – vestimentația sa favorită, o rochie conică de culoare albă până la glezne, cu un volan de dantelă în jur. O șterpelișe din cutie înainte ca Beth să expună rochia ori să o vândă unei prietene. Era unul din puținele lucruri pe care le luase acasă în loc să le vândă – pentru că îmbrăcată cu ea se simțea feminină și totuși confortabil, și total ea însăși.

După ce își umplu un pahar cu ceai și gheață, luă cartea preferată, deschise larg fereastra să aerisească și urcă. Briza rece trecu peste pielea ei, dar îi făcu plăcere. Din secunda în care văzuse acest apartament, posibilitatea de evadare devenise partea cea mai agreabilă a acestei afaceri – dacă nu pune la socoteală și puțința de a coborî din pat și de a merge la parter, la locul ei de muncă.

De câte ori urca acolo, Charlotte se regăsea singură, iar ea adora singurătatea. Se așează, deschise cartea în poală, și începu să răsfoiască paginile. Dintre toate volumele de călătorie pe care le deținea, *Evadări mirobolante* era favoritul său. Îl cumpărase cu banii obținuți din prima sa slujbă de babysitting, și îl alesese fiindcă volumul pune în lumină orașul Los Angeles, cu inscripția Hollywood cuibărită la poalele muntelui. În Orașul îngerilor, al stelelor și al celebrităților trăiau oameni asemenea tatălui ei, reflectă Charlotte, atunci când ea era încă prea mică pentru a visa.

Cumpărarea acestui volum îi permisesese să-și imagineze locurile în care gândea că mergea el, restaurantele pe care le frecventa și oamenii pe care îi întâlnea acolo. Ea fabrica scenarii în care el o apuca de mână și o prezenta oamenilor aceia minunați, îi arăta locurile acelea exotice. Mai târziu, după ce crescuse și își dăduse seama că el nici măcar nu se va întoarce pentru totdeauna, înlocuise visul cu unul în care ea călătorea, vizitând toate locurile acelea minunate.

Dar odată cu visul veni și frica îngrozitoare de a fi asemenea omului pe care îl disprețuia, iar Charlotte era conștientă în adâncul sufletului că nu ar îndrăzni niciodată să facă asemenea călătorii, că nu va risca nicicând să se lase dezamăgită de amara realitate; sau că nu va deveni egoistă ca el.

Cu toate acestea, când avea nevoie să se liniștească, asemenea cărți îi ofereau distracția necesară. Își scosese pur și simplu din minte tatăl și propriul trecut, bucurându-se de fantezia de a călători și de a vedea locuri noi. Inspiră adânc și răsfoi paginile, dă nu fu în stare să se detașeze.

Chiar atunci auzi un ciocănit în ușă. Își frecă brațele, realizând că i se făcuse piele de gamă. Ciocănitul se auzi iar și se duse să vadă cine ar putea fi. Era aproape miezul nopții, o oră nepotrivită pentru vizită, potrivit standardelor din Yorkshire Falls.

Puse volumul pe masă și se duse la ușă.

— Cine-i acolo?

— Roman. Deschide.

Stomacul ei tresări ușor.

— E târziu. Și nici nu avea dispoziția pentru alte împunsături între ei.

El ciocăni încă o dată în ușă.

— Hai, Charlotte. Acordă-mi cinci minute. Vocea lui era un hureit adânc și seducător.

Ea se sprijini de ușă – chiar și prin scândura care îi despărțea, trupul ei se încălzi.

— Pleacă.

— Nu până nu stăm de vorbă.

— Vino mâine-dimineață la magazin. Când Beth va fi în preajmă drept amortizor, gândi Charlotte.

Drept răspuns, pumnul lui bubui în ușă.

— O să-i trezim pe vecini.

— Atunci dă-mi voie să intru.

— Aș vrea să pot, șopti ea prea încet ca ei s-o audă. Nici vorbă să-i permită să intre în micul ei apartament, unde el ar strivi-o cu prezența lui, cu parfumul lui, cu esența lui. Își lipi fruntea de ușa rece, dar nu reuși să alunge fierbințeala pe care el i-o indusese.

De afară se lăsă tăcerea și, cu toate că asta zicea că își dorește și că se cuvenea să se simtă ușurată, Charlotte era dezamăgită că el renunțase atât de repede. Reveni la masă, dar cartea care i se păruse atrăgătoare servea acum doar ca o reamintire a durerii.

Brusc, de afară se auzi un zăngănit puternic, sunetul unui pocnituri venind dinspre scara de incendiu.

Evident, Roman nu renunța atât de ușor, gândi ea. Bătăile inimii ei își sporiră ritmul, iar pulsul bubui în gâtul ei uscat. Privi cum Roman urcă pe terasa ei, aplecându-se pentru a-și strecura trupul masiv prin fereastră. Intră în apartamentul ei, ridicându-se apoi la adevărata înălțime.

Era impozant indiferent unde l-ar fi văzut, însă în micul ei apartament, înălțimea și magnetismul lui erau copleșitoare, înghiți cu un efort, întrebându-se ce dorea el – și dacă ea va avea puterea de a rezista războiului acela care lui îi făcea plăcere.

6.

Charlotte rămase locului, cu mâinile în șolduri, privindu-l precaută pe Roman. El se simțea ca un mucos de clasa întâi – ceea ce se presupune că și era, după toate câte se petrecuseră între ei de la momentul revenirii lui, inclusiv pătrunderea nepoftită în apartamentul ei.

După ce plecase de la petrecere, el dăduse târcoale clădirii ei aproape toată noaptea. Cu cât ea lipsise mai mult, cu atât imaginația lui o luase mai mult razna, până în secunda în care fusese silit să admită ca, atunci când era vorba de Charlotte, emoțiile scăpau de sub control. Faptul că ea se întorsese în sfârșit, singură, nu conta pentru a se calma. Cu toate că Rick respecta granițele frățești, Charlotte, oricum, îi aparținea lui Roman.

Oricât de afurisit de proprietar se simțea, trebuia să o elibereze. Momentul de liniște din seara aceasta îi oferise ocazia de a reflecta, iar Roman știa acum exact ce trebuia să-i spună lui Charlotte. Numai că nu știa cum să înceapă.

— Ești surprinzător de tăcut pentru un bărbat care a dat buzna în apartamentul meu, zise ea în cele din urmă.

— Nu am dat buzna...

— Nu ți-am permis să intri pe ușa din față, prin urmare cum numești tu o intrare pe fereastră?

— Vizită. Tărăgănare. Își trecu mâna prin păr. E evident că nu ești dispusă să vorbești cu mine, așa că ce-ar fi dacă m-ai asculta doar?

Ea ridică din umeri.

— Ești aici. Cu cât vorbești mai repede, cu atât pleci mai repede.

Acum, că pătrunsese în sanctuar, plecarea era ultimul lucru pe care și-l dorea. Apartamentul mic era cochet și feminin – foarte asemănător cu ea. Luă seama la pereții albi, la chenarul galben, la mobilierul plăcut și, cu toate că ar fi trebuit să se simtă nelalocul lui înconjurat de atâta feminitate, era intrigat și excitat. Jurnalistul din el își dorea să sape mai adânc, să afle mai mult. Bărbatul din el o dorea pur și simplu pe ea.

Uitându-se la rochia ei simplă și mulată, în venele lui pompă și mai multă adrenalină. Cu toate că era destinată confortului zilnic, rochia era absolut senzuală. Albul contrasta cu părul ei ciufulit și negru. Pentru o culoare simbolizând inocența, rochia dădea naștere unor gânduri care erau oricum, numai curate nu.

Însă el nu se afla aici pentru a se desfăta cu dansul acela senzual în care ei se descurcau atât de bine, ci pentru a se explica și a-și explica

sentimentele – ceea ce Roman Chandler nu mai făcuse niciodată, cu siguranță nu în fața unei femei. Dar Charlotte nu era o femeie oarecare. Niciodată nu fusese.

Iar ea merita să afle că retragerea lui nu avea nimic de-a face cu ceea ce simțea pentru ea, având legătură doar cu certurile dintre ei – și cu faptul că el îi respecta nevoile.

— Trebuie să clarific anumite lucruri.

— Care lucruri?

— Ai vorbit despre nevoia ta de a mă scoate din minte și viceversa.

Ochii ei se deschiseră larg, vulnerabilitatea ei fiind la fel de evidentă ca și tensiunea sexuală care plutea între ei.

— După câte mi-aduc aminte, ai respins oferta aceea. M-ai respins, ca apoi să mă ignori public, iar acum te-ai întors, dând năvală în spațiul meu intim, dorind să vorbești. Ești interesat, nu ești interesat, apoi ești din nou interesat. Dădu din mâini înainte și înapoi în timp ce își lansa tirul verbal și făcu un pas spre el. Arăt eu a marionetă?

Întrebarea confirmă plângerea lui Rick și temerile lui Roman, aceea că el îi făcea rău trimițându-i semnale ambigui. Tocmai de aceea îi datora o explicație. Dar ea nu-i oferī ocazia să-i dea un răspuns.

— Însă poate că asta îți place – vânătoarea. Lucrul interzis. Poate că ești genul de bărbat care nu vrea ceva ce se obține prea ușor. Ea clătină din cap. Și, fi-ar să fie, eu l-am făcut să fie ușor. Roși, aducându-și aminte de cele petrecute între ei în camera de probă a magazinului.

Roman o prinse de talie în timpul uneia dintre plimbările ei, ținând-o nemișcată până în secunda în care ea îi întâlni privirea, ochii ei verzi fixați în ochii lui.

— Tu îți imaginezi că nu te doresc? zise el printre dinți.

— N-am văzut nicio dovadă contrarie.

Înfruntarea stârni instinctele primare ale bărbatului.

Toate bunele intenții se evaporară. Roman se apropie de ea și o propti cu spatele de perete până ce trupurile lor se lipiră unul de altul. Nu exista nicio posibilitate ca ei să-i scape dovada dorinței lui, așa cum nici el nu avea cum să ignore sfârcurile ei tari, lipite de toracele lui. Fără să aștepte un răspuns, el lăsă capul în jos și gurile lor se întâlniră într-un duel care era în același timp reciproc și pătimaș.

Înteruperea clipei luă cu ea toată hotărârea lui și Roman înălță capul.

— Cum funcționează asta ca dovadă? întrebă el, respirând greu.

Charlotte trase cu putere aer în piept, apoi îl împinse, punându-i palmele în piept.

— În regulă, Roman. Gata cu jocurile.

Ultimul lucru pe care îl intenționa era să se joace cu sentimentele ei, însă ori de câte ori ea era în apropiere, pierdea controlul emoțiilor

și acționa contrar bunului-simț.

— Ce dorești de la mine?

Charlotte își frecă palmele pe piele, în sus și în jos, ca și cum s-ar fi putut cuibări în căldură și confort.

El lăsa să-i scape un mormăit.

— Ceea ce doresc și ceea ce pot sunt două lucruri diferite. Abordaseră în sfârșit esența problemei. Eu nu rămân în oraș, zise el acum pe un ton blând, coborând vocea, rostind singurul adevăr despre care știa că o va alunga. Oricât îl durea să facă așa ceva.

— Știu. Ea își mușcă buza inferioară. Și aș fi vrut ca tatăl meu să fi fost la fel de sincer cu mama mea.

Răspunsul ei îl luă pe nepregătite. El știa doar ceea ce știa tot orașul – anume că Russell Bronson plecase ca vântul din Yorkshire Falls, abandonându-și soția și copila. Se întorsese la diferite intervale, rămăsese o vreme doar pentru a pleca din nou. Roman mai știa că abandonul le provocase suferință ambelor femei. Ceva ce el nu-și dorea și nici nu intenționa să provoace.

Întinse brațul și atinse obrazul lui Charlotte.

— Nu e același lucru.

— Asta pentru că știu că mersul în direcția aceea nu implică și o relație de lungă durată. Altfel ar fi exact același lucru.

Vocea ei era răgușită și plină de emoție, mergând până în adâncul ființei și atingând inima lui Roman. Trecuse multă vreme de când cineva ori ceva îi lovise astfel coarda emoțională. Nu se mai întâmplase de la moartea tatălui său și din primii ani de suferință a mamei lui, iar Roman se revoltă instinctiv împotriva acestor emoții coplesitoare.

Din nefericire, coarda, odată atinsă, reverberă intens și cu adevărat. Iar lui nu-i plăcu să fie integrat într-o categorie în care intrau tații extenuați și soții hoinari, omul care o rănise pe Charlotte atât de rău.

— Eu nu mi-am încălcat niciodată astfel angajamentele. Dar în vreme ce vorbea, își dădu seama că el exact asta plănuia să facă.

Să se însoare, să-și lase soția însărcinată și apoi să plece. Exact ceea ce făcuse tatăl lui Charlotte. Fusesse mult prea absorbit de schimbarea aceea din viața lui pentru a mai lua în considerare ce îi va provoca sau ar putea să-i provoace purtarea lui femeii cu care ar avea o relație.

Dădu din cap dezgustat. Chiar dacă motivațiile sale nu erau egoiste, fiind în beneficiul mamei sale și al său personal, acțiunile sale erau destinate să rănească pe altcineva în aceeași măsură. Își reprimă o înjurătură. Văzute prin ochii lui Charlotte, prin prisma trecutului ei, planurile lui erau dezgustătoare.

Dar obligația față de familie și nevoia mamei sale rămâneau. Roman putea doar să spere că același plan, așa egoist cum îl percepea el acum, ar putea fi privit cu totul altfel de către o femeie care nu s-ar

teme de un abandon, care ar înțelege cum ar trebui să decurgă lucrurile și care să-și dorească un copil, dar nu neapărat și scenariul unei familii. Charlotte nici nu ar înțelege, nici nu ar accepta. O altă femeie poate. Dar dacă Roman nu reușea să și-o scoată cât mai curând pe Charlotte din ființa lui, atunci promisiunea către frații lui va fi în pericol.

— Știi că nu vei rămâne pe-aici, zise ea. Știi lucrul acesta când... când mă apropii de tine. Dar să mi te scot din minte – asta nu are nimic de-a face cu o relație pe termen lung. Nu vreau să am o relație cu tine. Nu am cerut așa ceva.

— Dar în cele din urmă mi-ai purtat pică. Nu ești făcută să primești mai puțin, iar eu nu-ți pot oferi mai mult. Nu sunt genul de bărbat de care ai tu nevoie. Tipul care să-ți stea alături o veșnicie. Clătină din cap. Noi doi implicați într-o relație. Ar fi o nebunie. Și ceva dureros. Pentru amândoi. Oricât de mult ne-am dori contrariul.

Ea înclină capul, obrazul ei odihnindu-se în palma lui.

— Știi că nu ai face-o. Că nu ți-ai încălca angajamentele, vreau să spun. Voi, cei din familia Chandler, sunteți prea direcți.

Dacă ar ști măcar, gândi Roman. Charlotte nu trebuia să afle în vecii-vecilor despre datul cu banul și despre blestemăția aceea de înțelegere.

— Suntem cei mai de văză cetățeni ai orașului, zise el încrâncenat.

— De-aceea te afli aici, invocând motivele pentru care mă respingi. Eu am făcut-o de mai multe ori pentru tine, admise ea blând. Ești un om dat naibii, Roman. Mai mult decât aș fi bănuit eu.

— Nu face greșeala de a mă înfățișa ca pe un tip de treabă, o avertiză el.

Ea lăsă capul pe spate, uitându-se la el printre genele dese.

— N-aș putea să spun că ești un înger, însă tu te uiți prin mine. Apreciez asta chiar dacă nu îmi place ce aud. Pe buzele ei apăru un surâs plin de regret.

— Nici eu nu pot spune că îmi place. Nimic din toate astea. În ciuda vorbelor sale de avertizare și de protest, Roman își dorea să sărute pentru ultima oară buzele acelea. Un ultim rămas-bun.

Probabil că ea îi citi gândurile, fiindcă se ridică pe vârfuri în același moment în care el coborî gura către a ei. Dar un singur sărut nu avea cum să-i satisfacă dorința, așa că el îi prinse fața în palme, cuprinzând-o pentru a avea un acces mai bun asupra gurii ei umede.

Trebuia să fie un sărut de adio, destul de puternic și de pătimaș pentru a umple o amintire cât o viață. El își strecură mâinile în jurul taliei ei, începând să-i strângă rochia, ridicând în sus, centimetru cu centimetru, bumbacul moale până simți pielea ei fină de pe abdomen.

Degetele lui îi cuprindeau pielea catifelată și fierbinte și când ea scoase un oftat ușor, inima lui bătu cu putere.

Apoi, brusc, înțelese că nu era în stare să-și ia rămas-bun, așa cum nu putea să aleagă o altă femeie pentru a-i fi soție și a da naștere copiilor lui. Înainte să apuce să analizeze gândul, în ușa se auzi un ciocănit puternic care îi sperie pe amândoi.

Ea sări repede înapoi și realitatea reveni odată cu bubuitul care nu înceta.

Roman mormăi, frustrat.

— Spune-mi că nu aștepți pe nimeni.

— Nu aștept. Charlotte își feri privirea, neputând să îl privească în ochi. Nici pe tine nu te așteptam, și nici pe altcineva care să vină la ora asta din noapte fără un telefon prealabil.

— Perfect.

Nu avea dispoziția necesară să trateze cu alte persoane.

— Pleacă! strigă el și se trezi cu un cot în coaste.

— Am spus că nu aștept pe nimeni, însă poate fi o chestiune importantă.

O lăsa să se ducă, șocat încă în urma concluziei la care ajunsese după acel sărut.

— Deschide, Roman. E poliția. Vocea lui Rick pătrunse până la ei.

În ciuda atmosferei sumbre care se instaurase între ei, Charlotte slobozi un hohot de râs înăbușit, ceea ce nu îl amuză pe Roman. Rick era ultima persoană cu care voia să dea ochii. Mai ales când doar gândul la fratele lui și la Charlotte reușea încă să-l scoată din sărite.

Ea se îndreptă spre ușă, netezindu-și rochia șifonată și trecându-și o mână tremurătoare prin părul ciufulit. Era imposibil să ascundă ce făceau.

Nu că și-ar fi dorit-o. Buzele ei sărutate cu foc o marcaseră, și să fie al naibii dacă lui Roman nu-i plăcea asta.

Și totul cu cele mai bune intenții. El dăduse buzna ca să-și ceară scuze pentru faptul că emisese acele semnale ambigui. Intenționase să-și ia rămas-bun și să pună capăt oricăror iluzii și-ar fi făcut unul în privința celuilalt. Dar alături de Charlotte nimic nu putea fi vreodată final ori încheiat, oricât ar fi încercat el.

Conștientizarea se ivi, luându-l pe nepregătite. Un adio nu era posibil. Nu cu Charlotte. Nu era capabil să plece de lângă această femeie pentru a se îndrepta spre o alta, oricare i-ar fi motivele.

Clătină din cap, conștient că în clipa aceea era șocat. Știa că o va șoca și pe ea. În loc să se elibereze pentru a porni vânătoarea în căutarea unei soții, Roman avea deja candidata. Una care nu voia să joace rolul unei soții casnice în favoarea unui soț care călătorea în toate zărilor. Aici trebuia să existe un compromis. Dar asta era în regulă. Chiar și cele mai bine alcătuite planuri puteau fi modificate pe parcurs. Cât despre Charlotte, el făcuse modificările potrivit situației. Nu avusese de ales.

Însă, mai întâi, trebuia să o convingă să-și dea *amândoi* o șansă după tot discursul lui referitor la plecare. Scoase un geamăt. Roman știa că ea nu i-ar trânti ușa în nas. I-ar da o șansă, culcându-se cu el pentru a și-l scoate din minte. Și în tot acest timp ar încerca să se convingă că în cele din urmă va putea să-și vadă de drum.

El nu avea altă. Șansă în afară de aceea de a o convinge că greșește. Trebuia, s-o aducă în punctul acela ușor-ușor, atâta lucru știa. Dar de data asta nu mai exista cale de întoarcere.

Concluzia la care ajunsese îi provocă un gol în stomac. Dar, la naiba, se simțiseră bine. Își roti umerii pentru a slăbi încordarea și, înainte ca el să continue jocul imaginației, Charlotte îi și dăduse drumul lui Rick înăuntru. Chase îl urma îndeaproape.

Roman se întrebă ce se întâmplase de veniseră amândoi frații săi în apartamentul ei.

— Beth e în regulă? Charlotte se uită în ochii lui Rick, evident îngrijorată pentru prietena sa.

— E bine. Am plecat de la ea în momentul în care am primit un apel urgent, dar ea era în regulă.

— Atunci ce se petrece? Îl privi suspicioasă pe Rick. Roman nu are nevoie de un însoțitor, așa că – cui datorez această vizită?

Roman voia și el un răspuns.

— Hai să ne așezăm, zise Rick.

— Ba nu, mormăi Roman. Nu voia ca vizita lor să se prelungească.

— E vorba despre hoțul de bikini, nu-i așa? întrebă Charlotte cu o voce în urcare. A dat din nou lovitura?

— E deșteaptă, spuse Rick. Știi că e deșteaptă, Roman?

— Deșteaptă ca o bere blondă, râse Charlotte.

Roman dădu ochii peste cap, se întoarse și porni către living. După toate aparențele, se pregătea pentru o șezătoare cu fratele său polițistul, cu celălalt frate al său și cu Charlotte, nu iubita sa sau măcar fosta sa iubită, ci... viitoarea lui soție. Refuza să ia în considerare cazul în care ea îl refuza. Adrenalina lui Roman începu să pompeze constant. Își putea doar imagina reacția ei față de gândurile lui – dar nu putea să-i dea niciun indiciu. Nu încă. Nu până nu o va face a lui într-un fel pe care ea să nu îl poată nega.

Se lăsă să cadă pe canapeaua moale.

— Ce se petrece? întrebă el după ce toată lumea se așeză.

— Charlotte are dreptate. Am avut încă o spargere. Rick fu primul care rupse tăcerea.

— Iar eu am să public mâine-dimineață evenimentul, zise Chase.

Roman aprobă. Știa că fratele lui mai mare nu va escamota încă un furt. Dacă o făcuse totuși, asta se datora respectului față de poliție și față de nevoia lor de a investiga fără ca cineva să facă presiuni.

Charlotte se aplecă.

— Te rog, spune-mi că nu au furat aceeași marcă.

Rick aprobă.

— Nici Jack Whitehall nu e prea încântat de alegere.

— Perechea Fridei? Charlotte își cuprinse capul în palme și gemu. De-abia o terminasem de lucrat. I-am expediat-o prin poștă acum câteva zile.

Roman se agăță de ceva ce spusese Rick.

— Ce l-a supărat atât de tare pe Whitehall, în afară de faptul evident că locuința i-a fost jefuită? De ce naiba i-ar păsa bătrânului ce marcă a fost furată?

— Ei bine, după știința lui Jack, soția lui preferă albul simplu și funcțional, spuse Rick.

— Perechea Fridei *era* albă, zise Charlotte, apărându-și clienta.

— Albă și sexy, lămuri Chase. I-am lăsat certându-se referitor la persoana pentru care plănuia ea să poarte perechea cu pricina.

— I-a cumpărat ca să-i facă o surpriză soțului cu ocazia aniversării a șaptezeci de ani de viață, mormăi Charlotte. Numai un bărbat poate trage asemenea concluzii greșite.

— Hei, ia-o mai încet cu genul, iubito, zise Roman, iar ea îl împunse cu cotul, făcându-l să geamă. Cel puțin durerea îi oferi ocazia să se concentreze asupra altui lucru în afara dorinței sale. Când durerea se domoli, se întoarse și aruncă o privire în jur. Plimbă palma peste o carte de pe măsuta de cafea, una care avusese parte de vremuri mai bune.

— Așadar, în total au fost trei furturi... spuse ea.

— Cinci.

Numărul îi atrase atenția lui Roman.

— *Cinci*? întrebare el și Charlotte în același timp.

— Trei au avut loc numai în noaptea asta. În timp ce toată lumea se afla la petrecere, un tip a ieșit să fure o pereche de bikini.

— Cine ar comite ceva atât de... atât de... Charlotte se ridică de la locul ei și, sesizându-i frustrarea, Roman nu încercă să o oprească. Atât de juvenil? De prostesc? Atât de *pervers*? întrebă ea.

Rick râse.

— Ei bine, putem scurta lista suspectilor știind pe cine am văzut cu toții la petrecere.

— Numai că e o problemă, spuse Rick.

— Care ar fi aceea?

— Timpul nu coincide. Ultimul furt a avut loc în jurul orei zece și treizeci de minute. Whitehall l-a urmărit pe tip în grădina sa din spatele casei, dar omul a fost șiret și și-a făcut drum prin partea aceea mică de pădure. Apoi Whitehall a făcut o criză de astm și s-a prăbușit.

— La naiba, mormăi Roman.

— Exact. Știm că e vorba de cineva robust. Și dacă a dat spargerea

la două case înainte de zece și treizeci, pe două străzi diferite, departe una de alta, a avut suficient timp. Una peste alta, nu știm aproape nimic. Am plecat de la petrecere în jurul orei nouă și patruzeci și cinci, Chase nu a apărut deloc fiindcă era la serviciu, iar tu, frățioare, ai plecat la nouă și patruzeci și opt.

— Whitehall e sigur că noi știm ceva, spuse Chase.

Pe Roman îl cuprinse nerăbdarea.

— De ce?

Charlotte se opri chiar în fața fotoliului pe care se așezase Chase.

— Da, de ce?

Chase se ciupi de coama nasului, iar Roman pricepu că intrase în mare încurcătură.

— Bătrânul și-a amintit de o farsă pe care Roman a jucat-o cu mulți ani în urmă.

— Acum multă, multă vreme, mormăi Roman.

— Când era tânăr și prost, spuse Rick, alegând chiar vorbele lui Charlotte.

— Dar nu pervers, zise Chase rânjind.

— Cursa cu chiloți, murmură Charlotte. A trecut atâta vreme că am și uitat.

— Aș fi vrut să fi uitat toată lumea. Roman întoarse o mutră acră în direcția fraților lui.

— Totuși, de ce ar dezgropa Whitehall o năzbâtie atât de veche tocmai acum? întrebă ea.

Roman își frecă ochii cu palmele.

— Pentru că pe trecerea de noapte a avut loc la casa lui Jeannette Barker, dar chiloții pe care i-am șterpelit...

— Și pe care i-ai agățat de oglinda retrovizoare, adăugă Rick.

— Îi aparțineau lui Terne Whitehall, încheie Chase. Care în seara asta venea alergând acasă la părinții săi chiar când noi plecam.

La naiba, cum de uitase Roman amănuntul ăsta? În tot acest timp stătuse de vorbă cu casierița de la bancă, dar nu-i trecuse niciodată prin minte că odată îi furase acesteia lenjeria intimă.

— Deci, când Terrie a aflat ce i se furase mamei sale, a hotărât că eu trebuie să fiu vinovatul? întrebă Roman, clătînând neîncrezător din cap.

— Nu, ea doar a menționat că te-a văzut ieșind în fugă din sediul primăriei. Din nefericire, nu ea a fost singura persoană care te-a văzut plecând. Rick se ridică, încrucișând brațele la piept. Jack Whitehall te-a menționat ca un posibil suspect.

Lui Roman nu-i veni să creadă ce auzea.

— Asta e o escrocherie a...

— De acord, dar din moment ce a fost formulată o acuzație, trebuie să fac cercetări.

Adoptând atitudinea cea mai nimerită pentru un om al legii, atenuată doar de rânjetul care abia se ghicea, Rick se întoarse spre Roman și spuse:

— Te superi dacă te întreb unde ai fost în seara asta după ce ai părăsit sediul primăriei? Și dacă există cineva care poate susține că știe pe unde ai umblat?

Charlotte deschise și închise gura, nevenindu-i a crede. Chase pufni în râs.

Noaptea asta a fost plină de surprize, reflectă Charlotte, conducându-i pe Rick și pe Chase. Cu Roman în spatele ei, avea bănuiala că încă nu terminaseră.

— Vă mulțumesc că ați trecut pe aici ca să mă anunțați că a mai avut loc un furt.

Rick se opri.

— Lăsând gluma la o parte, am trecut pe aici ca să te *avertizăm*. Au avut loc cinci spargereri, toate cu o singură legătură —*persoana ta*. Nu numai că tu ai vândut articolele care au fost furate, dar tu ești cea care le-a făcut.

Sprâncenele lui Roman se ridicară a surpriză, dar nu puse nicio întrebare. Spuse pur și simplu:

— De aceea nu o voi lăsa singură.

Charlotte dădu din cap și rămase tăcută. Anticipase deja că partea protectoare a lui Roman se va manifesta, dar plănuise să-l refuze abia după ce vor rămâne singuri.

Aprecia grija lui, însă o considera nejustificată. Hoțul de bikini spărsese case ale clientelor sale, dar nimeni nu fusese rănit. Era prevăzătoare, dar considera că este în siguranță. Nu putea să-l aibă alături în timpul nopții. Cum bârfa era distracția preferată a orașului, ea nu avea intenția ca vecinii săi să-l găsească furișându-se pe ușă – ori pe scara de incendiu – la ivirea zorilor.

— Ești în siguranță cât timp ești acasă, zise Rick, fixându-l pe Roman și oferindu-i și ei o ieșire în caz că-și dorea un ajutor. Având vecini de-o parte și de alta, nu e nimeni atât de nebun să dea o spargere chiar aici – dar îți sugerez să ții fereastra aceea bine închisă și ferecată. În momentul ăsta, nu vrei să riști făcând o invitație primului mizerabil care ar vrea să intre.

Ea întâlni cu coada ochiului privirea lui Roman și reuși să-și înfrâneze un hohot de râs. Amândoi știau cine fusese ultimul mizerabil ca re escaladase în noaptea asta fereastra ei, dar nu vedea niciun motiv să le ofere fraților lui mai multă muniție.

Ei îl certaseră destul de drăgăstos – un lucru pe care ea nu-l experimentase niciodată. Fusese doar un copil care se maturizase prea repede după plecarea tatălui ei, în timp ce frații Chandler putuseră să

crească rămânând copii în același timp. Rivalitatea frățească, de ordin masculin, și dragostea erau atât de evidente între frați încât, stând alături de ei, Charlotte se trezi cu un nod în gât. Ea nu avusese niciodată parte, sub niciun aspect, de o adevărată unitate familială și acum realizează cât de mult îi lipsise.

Privi în spate spre fereastra deschisă.

— Voi avea grijă de ea, promit.

— Lucrăm peste program, dar nu-ți pot promite absolut nimic până nu-l vom prinde pe individ, așa că fii atentă.

Ea aprobă încă o dată.

Chase puse o mână frățească pe umărul ei.

— După ce voi publica articolul, poți pune pariu că întregul oraș îți va păzi spatele.

— Exact ce-mi trebuie – un reflector îndreptat asupra mea și a vieții mele. Oftă. Sper că povestea asta nu îmi va ucide afacerea. Nu-mi pot permite ca oamenilor să le fie teamă să-mi achiziționeze produsele.

Rick clătină din cap.

— După cum mi-am imaginat eu, cel mai rău scenariu ar însemna o scădere a vânzărilor.

— Sper că ai dreptate. Pentru că ea nu-și putea permite o scădere a vânzărilor, plătindu-și în același timp chiria. Economii pe care le realizase pe vremea șederii la New York nu aveau să reziste multă vreme, iar ea abia începuse să întrevadă o intrare serioasă de capital.

— Cineva va patrula împrejurimile, OK?

Ea aprobă, închizând în cele din urmă ușa în urma lui Rick și a lui Chase. Apoi se oțeli, întorcându-se către Roman. El își sprijinise umărul de perete cu o expresie încrezătoare.

Dacă nu ar fi fost convinsă de contrariu, ar fi zis că între ei se schimbaseră ceva. Din nou.

— Ce are atât de aparte lenjeria aceea de a fost furată? Întrebă.

— Spune-mi tu. Ai văzut-o de aproape. Înghiți cu greu. Ieri, în camera pentru probe.

Amintirea îi întunecă privirea, care deveni de un albastru tulbure.

— I-ai lucrat manual?

Ea aprobă. Roman își lipi palma de a ei, vârfurile aspre ale degetelor lui provocând haos în terminațiile sale nervoase și trimițând săgeți fierbinți prin trupul ei. În cele din urmă, el îi ridică mâinile și se depărtă ca să o privească mai de la distanță.

— Nu mi-am dat seama că am avut de-a face cu un artist.

— Hai să nu exagerăm, zise ea râzând.

— Draga mea, am văzut acei bikini și te-am văzut și pe tine îmbrăcată cu ei. Sunt sigur că nu exagerez. În realitate, îmi pot imagina de ce ar comite un bărbat asemenea gesturi extreme. Mai ales dacă tu ești cea care-i poartă. Vocea lui coborî, răgușită și

seducătoare.

Îi întoarse palma și o sărută, mușcându-i apoi vârful unui deget. Sfârcurile ei se întăriră încă de la prima mușcătură; iar el se mută și atinse succesiv fiecare deget.

Charlotte nu pricepea brusca schimbare de dispoziție.

Nu se îndoia că sărutul de mai devreme intenționase să fie unul de rămas-bun.

— Știi că în seara asta nu am fost în stare să-mi iau ochii de la tine?

— Puteai să mă păcălești.

— Am încercat să ne păcălim pe amândoi. Chiar în noaptea asta, când am dat buzna aici cu ideea eronată că aş putea să mă îndepărtez de tine.

Îl asculta cu mare atenție, cu inima strânsă.

— De-a lungul anilor mi-am desăvârșit arta de a urmări fără a fi prins. În munca mea, asta e o necesitate. Gura lui porni în sus pe brațul ei, stârnind-o prin atingerea ușoară a buzelor lui. *Te-am urmărit.*

— Mmm. Înseamnă că ai reușit într-adevăr să mă păcălești.

— Dar nu cred că am păcălit-o pe Terrie Whitehall, zise el în secunda în care îi atinse umărul, oprindu-se apoi pentru a cerceta pielea sensibilă a gâtului ei.

Pe Charlotte o lăsară genunchii și se lipi de perete, căutând un sprijin.

— Adică Terrie s-a întors împotriva ta din gelozie?

— Se pare că da, zise el, respirația lui fierbinte arzându-i pielea.

Roman propti palmele pe peretele din spatele ei, presând-o cu trupul lui puternic. Ea respira greu, în timp ce erecția lui veni să se sprijine între picioarele ei. Încercă să-și amintească despre ce vorbeau, dar nu-și găsi cuvintele.

— Nu mă pot concentra, murmură ea.

— Asta e ideea. Își trecu palmele prin părul ei. Lasă-mă să rămân în noaptea asta, Charlotte. Lasă-mă să am grijă de tine.

Ea se aștepta la încercarea lui de a face pe paznicul.

— Nu e o idee bună să rămâi. Oricât mi-ar plăcea, zise ea și îi cuprinse umerii cu palmele, dar, în loc să-l respingă, se bucură de căldura și puterea trupului lui lipit de al său.

— Atunci de ce pare altfel? Șoldurile lui zvâcniră înainte, împingându-se peste muntele feminității ei.

Valuri de senzații se treziră la viață.

— Pare bună fiindcă sexul nu are nimic rațional. Dar în clipa asta eu sunt rațională. Nu poți rămâne fiindcă ai venit; aici să îți iei rămas-bun. Așa ai spus mai devreme.

— Și după aceea te-am sărutat și mi-am dat seama că; nu voi putea pleca nicicând.

— Cum? Bucuria și speranța, care nu se asemănau cu niciuna din cele pe care le cunoscuse, se treziră la viață în adâncul ei în timp ce ea îi cântărea cuvintele. Ce spui? întrebă ea, fiindcă trebuia să fie sigură.

— Întotdeauna a existat ceva între noi. Ceva care nu va dispărea. Dacă tu ai curajul de a-ți asuma acest risc și a vedea încotro duce el, atunci îl am și eu. Ochii lui albaștri se oglindiră în ai ei.

Pulsul ei deveni neregulat. O luase prin surprindere. După toate aparențe le, era el însuși șocat.

Dar în ciuda faptului că o luase pe nepregătite, ea deja se gândise la posibilitatea aceasta. O relație cu Roman nu era numai ceea ce își dorea, ci și ceea ce îi trebuia. Fiindcă cedând dorinței care fusese alimentată atâția ani, îi dădea acesteia ocazia de a-și urma cursul.

Fără îndoială, Charlotte știa căși risca sufletul. Îl mai părăsise o dată și, cu toate că nu recunoscuse nici față de ea însăși, regretase în adâncul său. Trebuia să trăiască momentul.

Avea nevoie de amintiri pe care să le păstreze cu drag în restul vieții trăite departe de el.

Dar ea se închisese. Spre deosebire de mama ei, care se supusese unei așteptări fără sfârșit, Charlotte avea să fie puternică și să dea totul la iveală.

— Așadar, pot rămâne? întrebă el, cu zâmbetul lui încântător.

— Fiindcă crezi că am nevoie de protecție în fața unei amenințări inexistente sau fiindcă vrei să fii alături de mine?

— Îmi convin ambele motive.

— Pot să am grijă de mine. Până și Rick spunea că sunt în siguranță. În privința celeilalte... e mult prea devreme. Charlotte nu avea de gând să sară în pat cu el, oricât de tare protesta trupul ei împotriva unei asemenea decizii.

Dorea să aibă timp pentru a asimila intențiile lui. Pentru a ști că de data asta nu se va răzgândi iar. Dar cel mai mult își dorea să-l cunoască mai bine. În întregime. Avea nevoie de timp pentru a pătrunde atât în mintea, cât și în inima lui. Pentru că în clipa în care va pleca – așa cum știa că o va face – nu trebuia să-i fie greu să-l dea uitării. Cerul îi era martor că nu îl va uita, chiar dacă va fi în stare să-și vadă mai departe de viața ei.

Roman aprobă, acceptând răspunsul. Nu voia să insiste, nu acum când el progresase și spărsese barierele trecutului ei. Ea râsese la glumele lui, acceptând schimbarea din inima lui. Pentru moment era suficient.

După toate aceste mesaje confuze, el nu se aștepta să se arate deschisă, să aibă încredere în el peste noapte.

— Ce-ar fi să dorm pe podea și să fac pe paznicul? întrebă el, făcând un ultim efort pentru a petrece mai mult timp cu ea.

Charlotte clătină din cap, pufnind în râs.

— Și n-am dormi niciunul, nici altul.

— Trecem peste somn. Putem sta de vorbă. Cel puțin va fi alături de ea.

— Nu am vorbi, știi bine. Obrajii ei se îmbujorară. Însă vecinii ar face-o.

Personal, Roman nu dădea doi bani pe ceea ce ar spune vecinii, însă Charlotte o făcea, și, într-un oraș mic, afacerile aveau o strânsă legătură cu reputația. Își trecu o mână prin păr, silindu-se să accepte ceea ce spusese ea.

— O să mă suni dacă o să ai nevoie de mine? Chiar dacă doar vei gândi că ai nevoie de mine?

Ea îi întâlni privirea.

— Oh, am nevoie de tine, Roman. Numai că nu vreau să te sun pentru genul *acela* de nevoie.

El expiră aerul cu putere. Și el avea nevoie de ea. Intr-un fel care trecea dincolo de dorința de ordin sexual. Ca și cum ea și-ar fi înfășurat mâna în jurul inimii lui. Spera doar că ea plănuia să-i dea drumul atunci când va veni vremea ca el să-și vadă de drum.

Roman se ridică sub o pătură de soare ce învăluia camera copilăriei sale, scăldându-i trupul în căldură. Plecase din apartamentul lui Charlotte, dar ea rămăsese alături de el toată noaptea în visele ce fuseseră fierbinți și irezistibile, totuși pline de o stranie neîmplinire.

Închise ochii, lăsându-se pe perne, imaginându-și tot ce învățase în seara precedentă. În timp ce ea și frații lui discutaseră despre ultimele spargerii, Roman își folosisse talentul de a asculta un lucru în timp ce lua seama la un altul— și descoperise volumele netede, lucioase și masive și revistele de pe măsuta din fața lui.

Copertile prezentau locuri îndepărtate și pline de strălucire. Unele erau de-acasă, altele de peste hotare, cum ar fi castelele din Scoția, sau exotice, ca de exemplu Pacificul de Sud. Nimic neobișnuit pentru niște conversații, gândi Roman.

Mulți cumpărau volume la fel de masive pentru aspectul lor decorativ. Dar puțini le citeau până se deteriorau de-a binelea, și chiar și mai puțini lăsau aceste exemplare zdrențuite la vedere. Charlotte o făcuse.

Astfel că, privind împrejur, reuși să-și formeze o imagine în mintea sa, una a contradicțiilor și a atracțiilor. Charlotte era feminină și sexy. În mod previzibil, ei îi plăceau florile. Totuși încă era ezitantă, nesigură de atracția ei, și oricare din mișcările acelea îndrăznețe nu survenea cu ușurință – ceea ce făcea ca alegerea afacerii ei să fie și mai imprezvizibilă, reflectă el. Așa cum erau desuurile pe care ea le lucra manual. Mai mult expuneau decât ascundeau – dezgolind nu numai pielea, dar și esența însăși.

Cărțile dezvăluiau și mai mult. Cu toate că îi plăcea să aibă o casă și un cămin în Yorkshire Falls, o parte a ființei sale era atrasă de locuri îndepărtate și exotice. Ideea stârni un val de adrenalină prin venele lui. Charlotte era mai potrivită pentru el decât era el pregătit să o admită.

Charlotte, gândi el. Îl subjugase așa cum nicio poveste, și nici o femeie nu o făcuseră vreodată. El avea nevoie să o cucerească, să o convingă că ei doi erau atât de complicat împlețiți, că nu aveau altă șansă decât aceea de a face să funcționeze o viață trăită împreună. Doar atunci va putea el să-și îndeplinească obligația față de familia sa și să satisfacă dorința mamei lui de a avea un nepot. Doar atunci se putea întoarce la viața lui de călător, mergând acolo unde-l conduceau poveștile, continuând să facă publică esența unor subiecte importante. Și poate că, într-o zi, ea va dori să călătorească alături de el.

— Oh, Dumnezeuule, Roman, trezește-te. Vocea mamei lui ajunse până la el.

Era ceva de spus în legătură cu traiul de unul singur, iar când mama lui dădu buzna în dormitorul său fără să bată la ușă, își reaminti despre ce era vorba. Intimitate.

Se ridică și dădu la o parte așternuturile.

— 'Neața, mamă.

Ochii ei străluciră a înțelegere, cu un licăr de amuzament care pur și simplu îl alarmă.

— Citește asta. Împinse spre el un exemplar din *Gazette*, fluturându-l în față.

El apucă ziarul.

— „Bikini șterpeliți”, citi el cu voce tare.

— Frumoasă formulare, zise ea. Chase a avut întotdeauna talent la engleză.

Roman ridică privirea și o văzu zâmbind.

— Nu îți faci griji cu furturile astea? o întrebă el.

— Rick ține lucrurile sub control. Ca și șeriful Ellis. În plus, nimeni nu a fost rănit. Citește ultimul paragraf, Roman.

Înainte ca el să se conformeze, ea îi smulse ziarul și citi:

— „Cu toate că poliția nu are deocamdată niciun suspect, Jack Withehall a urmărit un individ, caucazian, în grădina din spatele casei sale, înainte ca acesta să dispară în păduricea din spatele locuinței. Cu toate că poliția nu a desemnat încă un suspect, Jack Whitehall a arătat deja că întoarcerea lui Roman Chandler a coincis cu primul furt, petrecut în urmă cu o săptămână. Potrivit domnului Whitehall, Roman Chandler a fost, în copilărie, autorul furtului unui obiect de lenjerie intimă. În incidentul respectiv nu s-au depus plângeri, acesta având loc cu mai mult de zece ani în urmă, iar poliția este de părere că

incidentele nu au legătură între ele.“

— Frumos reportaj, mormăi el.

— Ce ai de spus în apărarea ta?

El dădu ochii peste cap.

— Iisuse! Eram în liceu. Ce aștepta ea să spună?

Cât despre fratele său, Roman era nedumerit. Chiar dacă citatul îi fusese atribuit lui Whitehall și negat de poliție, lui Roman nu-i venea a crede că Chase ar relata o asemenea idioțenie.

— Tu crezi că Chase poate avea mai mult bun-simț decât...

— Chase relatează faptele, tinere. Nu-l învinovăți pe fratele tău pentru lucrurile care se întorc împotriva ta.

Roman nu-și mai auzise mama abordând un ton atât de absurd față de fiii ei de ani de zile. Dată fiind vocea blândă pe care o folosea de când apăruse boala, tonul ei îl surprindea acum. Dar ea nu ridica niciodată în slavi pe unul dintre copii în timp ce era furioasă pe un altul, și asta nu se putea schimba doar pentru că nu se simțea bine. Ea credea că băieții ei trebuiau să alcătuiască o unitate. Să rămână uniți dincolo de orice.

În majoritatea cazurilor, Roman fusese de acord. Acum nu era un asemenea caz. Dar lui nu-i plăcea ca ea să-și facă griji din pricină că el era supărat pe Chase.

— Stai jos. Nu-i face bine inimii tale să te superi. Bătu cu palma pe pat.

Raina păru speriată, apoi se lăsă încet pe capătul patului.

— Ai dreptate, numai că eu m-am gândit că ar trebui să fii pregătit. Ai fost arătat cu degetul ca un hoț de chiloți.

Roman nu putu decât să adopte o mutră acră, încrucișând brațele la piept.

— Singurul lucru pe care nu mi-l pot închipui e reacția femeilor.

— Ce vrei să spui? Întrebă el.

Mama ridică din umeri.

— Nu sunt sigură dacă ele se vor arunca asupra ta sau vor alege altă direcție. Pentru binele tău, speră mai degrabă că e doar un foc de paie. Eu sper că e un foc de paie, ori nepoții pe care îi doresc sunt încă și mai departe.

Roman mormăi o înjurătură.

— Ce-ar fi dacă i-ai alege pe Rick sau pe Chase?

Raina lovi cu piciorul în podeaua de lemn masiv, ratând la limită covorul împletit pe care ea i-l cumpărase acum câțiva ani.

— Din nefericire, frații tăi nu sunt aici acum. Luă iar ziarul, părând să cerceteze încă o dată articolul. Știi, dacă mă gândesc mai bine, femeile din orașul ăsta vor sta probabil deoparte până când acuzațiile vor fi retrase. Nimeni nu vrea să aibă de-a face cu un individ acuzat. Chiar și un potențial acuzat nu este o persoană pe care o domnișoară

să-l ducă acasă la mama și la tata.

— Iisuse! zise el din nou.

— Nu ți-am spus eu că cheștiile stea se vor întoarce să te urmărească? E ca și cu calificativele tale la testul de aptitudini sau ca notele din clasa a noua. Ele au influențat admiterea ta la un anumit colegiu. Dar ai ascultat? Nu. Tu știi cel mai bine. Fără preaviz, îl lovi cu gazeta peste umăr. Ți-am spus eu că toate astea vor ieși iar la suprafață într-o bună zi?

Simțind că începe să o ia de la capăt, Roman mormăi și își trase pătura peste cap. Era prea matur pentru a locui cu mama sa și mult prea obosit pentru a face față acum acestei povești.

Coadă începuse să se formeze în fața lui Charlotte's Attic la ora 9:45 A.M. Charlotte îi aruncă o privire rapidă lui Beth care nu discuta cu ea decât despre afacere. După toate aparențele, nu avea chef de vorbă după noaptea precedentă, iar Charlotte îi respectă intimitatea – deocamdată. Era hotărâtă să-și iscodească prietena la sfârșitul zilei pentru a afla ce se petrece.

— Ai anunțat vreo vânzare și ai uitat să-mi spui? Beth făcu cu mână către puhoiul de femei care aștepta afară.

— Aș vrea eu. Charlotte se încruntă în semn de nedumerire.

Se duse și descuie ușa. Femeile intrară și o înconjură până ce Frida Whitehall făcu un pas în față, evident ca purtător de cuvânt. Doamna în etate avea părul cărunt, scurt și aranjat în unicul stil pe care îl cunoștea Lu Anne. Frieda purta ca de obicei pantaloni din polyester asortați cu bluze de mătase spălate manual, iar ziua asta nu făcea excepție. Însă Charlotte știa ca Frida își dorea să readucă pasiunea în mariajul său, cumpărând, prin urmare, setul croșetat de Charlotte.

— Cu ce vă pot fi de folos, doamnelor?

— Ne interesează... Frieda își dresе glasul, roșind.

— Bikini șterpeliți, strigă Marge Sinclair din spate. Și Donna mea poate folosi o pereche.

— Iar eu trebuie să o înlocuiesc pe a mea, spuse Frieda. Vreau și o pereche pentru Terrie. Poate o vor dezlanțui puțin.

— Bikini șterpeliți? Charlotte clipi surprinsă. Te referi la cei croșetați? Evident, jaful fusese descoperit de toată lumea. Veștile circulau repede în orașul ăsta, și doar rugămințile lui Rick și ale șefului poliției ținuseră situația sub tăcere după primele furturi.

— Toate dorim câte o pereche.

— *Toate?*

Un murmur de încuviințare se făcu auzit, în timp ce intrarea magazinului deveni o ușă turnantă formată din femei. Unele erau mai în vârstă, altele mai tinere, dar toate interesate de „bikini șterpeliți” ai lui Charlotte.

— Nu îi avem pe stoc, înțelegeți. Beth luă cuvântul. Sunt piese lucrate individual. Vă voi nota numele, nuanța pe care o preferați și vă voi lua măsurile. Aliniați-vă și să-i dăm drumul.

— Ce naiba se petrece? întrebă Charlotte. Nu mai departe de seara trecută își făcea griji că va pierde afacerea, iar acum avea parte de un potop de cliente pentru aceeași pereche de bikini care încurajase

furturile. În ritmul ăsta, va trebui să croșeteze până la Crăciun, nouă luni de acum încolo.

— Ai văzut ediția de dimineață a ziarului? întrebă Lisa Burton, o fostă colegă de școală a lui Charlotte, acum o profesoară respectată.

Charlotte clătină din cap.

— Nu am avut vreme de ziar sau cafea. De ce?

Ochii Lisei străluciră de emoție când îi înmână un exemplar din *Gazette*.

— Dacă ar exista un bărbat în orașul ăsta care să intre prin efracție în locuința ta pentru a-ți fura bikini, pe care l-ai prefera?

— Ei bine...

Înainte ca Charlotte să apuce să continue, Lisa se grăbi să răspundă la propria întrebare:

— Un bărbat din familia Chandler, desigur.

Charlotte clipi.

— Desigur. Roman era unicul Chandler care o interesa, însă nu ar fi recunoscut acest adevăr cu voce tare.

Și nici nu avea nevoie ca el să-i fure bikini, i-ar fi oferit de bunăvoie – așa cum ar face-o jumătate dintre femeile acestui oraș, își zise ea. Își aminti de relatarea fraților lui în legătură cu furtul din noaptea trecută, ca și cu acuzațiile care îl vizau pe Roman. Chase spusese că le va face publice.

— Ce spune ziarul mai exact? o întrebă pe prietena sa. Spune-mi tot.

O jumătate de oră mai târziu, Charlotte încuiase ușile, având nevoie de o pauză. Poseda o nouă listă cu doamnele care doreau să cumpere bikinii lucrați de ea, multe dintre ele dorindu-și să-l ademenească pe Roman Chandler în casa lor.

— O să mă îmbolnăvesc. Charlotte se lăsă în scaunul din spatele biroului. O lăsase pe Beth în față, să organizeze și să curețe magazinul după nebunia de dimineață, în timp ce ea făcu o copie a listei pentru a o înmâna poliției.

Nu numai că ele comandaseră cele mai scumpe produse din magazin, însă ea vânduse și diferite alte articole în timp ce doamnele așteptau – pachetele care se puneau în interiorul bikinilor, suporturi pentru lenjerie și alte articole de îmbrăcăminte. Fusesse cea mai profitabilă zi de la deschiderea magazinului și nici măcar nu sosise ora prânzului. Dar în loc să fie mulțumită, Charlotte se simțea ușor bolnavă.

Nu-i plăcea să facă bani pe seama reputației de burlac a lui Roman. Gelozia îi strângea inima când se gândea la toate femeile acelea care astăzi pomeniseră numele lui în magazinul ei. Se simțea ofensată de amintirea a ceea ce era el: un hoinar care iubea femeile. Iar ea fusese de acord să fie una dintre femeile acelea – până ce el va părăsi orașul.

O trecu un fior, cu toate că nimic din ceea ce se petrecuse în după-amiaza aceea nu-i schimbase gândul asupra drumului pe care ea și Roman îl aleseseră.

Aruncă o privire spre ziarul pe care îl lăsase Lisa și dădu din cap. Roman putea fi în multe feluri, burlac, chiar hoinar, dar nu era hoț. Iar ea nu credea nicio secundă că el ar fi autorul furturilor. Ideea era ridicolă, iar ceea ce îi sugeraseră femeile acelea mature o dărâma. Ele construiseră un concept fantezist în jurul întregii idei. În jurul lui.

Charlotte înțelegea că dorința era în stare de una ca asta, dar în același timp știa ceva mult mai bun: fanteziile nu deveneau realitate, iar realitatea era un profesor mult mai aspru.

Roman se grăbi să facă un tur de alergare, apoi un duș, după care se îmbracă și se îndreaptă spre birourile *Gazette*. Spera să alunge impulsul nebunesc de a-i trage un pumn peste gura mult prea mare a fratelui său. Ca reporter, Roman respecta adevărul, dar în cazul de față presupunea că există o cale mai bună de a face față bârfei orașului în loc să-i dai mai multă credibilitate prin publicarea unei asemenea speculații. Afurisiții locuitori ai acestui oraș aveau memoria mai lungă decât elefanții.

Porni cu mașina pe First Street, cu geamurile lăsate, permițând aerul proaspăt să-l trezească și să-l liniștească, încetini când trecu pe lângă Charlotte's Attic. O coadă mică se formase în fața intrării, ceea ce era surprinzător știind că ea se temea că furturile vor avea un efect contrar asupra afacerii sale.

Dorea cu disperare să o vadă. Mulțumită ediției de dimineață a ziarului și datorită noii sale notorietăți, Roman Chandler trebuia să stea cât mai departe de magazinul lui Charlotte. Casa bikinilor șterpeliți era ultimul loc unde Roman Chandler avea nevoie să fie văzut.

Parcă mașina la un stop, în fața semnalului luminos care dirija traficul la periferia orașului. Un autoturism gri se strecură alături. El aruncă o privire către șoferul care cobora geamul de pe partea pasagerului. Alice Magregor, constată Roman. Părul ei nu mai exploda în sus, însă era umflat precum coama unui leu. Cu toate astea, Roman făcu apel la un surâs prietenesc.

Alice se aplecă spre locul de lângă ea, apoi ridică mâna și aruncă ceva prin aer înainte de a claxona de două ori și a-și continua drumul.

El clipi. Când lumina semaforului deveni verde, înțelese – Alice aruncase în el cu o pereche de bikini. Pusese la bătaie ultima provocare a unei femei. *Vino și ia-mă, uriașule.*

Chiar când ajunsese la concluzia că își dorea o singură femeie, femeile nemăritate din Yorkshire Falls decisese să declare stagiunea deschisă. Roman oftă adânc, pricepând ce îi pregătise populația

feminină a orașului. În anii tinereții sale ar fi apreciat asemenea atenții. Acum voia doar să fie lăsat în pace.

La naiba cu încercarea lui de a o aduce pe Charlotte în viața sa, gândi Roman, experimentând o nouă dorință de a-i trage un pumn fratelui său mai mare. Fără îndoială că gesturile lui Alice fuseseră inspirate de articolul apărut în *Gazette*.

Cu toate că Roman știa că Whitehall era o sursă părtinitoare, acum toată lumea din oraș își amintise la cafeaua de dimineață de pozna lui Roman.

Cinci minute mai târziu, parcă în fața sediului ziarului, apoi urcă aleea lungă. Se opri în fața cutiilor poștale, fiecare purtând numele unuia dintre departamentele editoriale. Cutiile nu erau încă încărcate până la refuz, dar cea a Secțiunii locale dădea pe dinafară, deoarece editorul își petrecuse mai multe zile alături de soția și bebelușul său. Roman adună informațiile locale din cutie, imaginându-și că cele câteva ceasuri dedicate scrisului îi vor oferi lui Ty mai mult timp alături de familia sa.

Roman își spuse că se implica în activitatea ziarului doar pentru a-i face o favoare unui prieten. Dumnezeu știe că acțiunile lui Roman nu erau motivate de dorința de a-și ajuta fratele mai mare.

Intră în clădire.

— Bună, Lucy. Îi făcu semn din cap recepționerei, care era tot atât de încremenită în locul acela ca însăși fundația casei. Femeia lucrase mai întâi pentru tatăl lui, apoi pentru Chase. Avea un fel de a se purta cu oamenii și un talent organizatoric de care niciun jurnalist nu se putea lipsi.

— Salut, Roman, zise ea făcându-i semn să se apropie.

— Ce este?

Ea îndoi un deget și el se aplecă mai mult.

— Ce faci cu perechile pe care le șterpelești? Întrebă ea în șoaptă. Mie poți să-mi spui. Acum ești îmbrăcat cu una din ele? Îi făcu cu ochiul și izbucni într-un hohot de râs.

El dădu ochii peste cap, amintindu-și cu întârziere că și ea avea un simț al umorului cam straniu.

— Nu e amuzant, mormăi el.

— Dacă asta te poate consola, Chase nu a vrut să publice articolul – pur și simplu nu a avut de ales. Whitehall ar fi pus la îndoială integritatea lui ca jurnalist dacă el ar fi dat înapoi din cauză că sunteți rude.

Roman dădu din cap.

— Oricum, unde-i el?

Lucy ridică degetul mare, arătând spre etaj. Roman se grăbi să urce și intră în biroul lui Chase fără să ciocăne.

— Te superi dacă îmi spui și mie la ce dracu' te-ai gândit? Roman

trânti ediția de dimineață pe biroul fratelui său.

— Despre ce?

Roman se aplecă cu un aer amenințător, ceea ce nu avu niciun efect asupra fratelui său. Chase se relaxă și mai mult. Se legănă înapoi, iar partea de sus a scaunului de piele care fusese al tatălui său atinse pervazul ferestrei, blocând o priveliște pe care Roman o știa pe de rost. Heleșteul și sălciile stăteau de pază la parter așa cum o făcea și o parte a ființei sale, ca și această casă veche în stil victorian care era și fusese întotdeauna sediul birourilor ziarului *Gazette*.

— Ești prea inteligent ca să faci pe prostul, iar eu nu am chef de joacă. Ai avut un motiv pentru a folosi numele meu? îl întrebă Roman.

— Eu public știrile. Dacă aș fi lăsat deoparte citatul lui Whitehall, ar fi fost o omisiune bătătoare la ochi.

— Pentru cine?

— Pentru orice locuitor al orașului cu care ar fi stat de vorbă bătrânul Whitehall. Nu vreau ca oamenii din jurul nostru să creadă că noi ne jucăm de-a favoritismele sau că protejăm membrii familiei.

— O șotie veche nu constituie o știre.

Chase dădu din cap.

— Ca reporter tu știi că nu-i așa. Se împinse cu scaunul în față. Nu poate să-ți pese nici cât negru sub unghie de ceea ce gândește lumea despre tine, așa că nu pot crede că articolul acela te-a enervat atât de tare. La urma urmei, ce te-a călcat pe nervi? Se ridică din scaun și se apropie de Roman fără să-și ia ochii de la el.

— Locuiești din nou cu mama și nu e nevoie să adresezi o asemenea întrebare.

— Asta te face să bei, nu să-ți dorești să mă pui pe mine la zid. Chestia asta nu are nimic de-a face cu mama. Ce ai făcut? Azi-noapte ai săpat gropi în loc să te întinzi?

— Nu m-aș fi întins pur și simplu, răspunse Roman fără să gândească.

— Iar începi? Chase îl împinse pe Roman în cel mai apropiat scaun, apoi trânti cu putere ușa biroului. Nu știi niciodată când Lucy se plictisește și dă târcoale pe aici, explică el, deschizând apoi biroul din colț.

Tatăl lor păstrase întotdeauna băutura acolo, iar Chase nu prea schimbase lucrurile. Umplu două pahare cu scotch și îi dădu unul lui Roman.

— Acum vorbește.

Nu conta că era dimineață. Roman se lasă pe spate în scaun și sorbi băutura dintr-o înghițitură.

— Aveam nevoie de asta. Și habar n-am ce vrei să spui.

Chase ridică privirea în tavan.

— Ești al naibii de supărat că ai pierdut la aruncarea cu banul. Ești scos din sărite fiindcă în viața ta trebuie să se producă o schimbare și, fiindcă îți imaginezi că mi-o datorezi mie, nu vrei s-o recunoști.

— Al naibii de adevărat. Nu avea rost să nege ceea ce era evident. Chiar dacă Charlotte făcea ca perspectiva căsătoriei și a copiilor să pară mai atrăgătoare, planurile lui de viață se schimbaseră din secunda în care se întorsese acasă, nu datorită unei alegeri libere.

— Nu o face dacă nu poți suporta ideea asta. Chase încrucișă brațele peste birou. Ți-am spus în noaptea aceea – nu te-ar învinovăți nimeni dacă te-ai retrage.

— M-aș învinovăți singur. Ți-am spus vreodată cât de mult te respect pentru deciziile pe care le-ai luat?

— Nu e nevoie să mi-o spui. Știu cât de mulți sunt impresionați de știrile tale și de talentul tău. Și de fiecare dată când citesc ceva scris de tine, îmi demonstrezi ce fel de om ești. Și cât de mult apreciez ceea ce ai obținut în viață.

Roman aruncă o privire spre Chase, apoi clătină din cap.

— Eu nu vorbesc de cât de mult apreciez ceea ce am obținut în viață. Amândoi știm ce am făcut. Vorbesc de cât de mult te respect pe tine. Se ridică în picioare și vâri mâinile în buzunarele de la spate. Până nu am pierdut la aruncarea cu banul, nu am priceput pe deplin sacrificiul tău. L-ai făcut când erai tânăr și eu te respect pentru asta.

— *Sacrificiu* e un cuvânt prea dur, replică Chase, înclinând capul.

Roman îl stânjenise pe fratele său și el știa că era mai mult o recunoaștere a mulțumirilor pe care le primise.

— Acum spune ce amestec are Charlotte Bronson în toate astea, zise Chase.

Roman își mai turnă un pahar. Pentru că Chase făcuse niște alegeri dificile în viața sa, nimeni nu avea să înțeleagă mai bine ca el prin ce trecea Roman acum.

— Ador felul meu de viață. Călătoriile, poveștile, informarea oamenilor despre cele mai importante lucruri din lume.

Chase îi aruncă un zâmbet ironic.

— Chiar și pe când eram copii, de tine mă simțeam cel mai legat. Mă vedeam în tine. Inspiră adânc. Când tata a murit, am știut că visurile mele au plecat odată cu el. Dar dacă nu eram eu cel care putea călători, atunci trebuia să fiu al naibii de sigur că tu vei avea șansele pe care nu le aveam eu.

Un nod se ridică în gâtul lui Roman.

— Îți rămân dator pentru asta.

Chase alungă vorbele cu o fluturare a mâinii.

— Nu am făcut-o ca să-mi fi dator într-o bună zi. Răsplata e ultimul lucru pe care mi-l doresc. Dacă mi-aș mai dori să călătoresc, aș putea să mă urc acum într-un afurisit de avion. Viața mea e perfectă. Deci,

dacă tu nu poți s-o faci și să fii mulțumit, zise el, referindu-se la aruncarea banului, atunci nu o face.

— Hei, am intenția să-mi fac datoria, dar să fiu al naibii dacă mă văd legat de vreo femeie din orașul ăsta. Nu atunci când...

— Nu când există una singură pe care o vrei.

Roman apucă din nou sticla, apoi o împinse însă deoparte.

— Exact, zise el, înfruntând spusele lui Chase.

Se împinse din scaun și porni către fereastră. Se uită spre priveliștea care îi plăcuse atât de mult tatălui său – știa lucrul ăsta fiindcă toți cei trei copii stătuseră cu rândul în poala bătrânului în timp ce își bătea la mașină articolul, lua adrese prin telefon sau pur și simplu își petrecea timpul cu copiii săi, toate având această priveliște în spatele său. Computerele înlocuiau acum vechile mașini de scris Smith Corona, iar arborii erau mult mai groși, cu rădăcinile înfipite mult mai adânc în pământ, dar altfel lucrurile nu se schimbaseră. Fiind tânăr când murise tatăl său, amintirile lui Roman erau vagi. Însă ele existau într-un colțișor al memoriei lui, reconfortându-l chiar și acum.

— E evident că și tu prezinți interes pentru ea, și atunci care e problema?

Roman trase aer în piept.

— Eu nu vreau să-i fac rău și toată povestea asta legată de aruncarea banului și de planul meu duce cu gândul la tatăl ei, Russell Bronson.

— La naiba. Chase se ciupi de coama nasului.

— O iau ca pe o încuviințare.

— Atunci cine a rămas în cursă?

Roman văzu cum o adiere de vânt trecea printre crengile copacilor tineri. Doar forșitia galbenă și iarba verde proaspăt crescută adăugau culoare pajiștii. Privi în jos și îi veni în minte o amintire veche despre un picnic petrecut în familie care avusese loc chiar aici, plănuit de mama sa în încercarea de a-l scoate pe tatăl lor, împătimit de muncă, afară, la aer curat și pentru a-și petrece o vreme cu copiii. Aproape că mai simțea mirosul sandviciurilor cu pui făcute de ea și auzi vocea tatălui care îl învăța pe Rick cum să țină o bătă în timp ce Raina azvârlea mingea.

Cât despre propriul lui copil, Roman nu-și putea imagina altă femeie în afară de Charlotte pentru rolul de soție: și de mamă – dar nici nu putea să se imagineze pe sine angajat într-un rol de familie, în detrimentul carierei pe care și-o construise și pe care o îndrăgea. Dar în viitorul lui era prevăzut un copil. Iar el nu voia să conceapă acel copil cu o femeie alta decât Charlotte.

— Nu a rămas nimeni în cursă.

Chase se duse alături de el, bătându-l pe spate.

— Atunci îți sugerez să alcătuiești un plan prin care să o convingi pe domnița că poate accepta un mariaj pe termen lung, frățioare.

Asta era o provocare, reflectă Roman. Charlotte nu era pregătită să audă cuvintele *căsătorie* sau *copii* rostite de buzele lui. La naiba, nici el nu era sigur că era pregătit să le rostească. Dar trebuia să înceapă de undeva.

— Ce mi-ai spus atunci când am vrut să fac primul meu interviu și l-am ales pe primar?

Avea șaisprezece ani pe-atunci și credea că putea cuceri lumea ca reporter.

— Să o iei încet și să înveți din mers. Vorbe pe care tata mi le-a spus mie. M-ai impresionat. Nu pot să cred că vorbele acestea au pătruns prin țeasta ta îngustă. Chase rânji.

— Vrei să spui din momentul în care am parcat în fața biroului primarului până ce el mi-a răspuns la întrebări, în loc să mă duc la președintele PTA-ului, așa cum mi-ai sugerat? râse Roman, amintindu-și. Fiind vorba de Charlotte, am să urmez vechiul tău sfat, spuse el. Dar nu cumva să ți se urce la cap.

Roman o va lua cu binișorul. Va fi o plăcere să-i acorde timp și s-o redescopere. Cât despre seducție, nu avea de ce să-și facă griji. Atracția rezolva situația când el și Charlotte erau împreună. Dacă lucrurile aveau să funcționeze, el va avea cariera la care ține și pe femeia pe care și-o dorise întotdeauna, nu doar în patul său, ci și în viața sa.

Se îndreptă spre ușă.

— Unde te duci?

El se întoarse către Chase.

— Să mă asigur că voi intra pe sub pielea lui Charlotte și în viața ei – până în punctul în care ea nu va mai dori să mă alunge.

În ziua aceea Charlotte închise magazinul la ora cinci. Sâmbăta seara se deschidea oficial în fața sa. Își frecă ochii, ridicând privirea către Beth care învârtea un stilou între palme.

— La ce te gândești?

— La nimic.

— Aiurea. În ultimele două săptămâni ai evitat orice discuție serioasă cu mine. Ai nevoie de o prietenă și eu sunt aceea. Așa că, te rog, lasă-mă să te ajut.

Beth clătină din cap.

— Aș vrea să pot, Charlotte, însă nu ai înțelege.

Charlotte se întreabă dacă ar trebui să se simtă ofensată.

— Îți par lipsită de sentimente?

— Nu, ci pur și simplu foarte atașată de propriile tale convingeri. Orice relație care seamănă cu cea dintre mama ta și tatăl tău este

imediat dezaprobată. Nu sunt în stare să aud așa ceva.

Inima lui Charlotte îi bubui în urechi când se apropie de cea mai bună prietenă a sa.

— Nu mi-am dorit niciodată să judec. Pur și simplu am suferit pentru tine. Dacă ceva din ce-am spus ori am făcut a fost aspru, îmi pare rău. Însă, Beth, tu ești o femeie frumoasă, logodită cu bărbatul pe care îl iubești și cu toate astea ești încă nefericită. De ce? Charlotte înghiți cu greu, nedorind să sune a dezaprobare. Fiindcă tu ești aici, iar el e în oraș?

Beth dădu din cap.

— Nu e doar asta.

— Te rog, explică-mi cum stau lucrurile. Promit că te voi asculta fără să judec. O trase pe Beth de mână, așezând-o pe un scaun din zona de așteptare. Aduc ceva de băut pentru noi și vei putea să-mi vorbești, OK?

Câteva secunde mai târziu apăru cu o cană cu răcoritoare pentru fiecare.

— Așadar, v-ați întâlnit de Crăciun? O făcu pe Beth să-și amintească începutul relației.

— Norman organiza petrecerea lui anuală, iar David venise în oraș ca să viziteze familia Ramsey – Joanne este sora mamei lui. Oricum, am făcut cunoștință, am început să discutăm... M-am îndrăgostit de el în noaptea aceea. Pur și simplu am simțit că el e alesul.

— Despre ce ați vorbit? Cum ți-ai dat seama că el e alesul? Charlotte se aplecă mai mult, dorindu-și al naibii de mult să audă că suspiciunile ei în privința lui David erau nefondate, că el și Beth aveau cu adevărat mai multe țeluri și interese comune decât văzuse ea până acum.

— Despre slujba lui în principal. El avea clienți celebri, dar și femeile de zi cu zi care au nevoi de o schimbare pentru a-și demonstra întregul potențial.

— Pare interesant, minți Charlotte. Și atunci când te-a condus acasă, te-a sărutat sub cerul înstelat? De dragul lui Beth, Charlotte voia ca povestea cu *happy end* care urma să se intersecteze cu a ei.

— Nu. În realitate a fost un gentleman. M-a sărutat pe obraz și...

Charlotte puse mâna peste a lui Beth.

— Și ce?

— Și mi-a dat cartea lui de vizită. A spus că dacă mă voi duce vreodată la New York, să-l caut. Fiindcă era convins că îmi putea desăvârși frumusețea.

Stomacul lui Charlotte se strânse brusc, temerile ei prinzând viață pe neașteptate.

— Beth – aici sunt derutată, așa că lovește-mă dacă trebuie –, dar de ce simți că trebuie să desăvârșești ceea ce e deja frumos? Niciuna

dintre noi nu e perfectă, scumpo.

— În fine, nu atrăgeam bărbatul potrivit în felul în care arătam, zise ea, apărându-se.

— Pentru că Yorkshire Falls nu prea are bărbați *potriviți*. Cu excepția lui Roman, adăugă ea în gând.

Charlotte alungă gândul trădător. El era bărbatul nepotrivit, potrivit doar pentru câteva săptămâni, își reaminti cu brutalitate. Apoi își îndreptă din nou atenția asupra lui Beth.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Am făcut un drum până la New York. Mi-am dorit mereu să văd un spectacol de pe Broadway, așa că am convins-o pe mama să mergem în weekend. Ne-am instalat la un hotel – eu am făcut cinste – și am petrecut un weekend minunat. Își mușcă buza inferioară. Pe mama am trimis-o acasă duminică, iar luni l-am căutat pe David la cabinetul lui. Din momentul ăla lucrurile au evoluat. O lună mai târziu eram logodiți.

— După ce ai făcut operația pentru implant?

Beth privi într-o parte.

— El era minunat. Atât de atent cu mine și cu nevoile mele...

Cu ceea ce voia să creeze, medita Charlotte. Pe tip nu îl interesa femeia frumoasă care era Beth deja. Luă o înghițitură din băutura acidulată.

— Te-ai dus de multe ori acolo?

Beth aprobă.

— Și-apoi, a venit el aici aproape în fiecare weekend. Aveam niște planuri grozave, spuse ea, privirea ei luminându-se odată cu amintirea, însă tristețea realității persista. Are un apartament minunat. Poți vedea East River, iar zona comercială e nemaipomenită. Sunt o mulțime de magazine pentru copii. Am stabilit că ne dorim imediat copii, iar el a spus că dorește să stau acasă și să-i cresc.

— Pot să-ți pun o întrebare cu caracter personal? Una despre care ea știa ca va suna a judecată și a părtinire, având în vedere experiența mamei sale, dar în cazul lui Beth, Charlotte avea o bănuială că se potrivea perfect.

— Dă-i drumul.

— Un bărbat care avea situația lui financiară și care îți împărtășea visurile – de ce nu ți-a sugerat să te muți în oraș, ca să fii acum alături de el? Cu siguranță și-o putea permite, așa că de ce să fiți departe unul de altul?

— Pentru că el crede în modul tradițional de a face curte! Ce e atât de rău în asta? Nu orice om care nu locuiește în Yorkshire Falls e un nemernic ca tatăl tău. Ochii lui Beth se deschiseră larg, plini de lacrimi mai apoi. Oh, Dumnezeuule, îmi pare rău. Am spus ceva îngrozitor.

— Nu, a fost doar sincer, zise Charlotte încet. Eu adresez întrebări pertinente, iar tu ești defensivă. De ce ți-e teamă, Beth?

— Că va găsi pe altcineva care îl va interesa mai mult. Prietena ei o privi în ochi. Înainte a fost logodit cu o pacientă, admise Beth.

— Cu o pacientă? Charlotte avea impresia că Doctorul Implant aducea mai mult cu un bărbat care se îndrăgostea de creațiile sale, nu de femeile din trupurile pe care le aranja, și care își pierde interesul când descoperea un nou proiect.

În Beth, el găsisese subiectul ideal, fiindcă în ciuda frumuseții ei naturale, ea nu se simțise niciodată chiar perfectă, ceea ce Charlotte știa din adolescența lor. Cu toate că nu știuse de ce.

— Adică el nu a manifestat interes până ce tu nu te-ai decis să dai curs sugestiilor lui privind operația estetică, nu? Charlotte spera că o va conduce treptat pe Beth să înțeleagă ideea fără a forța concluzia ce urma după părerea ei.

— Nu, zise ea încet. Și de la o vreme am intuit adevărul. Chiar și când venea aici, era distant. Despre orice discutam, el aducea vorba de schimbarea mea. Ochii lui Beth se umplură iar de lacrimi. Cum am putut fi atât de proastă? Atât de disperată?

Charlotte apucă mâna prietenei sale.

— Nu ești proastă ori disperată. Uneori vedem ceea ce ne dorim să vedem pentru că ne dorim acel lucru atât de mult. Tu îți dorești un bărbat care să te iubească. Privi în jos, spre cana din mâna ei. *Toți* ne dorim asta.

— Chiar și tu?

Charlotte pufni în râs.

— Mai ales eu. Sunt pur și simplu mai conștientă de existența capcanelor fiindcă am văzut prin ce a trecut mama încercând să păstreze un bărbat care nu voia să fie reținut. Răsuci cana între palme. De ce ai crede că eu nu-mi doresc mai multe de la viață? Ca, de exemplu, pe cineva care să mă iubească? Sub privirea fixă a lui Beth, Charlotte o coborî pe a sa.

— Fiindcă tu ești atât de independentă. Ai plecat, ți-ai urmat visurile, ai revenit și ți le-ai împlinit. Eu am rămas aici, într-o slujbă monotonă, până ce m-ai atras în lumea modei, ceva ce mi-a plăcut întotdeauna. Dar ți-a trebuit mult curaj pentru a mă determina să fac o mișcare în direcția corectă.

— Ai avut propriile tale motive pentru a rămâne aici, și acestea ți se potriveau. Charlotte privi înjur, luând seama la magazin. Nu aș fi putut face toate astea de una singură. Tu ești în parte răspunzătoare de succesul nostru. Uită-te la locul ăsta și fii mândră. Eu sunt. Se uită fix la Beth, așteptând până ce prietena ei recunoscuse adevărul printr-un semn scurt. Nu sunt sigură de unde vine nesiguranța, dar acum, că ești conștientă de existența ei, poți începe să-ți consolidezi încrederea în

tine însăși.

— Nesiguranța a fost mereu prezentă. Mă îndoiesc că tu știi cum e...

Charlotte dădu din cap. Cum putea Beth să vadă viața ei, nicidecum perfectă, prin asemenea obloane?

— Te înșeli atât de tare. Bineînțeles că înțeleg nesiguranța. Cred pur și simplu că se poate rezolva dinăuntru către exterior, nu din exterior către interior. Asta explică filosofia din spatele acestui magazin!

— Bănuiesc că ar trebui să iau lecții. Beth se sili să zâmbească. Roman e parte a acestei *rezolvări* de care vorbeai? Tu nu te vei lăsa implicată într-o relație. Asta fiindcă știi ce e mai bine pentru tine?

Charlotte oftă. Cum să-i explice acum lui Beth schimbarea ei în ceea ce-l privește pe Roman?

— Roman e altfel. Relația noastră e altfel.

— Aha! Există deci o relație.

— Pe termen scurt, o clasifică Charlotte. Amândoi cunoaștem regulile care o guvernează.

— Am *știut* mereu că între voi doi e ceva. Îți dai seama că el mi-a dat întâlnire doar după ce voi doi ați ieșit împreună numai în noaptea aceea și lucrurile nu au mers?

Charlotte clătină din cap. Nu era momentul să sporească incertitudinile prietenei sale. În plus, ea nu-și imaginase niciodată că Roman se orientase către Beth ca o represiune. Charlotte nu-și permitea să creadă că însemnase chiar atât de mult pentru el. Dar reflectând acum, i se strânse stomacul la gândul unei asemenea posibilități.

Însă ego-ul lui Beth avea nevoie acum de un impuls, nu al lui Charlotte.

— Scutește-mă. Tu erai șefa animatoarelor. El nu putea să-ți reziste, zise ea, dezvăluind ceea ce credea în adâncul inimii sale la vremea aceea.

Beth dădu ochii peste cap, amuzată și recăpătându-și cel puțin simțul umorului.

— Ne-am distrat, și atâta tot. Nu a fost nimic serios sau irezistibil în povestea asta. Eu umblam după Johnny Davis, iar Roman umbla după tine.

— Beth...

— Charlotte..., o imită prietena sa cu mâinile în șolduri. Acum a venit rândul meu să-ți explic câteva realități ale vieții. Există diferite tipuri de bărbați și de relații. Există acei bărbați pe care îi ai pentru totdeauna, și bărbații ricoșeu. Cunoscuți și ca bărbați provizorii. Persoana cu care te distrezi și apoi îți vezi de drum. Asta a fost Roman pentru mine și eu pentru el. Se opri îngândurată. Cred că a venit

vremea să-ți dai seama ce reprezintă Roman pentru tine.

— Cum ai reușit să virezi iar conversația către mine? întrebă Charlotte.

— Fiindcă suntem prietene. Ai nevoie de mine tot atât cât am și eu nevoie de tine.

— Ei bine, promit să ți-l explic într-o bună zi pe Roman. Atunci când va fi în stare să ți-l explice sieși.

Beth privi în jos la ceas.

— Trebuie să plec. Rick va sosi din clipă în clipă.

— Playboy-ul ăsta e ultimul bărbat cu care ar trebui să ai de-a face! Mai ales atâta vreme cât încă ești logodită.

Beth râse.

— Rick și cu mine suntem prieteni. P-R-I-E-T-E-N-I.

Charlotte expiră zgomotos, ușurată.

— Rick ascultă și mă face să râd. Iar în clipa de față am nevoie de amândouă. Vorbind cu un tip, îmi fac curaj să-l înfrunt pe David – și propriile mele temeri. Zâmbetul ei se ofili. Și am nevoie să înfrunt viața pe cont propriu – și să-mi dau seama cine sunt și de ce am nevoie.

— Și dacă l-ai apreciat greșit pe David? se simți Charlotte obligată să întrebe. Dacă el te iubește și...

Beth clătină din cap.

— El nu va ști niciodată dacă s-a îndrăgostit de mine sau de femeia în care crede el că m-a transformat – ți-am spus că dorește să-mi aranjeze nasul?

Charlotte sări de pe scaun.

— Să nu îndrăznești să...

— Sunt prea deșteaptă ca să fac așa ceva – mulțumită lui Rick și ție. O îmbrățișă strâns pe Charlotte. Ești o prietenă bună.

— Asemenea. O îmbrățișă la rândul ei pe Beth.

Se auzi o bătaie în ușă și Charlotte se duse să deschidă.

Samson stătea afară, cu părul umed și cu un teanc de scrisori în mână.

— Nu îți ridici corespondența? mormăi el. Dacă lași lucrurile pe afară, ori explodează, ori le udă ploaia. Poftim, întinse mâna, fluturându-i în față un teanc de scrisori.

— Mulțam, Sam. Îi luă scrisorile din mână, căutând în buzunar banii pe care își amintea că îi îndesase acolo de dimineață. Știi că niciodată nu mi-aduc aminte să mi le iau! Ridică mâna, strângând bancnotele în pumn. Poți să-mi aduci, dacă vrei, o sticlă de suc și să păstrezi restul?

Omul bodogăni, dar luă banii, în ochii lui întunecați apărând un licăr de recunoștință.

— Ce altceva nu-ți amintești să faci? întrebă el.

Ea își stăpâni un hohot de râs.

— Să treci pe aici luni de dimineață. Voi avea un colet sau două pe care să le lași la oficiul poștal. Până atunci ea urma să împacheteze câteva perechi de bikini, printre alte articole, destinate clientelor sale.

Ca o parte specială a serviciilor sale, lui Charlotte îi plăcea să-și surprindă clientele trimițându-le prin poștă comenzile de cum le termina, în loc să le sune și să le ceară să vină la magazin pentru a-și ridica comanda.

— Cum ți se pare? îl întrebă ea pe Sam.

— Că ești cam leneșă. Ne vedem atunci.

Charlotte zâmbi larg și încuie ușa în urma lui. Bietul om. Dădu din cap, apoi începu să sorteze corespondența, clipă în care sună telefonul.

— Răspund eu, îi strigă ea lui Beth.

Apucă receptorul.

— Charlotte's Attic, Charlotte la telefon.

— Sunt Roman.

Vocea lui profundă o învălui într-o senzație de căldură, iar adâncul ei tresări de dor.

— Bună.

— Bună și ție. Cum merg treburile? întrebă el.

— Am avut o zi grozav de plină. Ar fi trebuit să vezi șirurile din fața magazinului.

— Le-am văzut. Nu puteau să-mi scape. Dar mi-ai lipsit tu. Vocea lui coborî o octavă.

Fiori de recunoaștere se risipiră înlăuntrul ei.

— Sunt ușor de găsit.

— Îți imaginezi cum ar titra ziarele dacă aş trece pragul magazinului tău?

Ea își mușcă buza inferioară. Dacă magazinul ei fusese beneficiarul titlurilor zilei de azi, probabil că Roman suferise în schimb.

— Așa de rău?

— Hai să ți-o spun în felul următor. Am fost acuzat că mă îmbrac cu croșeturi de către secretara lui Chase, am fost numit un posibil acuzat de către propria mea mamă, și mai mult de o femeie mi-a aruncat în cale o pereche de bikini, dintre aceia de care tu te simți atât de atașată.

— Oh, nu. Charlotte se lăsă încet pe un scaun, pierită la gândul altor femei care îi face au avansuri lui Roman.

— Ce s-a întâmplat? Beth apăru, din spatele ei.

Charlotte flutură din mână pentru a nu lăsa conversația să avanseze.

— E Roman, șopti ea printre dinți, ducând un deget la buze.

Beth rânji și așteptă.

— A fost chiar atât de rău? îl întrebă Charlotte.

— Suficient de rău pentru a mă gândi să plec din oraș pentru restul weekendului.

O cuprinse o deznădejde cumplită și înțelese cât era de nerăbdătoare să-l vadă. Să petreacă o vreme cu el. Să desăvârșască relația lor. Începu să tremure, trupul ei reacționând la simpla idee.

— Weekendul se încheie mâine-seară, îi aminti ea.

— Dar îți închipui câte putem face împreună în douăzeci și patru de ore?

— Noi? Strânse mai tare receptorul în mână.

— În fine, nu avem o metropolă înfloritoare, dar vreau să te duc într-un loc drăguț.

O străbătu o senzație de căldură, o înflăcărare care nu avea nimic de natură sexuală. Oh, și asta era, ceva în vocea lui o lovi în inimă.

— La ce te-ai gândit?

— Mă gândeam la Falls. Unicul restaurant al orașului în care era obligatoriu să porți rochie, gândi Charlotte.

— Dar ne poți imagina mâncând în timp ce femeile îmi strecoară bikini în buzunarul hainei?

Ea pufni în râs.

— Să nu-mi spui că au încercat și așa ceva.

— Deocamdată nu.

— Ego-ul tău mă șochează. Surprinse privirea entuziastă a lui Beth, așa că își întoarse scaunul ca să nu fie obligată să o privească. Mă înviți...

— Să ieși cu mine. O noapte, o zi. Tu și cu mine. Ce spui? Întrebă el.

— O întâlnire?

— Mai mult decât atât, și tu o știi.

Charlotte inspiră adânc. Se îndreptau spre așa ceva de o vreme. Iar ea știa de ce își permisesese să se angajeze într-o relație. Pentru că a fi cu Roman părea singura modalitate de a scăpa de el. Dacă avea noroc, va descoperi că el are prea multe obiceiuri proaste. Dacă nu, cel puțin va aduna amintiri pentru viitor. Nu va mai privi niciodată în urmă, regretând drumul pe care nu-l alesese.

— Te invită în oraș. Ce mai aștepți? Spune da, zise Beth în spatele ei.

Charlotte aruncă o privire peste umăr.

— Taci.

— Nu e răspunsul pe care îl aștept.

— Scuze. Nu vorbeam cu tine. O alungă pe Beth fluturând din mână. Da, spun da, zise ea înainte să se răzgândească.

Beth chicoti.

— Am să fac tot posibilul să fie un moment de neuitat pentru tine, zise cu vocea lui sexy și captivantă.

Iar Charlotte îl crezu. Știa cu certitudine că la sfârșitul acestui weekend nu se va mai întreba niciodată ce îi lipsise după ce îl respinsese în adolescență.

Oricum, trebuia să țină minte că asta era o relație pe termen scurt. Iar Roman era un tip provizoriu.

Roman veni la timp să o ia pe Charlotte. O duse până în suburbia orașului înainte de a parca pe marginea drumului. Apoi scoase o eșarfa de mătase din torpedo și i-o plimbă prin fața ochilor.

— Pentru ce-i asta? Charlotte privi eșarfa, intrigată.

— Nu vreau să vezi surpriza înainte să fiu gata.

— Ador surprizele.

Râsul profund al lui Roman o învălui, umplând spațiul mașinuței lui închiriate.

— Sesizez o notă de apreciere în vocea ta?

El se aplecă și îi legă fâșia de mătase în jurul capului.

Charlotte ridică palmele și pipăi legătura de la ochii. De cum își pierdu văzul, celelalte simțuri se ascuțiră. Răsuflarea adâncă a lui Roman și aroma grea, masculină a coloniei lui îi provocară fiori.

— Vasăzică, unde mergem?

— Ar trebui să încerci o abordare mai subtilă. Dacă voiam să aflî, nu trebuia să te leg la ochi, nu? Porni din nou mașina, lipind-o cu spatele de spetează în timp ce intrară pe autostradă.

Charlotte nu putea spune câtă vreme trecuse până ce începuseră o conversație agreabilă. Se înțelegeau foarte bine, lucru deloc surprinzător. Așa cum nu era nici ceea ce aveau ei doi în comun – pasiunea pentru istorie și un mare interes pentru diverse locuri din străinătate; pe multe dintre ele i le descrisese el în detaliu, așa cum putea doar un observator de calitate. Îl invidia pentru călătoriile lui mai mult decât ar fi recunoscut-o cu voce tare.

— Când am fost în apartamentul tău, nu m-am putut abține să nu observ cărțile de pe mäsută. O întorsătură deloc surprinzătoare a conversației după toate evenimentele și descrierile pe care i le împărtășise.

— Multă lume are asemenea cărți, zise ea, nefiind pregătită să dezvăluie prea mult din latura ascunsă a sufletului ei.

— Așa mă gândeam și eu. Apoi m-am uitat mai atent. Ale tale erau uzate și răscitite.

Fir-ar el să fie! Observa și diseca cel mai neînsemnat aspect până ajungea la concluzia corectă.

— Poți spune că sunt superficială. Îmi plac cărțile cu poze.

— Pot să spun că ești în multe feluri. Îi puse mâna pe genunchi și palma lui îi frigea pielea prin pantalonii subțiri de bumbac. Superficialitatea nu se află printre ele. Cred însă că tu nutrești o dorință secretă de a călători.

— Ce concluzie pe seama câtorva volume!

El dădu din cap.

— Presupuneam și eu același lucru, dar cele douăzeci de întrebări ale tale referitor la călătoriile mele și dorul care se ghicea în vocea ta mi-au dovedit cu prisosință că-ți dorești să vizitezi locurile acelea într-o bună zi.

Îl trecu prin gând să mintă, dar se răzgândi brusc. Își promisese că va renunța la toate inhibițiile, savurând totul la maximum, pentru a nu avea parte de regrete. Asta însemna fără minciuni sau omisiuni.

— Bănuiesc că o parte a ființei mele îți dorește să călătorească.

— Partea aventuroasă pe care o ascunzi?

— Partea superficială, replică ea fără umbră de umor. Charlotte își mută privirea de la Roman acolo unde știa că trebuie să se afle geamul mașinii, dar în orice parte ar fi privit, o întâmpina același întuneric.

— *Superficial*. Din nou cuvântul acesta.

Simți că motorul încetinește, că mașina e parcată și alunecarea denimului pe vinii în timp ce Roman se întorcea în scaun.

— Eu călătoresc. Asta crezi tu despre mine? întrebă el în cele din urmă.

În mintea ei îl putea vedea cu o mână sprijinită de tetieră și privind-o. Numai că nu putea. Putea doar să ghicească ce făcea, ce dezvăluia expresia lui. Vocea părea ușor îndurerată la gândul că ea îl găsea plin de lipsuri. Ca și cum lui i-ar păsa ce gândea ea în legătură cu el, iar ideea aceea făcu ca inima să-i bată într-un ritm mai alert.

Roman era inteligent și atent. Cele două calități îi permiteau să prezinte știrile într-un fel care îl captiva pe cititor. Ea îi citea articolele și nu-și închipuia că Roman ar fi superficial, nici pe departe.

— Mă tem că *eu* sunt așa. Fără regrete, îți reaminti ea și, sub acoperirea și protecția întunericului, admise cea mai mare temere a sa. Dintre toți oamenii, ea își dorea ca el să știe.

— Curiozitatea față de necunoscut te face inteligent, nu superficial. Charlotte se întrebase adesea.

— Și dacă nevoia de a vedea locurile acelea sau de a face acele alte lucruri te duce departe de casă și te reține acolo? întrebă ea. Departe de cei care te iubesc.

Roman o asculta, căutând un înțeles mai profund. Era posibil ca ea să vorbească despre el, dar avea o bănuială că își recunoștea mai degrabă propriile temeri.

— Vorbești despre tatăl tău, nu-i așa?

— Asta e o întrebare retorică. Ea era încă cu fața spre geam, departe de el.

Roman se apropie și îi atinse bărbia, întorcând-o cu fața spre el.

— Nu dorința lui de a locui în Los Angeles și chiar nici aceea de a fi actor au fost cauza problemei. A fost vorba de lipsa lui de voință în a-

și asuma responsabilitățile pe care le avea și faptul că părea deconectat din punct de vedere sentimental de familia sa. Sunt alegerile lui. Ale tale ar fi altfel, fiindcă *tu ești* altfel.

Ea ridică din umeri.

— Tatăl meu, genele mele. Nu poți ști niciodată.

— Tu ai și genele mamei tale, ea e sufletul căminului. Mai mult o pustnică, cu toate că nu recunoaște. Mai degrabă o combinație a celor doi. Ce e mai bun de la amândoi, gândi el. Și care este celălalt motiv pentru care ți-e atât de teamă de dorințele acelea ascunse?

Ea nu răspunse.

El avea o bănuială că nu genetica era cea care o deranja cu adevărat. Era o acoperire convenabilă. El știa că nu era în stare să devină o egoistă sau orice tip de replică a tatălui său. Și ea trebuia să știe asta mai bine. Toate că frica de a acționa așa era normală și trecătoare pentru orice persoană supărată pe propriul părinte, gândi Roman.

— Nu ești mai superficială decât cărțile de pe masa ta.

— Ești părtinitor. Buzele ei se ridicară, schițând un zâmbet.

— Iar asta nu e un răspuns. Hai, Charlotte. Ai locuit la New York, îți plac cărțile despre locuri îndepărtate. Râvnești să călătorești, dar refuzi să admiți că asta te-ar putea face fericită. De ce?

— Și dacă realitatea este o dezamăgire?

Și de așa ceva avusese adesea parte în viața ei, reflectă el. Dar el era pe cale să schimbe situația.

— Dacă ar fi să te afli în clipa asta într-un loc anume, care ar fi acela?

— Altul decât aici, alături de tine?

El rânji.

— Bun răspuns. Într-un gest impulsiv, se aplecă și își lipi gura de buzele ei fierbinți. Un tremur neîndoielnic o cutremură, iar trupul ei se încorda drept răspuns. Poate că a venit timpul să-ți arăt unde suntem acum. Vin pe dincolo să te iau. Coborî, veni pe partea ei și o ajută să iasă din mașină.

Cădea o burniță ușoară, ceața și norii grei ascunzându-se în întuneric, timpul adăugându-se la această atmosferă neprietenoasă pe care o alesese el. Numai în secunda în care o întoarse cu fața spre destinația lor finală, îi desfăcu legătura de la ochi.

— Privește.

În vreme ce ea se concentrează asupra împrejurimilor, Roman o privi. Părul ei de un negru intens, umezit de eșarfa și de vreme, se încolăcea pe umeri și pe gât. Charlotte își dădu șuvițele lungi pe spate, dezgolindu-și gâtul. Impulsul de a mușca pielea ei albă era puternic, dar el reuși să privească și să aibă răbdare.

Ea clipi și aruncă o privire, încrețind nasul ca și cum testa locul.

— Pare o fermă.

— De fapt, e o lăptărie renovată. E destul de retrasă, cu o priveliște nemaipomenită asupra munților Adirondack. Am pierdut apusul, dar nu avem de ce să nu prindem răsăritul.

Ea făcu un pas în față, evident nerăbdătoare să vadă mai mult.

— Stai o clipă, zise Roman și luă valizele din mașină. Ea făcuse un bagaj ușor, un lucru care nu doar îl surprinse, dar într-un fel îl făcu să simtă că ar putea relaționa cu ea mult mai bine. Ori că ea putea relaționa mai bine cu el și cu stilul său de viață într-un fel la care nu s-ar fi așteptat.

O ajunse din urmă.

— Nu e un castel scoțian, dar te face să te simți că ai lăsat în urmă lumea reală. Și îți promit că nu vei fi dezamăgită.

Charlotte se întoarse spre el.

— Ești receptiv și intuitiv. Fiind reporter, cred că e natural. Ceea ce nu-mi pot imagina e dacă asta este în beneficiul tău ori în al meu.

El pricepu și nu ezită să dea un răspuns.

— A pleca din oraș e în beneficiul nostru, a te lua cu mine e în beneficiul meu, iar alegerea acestui loc special e în beneficiul tău, scumpa mea.

— Crezi că ai reușit să mă înțelegi?

— Și nu am făcut-o? Ridică un braț, arătând către trecătoarea de pe munte. Nu-ți place escapada asta neașteptată? Nu-ți amintește de locurile pe care ai fi vrut să le vizitezi, dar nu ai avut ocazia?

— Știi că așa e. E evident, din moment ce mi-ai studiat apartamentul sau m-ai disecat cu instinctele tale de reporter. Dar asta nu înseamnă că știi totul. Mai ascund încă multe.

— Sunt nerăbdător să descopăr și restul secretelor tale.

Un surâs ușor trecu peste buzele ei până ce se transformă într-un zâmbet larg, ștrengăresc.

— Atunci ce mai aștepți? Porni pe cărarea perpendiculară, apoi schimbă direcția spre han.

Momentul pe care Charlotte îl petrecea alături de Roman era, de comun acord și din necesitate, o relație pe termen scurt. *Relație* fiind termenul operativ. Oricât i-ar fi plăcut să aibă încredere în el și să-i asculte glasul liniștitor și vorbele înțeleghătoare, nu voia să risipească scurtul moment pe care îl aveau – moment cu durată nedeterminată – conversând.

Nu când aveau lucruri mult mai incitante, mai *erotice* de făcut. Lucruri care i-ar oferi amintiri pe care să le păstreze cu drag și posibilitatea de a-și dovedi că ea era mai puternică decât mama ei. Putea să obțină ceea ce-și dorea și apoi să-și vadă de drum, în loc să-l aștepte să se întoarcă și să-i întregască viața. Putea să o facă pe cont

propriu. Indiferent cât de mult îi lipsea el.

În momentul în care intră în ferma transformată, numită fără pretenții The Inn[2], încântarea deveni unica ei companie.

Fură întâmpinați la intrare de un cuplu în etate.

— Bine ați venit, domnule Chandler.

— Roman, vă rog.

Femeia cu șuvițe încărunțite și ochi strălucitori acceptă.

— Roman atunci. Știi că arăți exact ca tatăl tău?

El zâmbi.

— Așa mi s-a spus.

— Doamna îi cunoaște pe părinții tăi? Întrebă Charlotte surprinsă.

— Mama și tata au venit aici în luna de miere.

El vorbise pe un ton degajat, dar Charlotte nu găsi că informația era banală. O adusese în locul în care părinții săi își petrecuseră noaptea nunții. Oho!

— Desigur. Eu sunt Marian Innbrook, iar acesta e soțul meu, Harry. Charlotte zâmbi.

— Deci așa se explică numele acestui loc.

— Ușor de reținut în caz că oamenii ar dori să revină, zise Harry. Charlotte aprobă.

Roman veni lângă ea și îi puse palma pe spate, stârnind o adevărată furtună în trupul ei. Totul nepotrivit cu locul și momentul – însă în curând vor fi singuri, iar ea avea de gând să renunțe nu doar la haine, dar și la propriile inhibiții.

Ca și cum ar fi fost conștient de haosul pe care îl provocase în trupul ei, Roman zâmbi către familia Innsbrook.

— Ea este Charlotte Bronson.

Ea reuși să schițeze un zâmbet când veni momentul să dea mâna cu gazdele. Se sili chiar să arunce o privire înjur și să aprecieze farmecul Lumii Vechi și atmosfera pe care o oferea *The Inn*. Tavan din bârne și pereți lambrisați. *Confortabil* și *primitor* fură expresiile care îi veniră în minte.

Gol fu un alt cuvânt care îi trecu prin minte. În preajmă nu mai era nimeni.

— Doar voi vă ocupați de locul acesta?

Marian clătină din cap.

— Dar în perioada asta a anului e liniște. Deși suntem la distanță de un ceas de Saratoga, încă avem parte de pauza dintre sfârșitul iernii și sezonul curselor. Suntem fericiți că am putut să vă primim cum se cuvine într-un timp atât de scurt.

— Iar noi apreciem acest lucru, spuse Roman.

— Plăcerea e a noastră. Acum hai să vă instalați.

Câteva trepte și mai încolo un hol îngust. Marian Innsbrook îi conduse într-o încăpere slab luminată.

— Aici este salonul, iar imediat ce urci aceste trepte, în podul casei, e dormitorul. Aici este cablul tv și aparatul pentru controlul temperaturii. Femeia se duse spre peretele cel mai îndepărtat, explicând sistemul cu care era dotată încăperea. Micul dejun se servește la ora opt, și puteți fi treziți la ora la care doriți. Se pregăti să iasă din cameră.

— Mulțumim, doamnă Innsbrook, strigă Charlotte în urma ei.

— Sunt Marian și ești bine venită.

Roman o conduse până la ieșire și câteva secunde mai târziu ușa se închise cu un zăngănit. Erau singuri.

El se întoarse, cu spatele rezemat de ușa încuiată.

— Credeam că nu va mai pleca niciodată.

— Sau că nu se va opri din vorbă. Charlotte zâmbi larg. Dincolo de asta, îi place de ei.

— Au păstrat legătura cu mama în toți acești ani. Și au participat chiar la înmormântarea tatălui meu.

— Asta-i foarte frumos.

— Sunt oameni buni. El ridică din umeri. Mama și tata s-au întors aici în fiecare an, cu ocazia aniversării lor.

Privirea lui o întâlnește pe a ei, întunecată și atrăgătoare, fixând-o până ce Charlotte începu să tremure.

— Nu știu sigur ce trebuie să spun acum, admise ea.

Roman se apropie.

— Mă gândesc că putem face lucruri mult mai bune decât să vorbim. Se opri în fața ei.

Parfumul lui îmbătător o umplu de o dorință atât de puternică încât mai să o lase genunchii și îngenunchi cu greu.

— Atunci de ce nu-mi arăți?

Din gâtul lui se ridică un gălgâit, un fel de mârâit slab, o recunoaștere profundă a dorinței. Următorul lucru de care fu conștientă fu acela că el o ridică în brațe, urcă treptele și apoi o întinde pe un pat de dimensiuni împărătești. Apoi buzele lui se lăsară cu putere peste ale ei.

Era ceea ce habar nu avusese că aștepta – acest sărut puternic și exigent, interminabil care făcu ca în trupul ei să alerge cu viteza luminii valuri, valuri de dorință carnală. Buzele lui erau neiertătoare, strivindu-le pe ale ei, iar asaltul fierbinte asupra simțurilor ei îi trezi la viață fiecare particică a trupului.

Charlotte îi cuprinse fața în palme și își plimbă degetele prin părul lui, desfătându-se cu moliciunea lui de mătase, în contradicție cu trupul puternic de mascul care o strivea. El trasă o linie cu gura de-a lungul obrazului ei, coborî apoi pe gât și se opri pentru a mușca pielea fină.

— Când te-am luat și am observat acest pulover decoltat, nu m-am

gândit decât cum ar fi să te gust. Vocea lui răgușită sună aspru în urechea ei.

Nevoia lui, dorința lui o făcură să se simtă nerușinată și curajoasă. Își arcui spatele, dezlipindu-și trupul de saltea și lipindu-și sânii dureroși de pieptul lui dându-i acces total asupra gâtului ei.

— Așa? Și am un gust la fel de bun cum ți-ai imaginat?

El lăsa să-i scape un mârâit, ca apoi să o întoarcă și să-și lipească și mai tare buzele de pielea ei.

Atractiva senzație a dinților lui lipiți de carnea ei găsi un răspuns corespunzător în zona dintre picioarele ei, locul care era și fusese întotdeauna gol – și așa avea să fie până ce Roman avea s-o întregească.

El se lipi mai bine de ea, sexul lui cuibărindu-se fierbinte și greu între coapsele ei. Denimul constituia o barieră restrictivă, totuși ea simți greutatea acestuia, împingând, cerând intrarea. Trupul ei se încordă dedesubtul lui, dorindu-și mai mult decât o împungere dificilă între două trupuri îmbrăcate. Cu toate că nu admisesese nicicând cu voce tare, trupul ei îi amintea ceea ce încercase să dea uitării – anume că pe bărbatul acesta îl așteptase o viață întreagă. Iar deocamdată era al ei.

Iar ea a lui. Palmele lui păreau să o ia în stăpânire, trasându-i formele, oprindu-se doar pentru a-i cuprinde sânii și a-i strânge cu putere, testându-le greutatea și mângâindu-i sfârcurile. Ea lăsa să-i scape un gâfâit ce o surprinse.

El se ridică, stând din nou în picioare.

— Nici nu ai idee ce-mi faci.

Ea slobozi un hohot tremurat.

— Crede-mă, am o oarecare idee.

În clipa când el apucă talia elastică a bikinilor ei, ea inspiră adânc, așteptând ca el să-i tragă în jos.

Dar el se opri.

— În legătură cu protecția...

În majoritatea cazurilor, subiectul ar acționa ca un ucigaș al dorinței. În cazul lui Roman, acesta reprezenta doar o întârziere pe care ea nu și-o dorea.

— Iau pastile, recunosc Charlotte.

Surpriza străluci în privirea lui, înlocuită cât ai clipi de licărul neîndoielnic al dorinței. Ea se întrebă dacă gândurile lui le oglindeau pe ale sale – tot ce-și putea ea închipui era prezența lui înlăuntrul ei, carne lângă carne, fără bariere.

— Însă...

Era prea înțeleaptă pentru ca realitatea să nu se impună de la sine.

Unul din mușchii încordați ai maxilarului tresări, dovadă a prețului pe care îl plătea el pentru reținerea în cauză.

— Ce? Întrebă el pe cea mai blândă voce pe care își imagina Charlotte că o putea avea el în secunda aceea.

— Pentru mine a trecut o perioadă lungă de timp și în cele câteva dați în care eu... noi... am folosit mijloace de protecție... Ea își mută privirea către peretele din stânga, șocată de intimitatea acestei conversații. Apoi, din nou, nu exista nimic mult mai intim decât pasul pe care se pregăteau să-l facă.

El respiră adânc, iar ea se întrebă dacă îl șocaseră vorbele ei. Se întrebă dacă cumva îl alungase. Bărbaților nu / le plăcea ca femeile să facă prea multe investigații într-o noapte ca oricare alta. Dar ea și Roman avuseseră deja această discuție și cunoșteau amândoi partitura.

— Eu nu acționez la întâmplare.

Auzindu-i vocea, Charlotte se concentrează din nou asupra lui înainte de a regreta sfârșitul a ceva ce nici nu debutase.

— Am grijă, continuă el. Și înainte de fiecare călătorie în străinătate îmi fac toate analizele. Infre ei se lasă o tăcere grea. Și până acum nu mi-a păsat niciodată atât de mult de părerea unei femei, așa că nu mă lasa în suspans.

În pieptul ei se formă o greutate, iar în gât îi urcă un nod în timp ce îl apucă de încheieturile mâinilor. Însă refuză să se lasă pradă emoției, nu acum, când dorința era atât de puternică și de învăluitoare.

— Lasă vorba și fa dragoste cu mine, Roman. Ori va trebui ca eu să...

El o întrerupse trăgându-i în jos bikinii cu o mișcare rapidă.

— Îmi place bărbatul care ascultă. În realitate, îl plăcea mult mai mult. Mai mult decât era prudent, gândi ea.

Se ridică și el în picioare pentru a se dezbrăca, iar ea își scoase apoi puloverul.

Când se întoarse spre pat, el era gol și magnific. Pielea lui bronzată se potrivea cu părul închis la culoare, iar pasiunea îi întunecă ochii albaștri – pasiunea pentru ea.

— Îmi place o femeie care nu se teme să-mi spună ce își dorește. Își puse palmele pe coapsele ei, desfăcându-i larg picioarele. O femeie care nu se teme de propria sa senzualitate.

Ea deschise gura să răspundă, dar cum atingerea lui fierbinte îi ardea pielea, iar pasiunea îi zvâcnea prin vene, cuvintele refuzau să vină.

Charlotte crezu că va muri de plăcere. Se întrebă dacă un asemenea lucru era cu adevărat posibil. Iar apoi nu mai fu în stare să gândească deloc. O aduse în pragul punctului culminant de mai multe ori, numai pentru a încetini atacurile, calmând-o. Ea se zvârcoli și imploră până ce el își folosi limba și dinții pentru a zgâria pliurile sensibile ale pielii, purtând-o încă o dată pe culmi. Dar ea refuză primul orgasm fără el. Avea prea mare nevoie să simtă acea conexiune emoțională cu

el, iar când el se ridică, apucând mâna ei într-a lui, știu că el a înțeles.

Fără niciun avertisment, el alunecă lângă ea, trupul lui cald înfierbântându-l pe al său, îmbrățișându-o din nou.

— Ai un gust bun. El îi dădu la o parte părul căzut pe față și înainte ca ea să poată răspunde, îi acoperi gura cu a sa. În același timp, apăsă cu palma peste scoica ei dezgolită și dureroasă. Valuri de dorință începură să crească iar înlăuntrul ei, făcând-o să scâncească.

El se întrerupse și buzele lui întârziară deasupra gurii ei.

— Ce-i, iubito? Asta ajută? întrebă el, strecurându-și degetul cât mai adânc înlăuntrul ei.

Drept reacție, trupul ei se cutremură.

— Știu ce ar ajuta mai mult.

Știa și Roman. Nu era ușor să se abțină. Savura fiecare minut, dar dacă nu va ajunge în adâncul ei, va exploda cu siguranță.

— Spune-mi ce dorești. El voia să audă de la ea.

— De ce nu ți-aș arăta mai bine?

Obrajii ei se îmbujorară de atâta dorință, ochii îi străluceau de atâta nevoie, în timp ce se întinse, ținând bărbăția lui întărită în palmă.

Roman nu avu nevoie să răspundă, ci doar să urmeze indicația – și așa și făcu, lăsându-se ușor deasupra ei în timp ce ea desfăcu picioarele, plasând capătul penisului în v-ul moale și umed format de coapsele ei. În clipa aceea, preludiul luă sfârșit.

El o pătrunse puternic și rapid. Asudă brusc, nu numai pentru că era excitat, crezând că e gata să ia foc, ci fiindcă simțea că se afla exact acolo unde îi era locul.

Ca și cum ar fi ajuns acasă.

Roman deschise ochi, întâlnindu-i privirea speriată. Nu zări durere ori disconfort, ci conștientizare. Era evident că o simțea și ea.

El începu să împungă cu mișcări rapide, menite să-i distragă atenția, să-l separe de realitatea sentimentelor sale. Sexul reprezentase întotdeauna o formă de refulare distantă și rapidă. Nu și acum.

Nu cu Charlotte. Nu când ritmul ei îl completa pe al lui, respirațiile ei sincronizându-se cu ale sale, în timp ce trupul ei se mula perfect în jurul lui. Iar în clipa în care el atinse punctul culminant, purtând-o și pe ea tot acolo, Roman știu cumva că lucrurile n-aveau să mai fie nicio clipă la fel.

Roman ieși din baie, pornind-o apoi către Charlotte, completamente gol și fără să se rușineze. Ea presupuse că nici nu rămăseseră prea multe de ascuns între ei, neavând nimic împotrivă să-l privească. Nici cât negru sub unghie.

Nu era însă pregătită să fie la fel de darnică. Încrucișă picioarele, înfășurându-se în așternuturi.

— Mor de foame.

Ochii lui Roman străluciră ghiduș.

— Îți pot satisface eu foamea.

Ea rânji.

— Ai făcut-o deja. De două ori. Acum stomacul meu e cel care are nevoie să fie umplut. Dăduseră dovadă de un apetit sănătos, iar ei nu-i era rușine să o recunoască.

Îi era rușine să privească mult prea adânc în inima ei, fiindcă nu mai era aceeași femeie care pășise în hanul acesta.

Descoperise că era prea ușor să fie cu acest bărbat încântător care promisese onestitate la fel de ușor cum garantase că va ieși pe ușa aceea.

El se apropie, apucând dosarul legat în piele verde aflat de noptieră, căutând prin selecția de gustări pentru noapte.

— Care îmi sunt alegerile? întrebă ea.

— Ți-ar veni a crede că nu prea multe? Au un platou cu aperitive, conținând tot felul de nimicuri, ori un platou cu vegetale, conținând muștar dulce și bucățele de brânză cu mucegai, și mai multe sortimente de cola. Mai au și fructe de sezon. Nu-mi dau seama ce ar putea să însemne asta în anotimpul ăsta, dar un lucru e clar. Mâncăm platou rece și nimic pregătit în casă. Pufni în răs. Să-ți comand niște vegetale?

Ea ridică o sprânceană, surprinsă că el făcuse o alegere greșită.

— Bănuiesc că nu mă cunoști chiar atât de bine cum îți închipui.

— Prin urmare e o provocare. Deci dorești fructe?

Ea strâmbă din nas.

— Roman Chandler, cu ce fel de femei ai de-a face? Ea dădu din cap. Uită până și că am întrebat.

Se așeză lângă ea.

— Scuze, nu pot face asta.

El îi ridică mâna, începând să-i maseze încet și insistent palma. Atingerea lui era la fel de seducătoare ca și privirea albastră și fascinantă.

— Reputația celor din familia Chandler e supraestimată.

— Oh, chiar așa? Voi, cei trei frați, nu aveți o colecție de femei?

— Nu spun că ele nu stau la coadă după mine. Zâmbetul lui poznaș o avertiză că glumea. Dar cu siguranță le alung. Sunt prea bătrân pentru ușa rulantă.

Însă în ciuda buzelor ridicate ironic, ea aruncă o pernă în direcția lui.

— Spune-mi un lucru. Nu mi-l amintesc prea bine pe tatăl tău. Avea și el reputația de „bărbat iubit de femei”? Asta căutați voi trei?

El clătină din cap.

— Singura femeie care l-a interesat pe tata a fost mama mea, și

viceversa.

— Dacă tatăl meu ar fi împărțășit cel puțin sentimentele mamei, așa cum a făcut tatăl tău.

El înclină capul, îngândurat.

— Știi, mamele noastre nu sunt atât de diferite.

Charlotte nu se putu abține. Pufni în râs.

— Cred că glumești.

— Nuuu. Lasă la o parte resentimentele față de tatăl tău și fii atentă la un aspect. El a plecat, iar mama ta l-a așteptat mereu după aceea, nu?

— Da, zise ea, fără a fi sigură unde voia să ajungă.

— Și tatăl meu a murit, iar mama mea n-a mai avut niciodată o relație cu un alt bărbat. Până săptămâna asta, dar asta e o alta poveste. Privirea aceea intuitivă și mijită o întâlnești pe a ei. Nu diferă prea mult. Amândouă și-au ținut viețile în suspensie.

— Cred că ai pus punctul pe i. Clipi, surprinsă să constate că aveau în comun un lucru atât de fundamental.

Dar pentru ei nu se schimbaseră nimic – chiar dacă ea se atașase și mai mult din punct de vedere emoțional. La naiba. Scopurile lor pe termen lung erau tot diferite și îndepărtate, ceva ce ar fi fost bine ca ea să nu uite în tot timpul pe care aveau să-l petreacă împreună, își zise ea.

Vorbele lui Roman reverberară în mintea ei. Mama lor își pusese viața în suspensie pentru ceea ce părea a fi o veșnicie. Fiindcă făcuse atât de mult parte din viața tatălui lor, se simțise pierdută fără el. Până ce nu-și rostise concluziile cu voce tare, nu realizase că viața mamei lui nu făcuse un pas înainte.

— Dar cel puțin Raina a trăit un fel de versiune a fericirii eterne, îi întrerupse firul gândurilor vocea lui Charlotte.

Vorbele ei îl făcură să se oprească. Avea oare vreun merit acest final fericit pe care îi doreau dacă urmau să-și trăiască nefericiți restul vieții? În cazul mamei lui, o fericire pe termen scurt în detrimentul unei împliniri de lungă durată? În situația mamei lui Charlotte, să urmărești o fantezie ce nu se va converti niciodată în realitate? Clătină din cap, apreciind că nicio variantă nu era acceptabilă.

Își urmărise mama după moartea tatălui său, doliul, închiderea în sine, apoi pașii mici către lumea reală. Dar ea nu fusese pe de-a-ntregul așa cum era alături de tatăl lui, și nici nu încercase să se redefiniească pe sine.

Alegerea ei, aprecie el. Așa cum fusese alegerea lui să plece și să se îndepărteze nu numai de orașul natal, dar și de familia lui – și de durerea pe care o deslușise în ochii mamei sale ori de câte ori era acasă. Mai ales la început.

În clipa aceea, Roman realizează că se ferise de un atașament

emoțional – exact așa cum Charlotte fugise din calea lui. Ea se temea de durerea cu care crescuse privind-o pe mama sa, zi de zi.

Dar faptul că făcuse dragoste cu ea îi demonstrase că atunci când ajungi la anumite lucruri în viață, nu mai există alternativă. *Ele* sunt făcute să existe. Nu doar pentru că el o dorea pe ea, ci pentru că voia să-i dăruiască ceva ce ea nu avusese în viață – familie și dragoste. Cum să împlinească acest lucru și în același timp să-și păstreze libertatea de care avea nevoie în meseria și în viața lui, nu știa.

Avea înaintea lui un drum lung – pentru a-și dovedi, lui însuși și ei, că stilul său de viață îi poate mulțumi pe *amândoi*. Că viața lor nu trebuie să repete greșelile părinților, ci una pe care și-ar construi-o ei înșiși.

Iar asta însemna angajament, înțelese Roman în clipa aceea. Nu numai angajamentul pe care promisese familiei sale că îl va face, ci unul pe care voia să-l facă el cu această femeie.

Se uită în ochii ei calzi și ceva înlăuntrul lui se topi.

— Fericirea este ceea ce îți dorești?

— Nu este asta, ceea ce tu nu îți dorești? îi replică ea.

— M-ai nimerit. Își plimbă degetul pe obrazul ei.

Biata Charlotte. Nu avea idee ce plănuise el atât pentru sine, cât și pentru ea. El știa ce își dorea – pe ea. El îi va bulversa sistemul de apărare, iar ea nu avea nici cea mai vagă idee.

— Am observat că mai adineauri ai schimbat subiectul. Eu voiam să vorbesc de femeia *mea*.

Chipul ei se îmbujoră.

— Eu nu voiam.

— Încă o dată, tu nu trebuie să vorbești. Dar o să ascuți. Cu o mișcare ușoară, o culcă pe spate, așezându-se călare peste șoldurile ei.

Charlotte ridică spre el o privire amenințătoare.

— Joci murdar și ai uitat să-mi comanzi ceva de mâncare, zise ea.

— Vei termina această conversație, iar eu îți voi aduce toate bucatele pe care le vei putea mânca și *ceva pe deasupra*. Își mișcă șoldurile peste ale ei, deliberat provocator și pătimaș.

— Asta e mituire. Dar ochii ei sclipiră, dându-i de înțeles că o ispitea tachinarea lui erotică. Stomacul său alege însă tocmai secunda aceea ca să chiorăie, stricându-i dispoziția. Bănuiesc că nu am altă alegere decât aceea de a asculta dacă doresc să mănânc.

— Presupun că ai dreptate. Dar se pregăti pentru o mică corecție erotică. Își potrivi greutatea în așa fel încât să nu o strivească, dar să-i poată simți curbele zvelte și pielea netedă.

Fir-ar să fie, ea se simțea atât de bine.

— Pur și simplu ascultă-mă, zise el. Avea atât de multe de spus. În primul rând, în viața mea au existat femei atât de ocupate, încât nu se puteau implica în ecuație – crezi sau nu. Și am promis că nu te voi

minți niciodată. În al doilea rând, poate că înainte nu m-am implicat, dar sunt al naibii de convins că acum o fac.

El se șoca pe sine și o șoca evident pe ea recunoscând acest lucru, deoarece în jurul lor se așternu liniștea. Ceva asemănător fricii străluci în ochii ei.

— Ai spus că nu vei minți niciodată.

— Cred că de data asta ar trebui să mă simt insultat.

Ea clătină din cap.

— Nu spun că ești mincinos.

— Atunci cum?

— Nu face din asta – arată către trupurile lor goale – mai mult decât este în realitate.

— Oh, și ce reprezintă *asta* mai exact? întrebă el, pentru că avea nevoie să afle exact cu ce avea să se confrunte în momentul când îi va răvăși mințile.

— Sex, zise ea, trivializând intenționat ceea ce împărtășiseră ei.

Oricât ar fi recunoscut Roman mecanismul de apărare, nu putea afirma că nu îl rănise. Se sili să zâmbească relaxat.

— Ce bine că tu nu ai promis că nu vei minți niciodată, iubito.

Rostind aceste vorbe, o făcu să înțeleagă că nu credea ceea ce spusese ea, și acum fu rândul ei să respire adânc, pricepând că a fost prinsă.

El inspiră adânc. Parfumul sexului plutea într-adevăr în aer, excitându-l și făcându-l să o dorească deși ea minimalizase cu încăpățănare ceea ce fusese între ei. Împreună experimentaseră ceva mult mai profund decât un simplu act sexual.

Îi desfăcu picioarele cu genunchii.

— Ce faci? întrebă ea.

— Ai spus că ți-e foame, da? Roman nu așteptă răspunsul. Ai mai spus că între noi are loc un simplu act sexual. Împinse capătul penisului său umflat între picioarele ei, penetrând-o încet, metodic, printr-o mișcare abilă și încordată pe care trebuia să o *simtă*. Era al naibii de sigur că o făcuse.

Buzele ei se întredeschiseră, iar pupilele i se dilatără când îl primi în adâncul ei.

Ce făcea el? se întrebă Charlotte.

— Am să te fac să-ți înghiți vorbele. O va face să experimenteze fiecare gust, fiecare mângâiere, fiecare senzație, în așa fel încât el să fie pentru totdeauna o parte a ființei ei. Li va dovedi că tot ceea ce exista între ei era profund și plin de semnificație.

Împunsăturile lui puternice în trupul ei provocară un răspuns pe care el nu avea cum să-l interpreteze greșit. Pe care nici ea nu-l putea interpreta așa, dacă sunetele acelea pe care le scotea ea ar fi fost ceva ce putea fi ignorat.

Fiecare geamăt care înfiora buzele lui Charlotte se instalează în adâncul ființei lui, aducându-i în privire o senzație de usturime și un nod în gât.

Iar mai târziu, când ea adormise în brațele lui, Roman realizează că ea devenise o parte a ființei lui. Ori poate, reflectă el, întotdeauna fusese așa.

A doua zi, soarele apusese demult la orizont, o minge portocalie de foc pe cerul sângerieu, în momentul în care Roman o conduse din nou în oraș. Stomacul lui Charlotte se strânse. Nu era pregătită să pună atât de repede capăt timpului petrecut împreună.

După conversația aceea serioasă care nu-i dusesese nicăieri, lucrurile deveniseră ceva mai delicate. Făcuseră dragoste, își oferiseră unul altuia prăjiturile făcute în casă, dormiseră îmbrățișați și se treziseră la timp pentru a privi răsăritul soarelui. Luaseră dejunul afară, în peisajul acela minunat, apoi luaseră cina alături de familia Innsbrook înainte a se întoarce în dormitor și a face încă o dată dragoste înainte de a părăsi definitiv *The Inn*.

Probabil că melancolia lui Roman se sincroniza cu a ei, deoarece parcurseră drumul spre casă în tăcere. Când el o conduse la apartamentul ei, stomacul ei era un ghem de noduri.

Nu era pregătită să-i spună la revedere.

— Mă întreb dacă aseară au avut într-adevăr loc spargerile alea, zise ea, încercând să prelungească timpul petrecut împreună.

— Nu e vorba că i-aș dori-o cuiva, dar cu siguranță aș scăpa de ștreang din pricina femeilor din acest oraș. Ochii lui albaștri străluciră amuzați. Am un alibi.

Ea zâmbi.

— Da, știu ce vrei să spui. Dacă nu știe nimeni că ai fost plecat din oraș, hoțul te poate folosi ca scut – dacă asta a fost intenția lui după publicarea articolului. Ridică din umeri.

— Doar mama și frații mei știu că am fost plecat din oraș, așa că vom vedea ce va fi.

Și mama ei știa, dar cum ea ieșea rareori din casă, nu exista nicio șansă ca ea să dezvăluie vestea.

— Să intri prin efracție în case și să furi bikini, zise Charlotte, dând din cap.

Roșeața coloră ușor obrajii lui și ea ridică o mână ca să-l mai atingă încă o dată. În timp ce degetele ei îi mângâiară abia simțit obrajii purpurii, el îi întâlnește și îi susține privirea. Conștientizarea străluci în ochii acea inteligenți și albaștri, iar ea se retrase, rușinată de simpla demonstrație de afecțiune care îi dezvăluia prea mult sentimentele.

— Chestiunea e mult mai serioasă decât o simplă năzbâtie de adolescent, zise ea, ușurând situația. Persoanele cu mintea întreagă nu

te vor învinui. Toată această poveste cu hoțul de bikini e ridicolă.

El ridică din umeri.

— Nu știi ce îl stârnește pe un bărbat. Pe un bărbat straniu, oricum.

Ea aprobă, apoi înghiți cu greu. Liniștea îi împresură. De la apartamentele din partea de jos a străzii nu se auzea niciun zgomot. Nu mai rămase nimic, doar foarte multe de spus.

— Deci...

— Deci.

— Te voi mai vedea? Charlotte se căi imediat. Trebuia să fie replica lui.

— De ce? Ești dornică de mai mult sex? întrebă el, cu un zâmbet ironic.

Îl privi acru, cuvintele lovind-o ca un pumn în stomac. Regretase imediat ceea ce-i spusese pentru a se apăra. Acum știa cum îl făcuse să se simtă.

— Bănuiesc că o merit.

Îl rănise evident când catalogase astfel relația lor. Nu o făcuse intenționat – căutase doar să se protejeze. Ca o măsură de apărare, vorbele erau prea neînsemnate, în orice caz, spuse prea târziu.

El se apropie, cuprinzându-i bărbia în palmă.

— Pur și simplu nu-mi doresc să mă alungi cu asemenea remarci. Deschide-ți mintea și vezi încotro merg lucrurile.

Charlotte cunoștea deja urmarea. Ea va sfârși în Yorkshire Falls în timp ce el va călători peste hotare. Finalul conversației, sfârșitul relației.

Însă el nu părea grăbit să ajungă la o asemenea concluzie inevitabilă, nu părea că va pleca prea curând din oraș. Atunci de ce să creeze o falsă problemă certându-se cu el? Se străduia să zâmbească.

— Cred că mă voi descurca în privința asta.

— Zise ea cu prea multă ușurință.

— Te rog, să nu distrugem un weekend spectaculos certându-ne, OK?

Roman se apropie de ea.

— Am fost spectaculos, hmm?

Parfumul lui o învălui, devenind o parte a ființei ei, în timp ce inima începu să-i bată mai puternic.

— Voiam să spun că a fost un weekend spectaculos.

El îi înconjură capul cu brațele, iar buzele lui se apropiară la distanță de un sărut.

— Și eu?

— Tu ai fost și mai și, murmură ea în timp ce gura lui o atinse pe a sa. Sărutul fusese prea delicat, prea rapid și se sfârșise prea curând. O făcuse să-și dorească mai mult, ceea ce, presupuse ea, fusese și intenția lui.

— O să mă mai vezi. Îi luă cheia din mână, descuie ușa și îi făcu loc să intre.

În clipa în care ea se întoarse, el dispăruse.

Roman păși într-o casă neîncuiată, trântindu-și cheile pe tejghea. Încăperile întunecate și liniștea absolută îl informară că mama nu era acasă. Mormăi o înjurătură. Ai zice că femeia ar trebui să aibă mai multă rațiune și să nu fie neglijentă cu un hoț aflat în libertate. Pe urmă, probabil că își imagina că toată povestea asta cu hoțul de bikini era o glumă – la fel ca jumătate dintre femeile din oraș.

Ridicol. Măine-dimineață va trebui să aibă o discuție serioasă cu Rick ca să afle ce se petrece și dacă în noaptea precedentă avusese loc vreo spargere.

Însă deocamdată avea nevoie de somn. Dumnezeu îi era martor că noaptea trecută nu dormise deloc, iar amintirea celor întâmplare era destul ca să-i răpească iar somnul. Urcă în dormitorul copilăriei sale, trânti bagajul pe podea și se duse la baie.

Puse dușul pe apă rece, dar asta nu reuși să aline durerea pe care i-o inspira Charlotte. Făcuse duș împreună cu ea și își amintea perfect cum o pătrunsese, în timp ce apa îi biciuia din toate părțile. Stropii îi loveau acum pielea, însă nici măcar jetul rece ca gheața nu reuși să-l răcorească.

Era obosit și excitat în același timp și, când intră în dormitor, era atât de epuizat încât nici nu aprinse lumina. Prin minte îi trecu un singur gând. După timpul petrecut alături de Charlotte, viața și viitorul său se schimbaseră, și nu doar datorită promisiunii făcute familiei.

Avea de luat o hotărâre, dar mai întâi trebuia să doarmă. Se sui în pat. Dădu cu capul de așternuturile răcoroase, spatele se lungi ușor pe saltea și trupul lui veni în contact cu o carne fierbinte și moale.

— Porcăria naibii! Roman se trase înapoi și se ridică în șezut. Cine dracu' e aici? Sări din pat și porni direct spre ușă, intenționând să lovească întrerupătorul din perete pentru a lumina intrusul.

— Nu asta era reacția la care mă așteptam, dar cred că o fată trebuie să pornească de undeva. Acum vino înapoi în pat și am să-ți arăt ce am cumpărat pentru tine. Vocea părea mai mult a unei feline decât a unei femei.

Luând în considerare faptul că Roman se simțea chiar o pradă prinsă în capcană, analogia părea perfect valabilă. În jurul lui se auzi zgomotul unei mâini care lovea salteaua.

Aprinse lumina și îl întâmpină imaginea grotescă a lui Alice Magregor, cu părul ei cârlionțat dat cu prea mult fixativ și cu trupul ei înghesuit în infamii bikini confecționați de Charlotte. Era un trup pe

care Roman nu l-ar fi atins nici beat criță, iar în clipa asta el era cât se poate de treaz. Mai mare mila.

— Oh, tu nu dormi dezbrăcat.

O spusese într-un fel care îi întoarse stomacul pe dos.

— Lasă. Mă ocup eu de asta. Acum stinge lumina și vino înapoi în pat. Ea se arcui și se pregăti, întinzând mâna peste perna lui.

La naiba, va trebui să schimbe aștemuturile înainte să tragă un pui de somn. Încleștă fălcile, invazia ei asupra intimității sale nefiind dorită și nici binevenită.

— O să mă întorc cu spatele și o să te las să redevii decentă. Apoi voi pretinde că chestia asta nu s-a petrecut niciodată, iar tu vei face același lucru.

Bătu în retragere și înainte ca el să se întoarcă, zise:

— Nu-mi spune că nu te interesează. Ți-am trimis un semnal ieri și mi-ai zâmbit.

— Răstălmăcești faptele. Ți-am zâmbit înainte să arunci cu bikinii tăi în mine.

— Voi, jurnaliștii și faptele voastre. Toate astea înseamnă același lucru. Ai zâmbit. Acum vino în pat.

El nu putea preciza dacă ea făcea pe proasta ori era realmente proastă de ți se făcea milă.

— Locuim într-un oraș mic, Alice. Am vecini. Acum treci și îmbracă-te. Încrucieșă brațele la piept și se întoarse cu spatele. Se rezemă de tocul ușii, nevenindu-i a crede că Alice Magregor stătea în pielea goală în patul lui.

Nu era un om crud de felul lui, dar să fie al naibii dacă avea chef să-i facă pe plac ori să-i dea o cât de mică indicație că ar vrea ca așa ceva să se repete. În primul rând, dacă ușa ar fi fost încuiată, povestea asta nu ar fi avut loc. Mama lui va avea parte de o predică pe tema siguranței. Nu putea să fie și de acum încolo atât de încrezătoare. Datorită falsului ei simț asupra securității, lăsase casa descuiată, bikinii ei fiind în pericol de a fi furați, iar trupul lui fiind în pericol de a fi violat dacă Alice și-ar fi atins ținta.

El nu-și putu imagina cum de aflase ea că Raina nu era acasă, permițându-i astfel să intre și să se instaleze confortabil. Nici că-i păsa, atâta vreme cât pleca naibii de acolo imediat. Aruncă o privire peste umăr, însă ea nu făcuse nicio mișcare.

— Ador bărbatul care cedează greu.

Din holul principal răzbătu până sus un hohot puternic de râs. Râsul mamei sale și chicotelile unui bărbat.

Sesizând prezența în casă a altor persoane, Alice se holbă.

Asta mai lipsea, reflectă Roman, spectatori. Îi făcu semn lui Alice să se miște, dar ea încremenise, șocată.

— ... văd o lumină aprinsă la etaj. Roman, tu ești? Vocea Rainei

deveni mai puternică, reușind ceea ce Roman nu fusese în stare.

Alice coborî repede din pat.

— Of, Dumnezeuule. Se aplecă să-și ia hainele. Chinuindu-se să-și tragă pantalonii, începu să se clatine pe un picior, încercând să vâre și al doilea picior în jeansii pe care îi lăsase întorși pe dos.

— Roman, dacă ești tu, răspunde-mi.

— Să nu îndrăznești, șuieră Alice.

— Credeam că te-au învățat chestiile de bază încă de la grădiniță, comentă Roman. Dacă te așezi și vâri doar câte un picior, s-ar putea să fie mult mai simplu.

Pașii Rainei răsunau mai tare decât bătăile inimii lui și acum, că reflecta asupra chestiunii, mai dulce decât îi auzise el răsunând de la o vreme încoace. Nimic nu omora mai tare interesul decât surprinderea asupra faptului, și dacă chipul lui Alice, roșu ca sfecla, reprezenta o indicație, atunci ea nu se va mai întoarce aici, nici nu va vrea să dea ochii cu el o bună bucată de vreme de acum încolo.

Așteptă ca Alice să-și revină suficient pentru a termina să se îmbrace, înainte ca să strige jos, către mama sa:

— Te-am auzit, mamă. M-am întors de puțin timp.

O voce masculină i se adresa Rainei – Eric probabil, ceea ce explica de ce pornise ea în sus pe scară. Ea urca doar o dată, dimineața, și din nou seara. Roman se gândise să discute cu Chase despre transformarea uneia dintre camerele de la parter în dormitor, pentru a îmbunătăți confortul Rainei.

— Vreau să aflu totul despre weekendul tău, strigă Raina, iar el o auzi urcând rapid treptele, lucru care îl surprinse.

— Oh, nu! De data asta Alice intră în panică.

Roman, stând încă în pragul ușii, se întoarse la momentul potrivit pentru a o vedea aruncându-și cât colo pantalonii. Luă în schimb cuvertura și se înfășură cu ea.

Ciudată, foarte ciudată, se gândi Roman, clătinând din cap.

— Apropo, îi spuse el lui Alice. E aici și doctorul Fallon. Dar nu îți face griji. Mulțumită anilor de confidențialitate între doctor și pacient, sunt convins că știe să fie discret.

În afară de asta, gândi Roman, lucrurile puteau fi chiar mai grave. Putea să fie Chase, domnul „Eu doar prezint faptele“, cel care să urce treptele în urma mamei sale.

Raina urcă și ultima treaptă, venind apoi în direcția lui. Roman îi blocă vederea spre cameră cât putu de bine.

— Bună, mamă. Te simți bine? Aruncă o privire peste umărul ei, spre locul unde se afla Eric.

— Treptele m-au epuizat. Hai să ne așezăm pe patul tău și să stăm de vorbă.

Dădu să treacă repede pe lângă el, dar el o prinse ușor de braț.

— Nu poți intra acolo.

— Cine-i acolo? Charlotte? Întrebă ea, părând încântată de perspectivă.

— Nu, nu e Charlotte, și acum, te rog – porcăria asta e suficient de mare și fără să te implici ori să te superi. Raina clătină din cap, străduindu-se să vadă dincolo de el.

În spatele ei, doctorul Fallon dădu ochii peste cap ca pentru a spune: *Odată pornită, eu nu o pot opri*, ceva ce Roman înțelegea mult prea bine.

— Bine, convinge-te singură, șopti Roman, ducând o mână la buze. Nu era treaba lui s-o protejeze pe Alice de propria ei stupizenie, ci mai degrabă să-i permită Rainei să arunce o privire rapidă, ca apoi să dispară, decât să o umilească pe femeie dând buzna înăuntru.

El intră în cameră, mama în spatele lui, la timp pentru a o zări pe Alice care încerca cu mâini tremurânde să deschidă fereastra. Dar după cum înțeluse Roman în clipa imediat următoare, închizătoarea era sigură, așa că Alice nu era în pericol să sară de la înălțime și nici nu putea reuși.

— Cred că ar trebui să-l lăsăm pe Eric să aibă grijă de ea, Roman. E clar că e tulburată și supărată, îi șopti Raina, apucându-l de mână și trăgându-l afară din cameră.

Dându-și seama că stătea în fața mamei lui îmbrăcat în lenjeria intimă, Roman apucă jeansii, pe care îi aruncase pe podea. Făcu față stânjenelii mai bine decât Alice.

— Ai dreptate. Hai să mergem jos, OK? zise Roman și o conduse pe Raina.

O porni repede spre baie pentru a îmbrăca pantalonii, apoi reveni la bucătărie exact la timp pentru a o vedea pe Raina luând o linguriță de antiacid lichid.

— Vrei să-mi pregătești puțin ceai? Întrebă Raina. Toată emoția asta mă epuizează.

El îi aruncă o privire, preocupat.

— Ești sigură că e vorba de o arsură? Nimic în legătură cu inima? Pot să-l aduc pe Eric...

— Nu, sunt bine. E doar o indigestie ușoară și normală. Se bătu ușor peste piept. Fata aceea are nevoie de Eric mai mult decât am eu nevoie acum.

— Numai să nu-ți neglijezi sănătatea dacă e ceva în neregulă, bine? Căută ceainicul și aprinse focul.

— Cred că lui Alice i-ar trebui un sedativ și o discuție serioasă. Oare unde-i era mintea? Raina clătină din cap și se așeză pe un scaun.

— Că veni vorba. Ție unde ți-a fost mintea când ai lăsat casa descuiată?

— Îmi dai voie să-ți amintesc că am trăit o viață întreagă în

Yorkshire Falls și nu am avut niciodată motiv să folosesc cheia?

— Cinci furturi în decursul săptămânii trecute nu constituie pentru tine un motiv suficient?

— De acord, și vom discuta despre asta mai târziu. Eric intră în încăpere.

— Alice așteaptă pe coridor – complet îmbrăcată, zise el cu voce înceată. Am să o conduc acasă. I-am promis că nu va afla nimeni despre povestea asta. Privirea lui nu se fixă asupra lui Roman, care avea toate motivele să păstreze tăcerea asupra incidentului, ci asupra Rainei, despre care Roman își imagina că i-ar plăcea să înroșească rețeaua de telefonie, pentru a împărtăși prietenelor acest eveniment nocturn.

— Am destul bun-simț pentru a-mi da seama când trebuie să păstrez tăcerea, zise ea, cu un licăr ofensat în ochi.

Roman puse o mână peste a ei.

— Sunt convins că nu a dorit să te insulte, mamă. E pur și simplu prevăzător.

— Exact. Îți mulțumesc, Roman. Raina, o să te sun. Vocea lui se îmblânzi. Îmi pare rău că seara noastră s-a încheiat brusc.

— Apreciez că m-ai condus până acasă. Știi că băieții sunt mai siguri de starea sănătății mele când mă știu în compania ta. Îi aruncă o privire ironică. Voi savura pur și simplu ceaiul alături de fiul meu. Noi doi putem fi oricând împreună.

— Mâine-seară e perfect pentru mine.

— Hai să o lăsăm pe mâine, în regulă? Raina oftă lung.

Eric făcu un pas în față, dar ea îl alungă cu un gest al mâinii.

— Acum am nevoie doar de o cană de ceai. Grăsimile de la Norman zac pur și simplu în pieptul meu. Cineva ar trebui să dea o spargere la localul lui și să-i fure toată untura din cămări.

Eric pufni în râs, apoi se întoarse către Roman.

— Nu știu dacă ar trebui să ai grijă de mama ta sau de tine. Chicoti și, înainte ca Raina să dea un răspuns, Eric ieși, lăsând-o fără ultimul cuvânt.

Recipientul începu să sfârâie și Roman se ridică să-l ia.

— Știi, cred că doctorul Fallon ți se potrivește.

— Nu ești supărat? Vocea avea un ton blând și preocupat.

O privi peste umăr, surprins, ca apoi să-și vadă de treabă, introducând pliculețul de ceai în apă și adăugând o linguriță de zahăr înainte de a reveni lângă ea, la masă.

— Supărat pe ce? E evident că omul ăsta te face fericită. Ieși cu el în oraș, zâmbești mai mult decât ai făcut-o de mulți ani și, în ciuda sperieturii, sănătatea ta...

— Poate se datorează faptului că ești tu acasă.

— Sau poate fiindcă un bărbat găsește că ești specială, iar ție îți

place atenția asta. Puse o cană în fața ei.

— Nu te lăsa dus de imaginație. El e un văduv singuratic și eu îi țin companie. Asta-i tot.

— Tu ai fost o văduvă singuratică timp de douăzeci de ani și mai bine. A venit vremea să-ți trăiești iar viața.

Ea lăsă ochii în jos, fixând cana.

— Nu am încetat niciodată să trăiesc, Roman.

— Ba da. El n-ar fi vrut să poarte această discuție profundă, cu toate că nu putea nega că venise vremea. În anumite privințe, ai încetat să trăiești – și, drept consecință, ne-ai schimbat și nouă felul de viață. Roman, Rick și Chase, cei trei frați burlaci, zise el acru.

— Vrei să spui că eu sunt de vină că nu v-ați însurat încă? Mama lui părea indignată și ofensată.

El își mișcă degetele, căzând pe gânduri. Ar fi vrut să-i spună că la mijloc nu era nicio vină, nicio greșeală, însă nu putea minți.

— Tu și cu tata ne-ați oferit o viață de familie minunată.

— Și asta e un lucru rău? Suficient de rău pentru a fugi de înșurătoare și de o familie?

El clătină din cap.

— Însă tu ai fost distrusă când a murit el. Ca și cum viața și-ar fi oprit cursul. Tu... tu trăiai în durere...

— Asta s-a atenuat cu vremea, îi aminti ea. Niciun minut nu aș fi făcut schimb cu tatăl tău. Nici dacă asta însemna să nu sufăr sau să mă întristez. Dacă nu simți durerea, înseamnă cu un ai trăit cu adevărat, zise ea încet.

El realizase deja că nu trăise cu adevărat când se contopise cu Charlotte în weekend. Și, în vreme ce Raina vorbea, își dădu seama de ce. În efortul de a nu repeta dureroasa tristețe prin care observase că trecuse mama, Roman alesese să fugă, să stea la distanță – față de oraș, de familia sa și de Charlotte. Charlotte, singura femeie pe care o cunoscuse dintotdeauna, sau cel puțin o simțise, putea să-l lege de Yorkshire și să-l păstreze aici.

Singura femeie care avea puterea să-l rănească, să-l facă să simtă chiar *durerea* aceea de care lui îi era teamă, dacă ar muri sau l-ar părăsi. Dar această singură noapte petrecută alături de ea îi dovedise, în același timp, că nu putea trăi fără ea.

Charlotte merita absolut orice risc.

— Am trăit și am iubit. Nu toată lumea poate spune același lucru. Eu am fost norocoasă, zise ea.

Buzele lui Roman schițară un rictus ironic.

— Puteai fi și mai norocoasă.

O combinație de fericire și tristețe, datorată evident amintirilor, apărură în ochii ei.

— N-am să mint. Sigur că aș fi preferat să îmbătrânim și să vă

creștem împreună, însă acum nu aş fi avut această şansă cu Eric. Privirea ei îngrijorată o întâlneşte pe a lui. Eşti sigur că nu te supără chestia asta?

— Cred că e potrivit pentru tine. Nu mă supără nimic în legătură cu treaba asta.

Ea zâmbi.

— Îţi dai seama că nu poţi fugi la nesfârşit din calea vieţii.

Nu îl surprinse faptul că îi citea gândurile. Mama lui fusese întotdeauna receptivă. El moştenise trăsătura ce îl ajutase să-şi construiască o carieră, dar era o pacoste când era folosită împotriva lui. Şi tocmai acest spirit de observaţie îl făcuse mult prea receptiv la durerea mamei sale.

— În fine, presupun că nu poţi fugi mereu, dar gândeşte-te cât de multe ai pierdut. Îl bătu pe mână cu un gest mămos pe care el îl cunoştea atât de bine. Iar tu eşti mult prea inteligent pentru a continua cu ceva ce reprezintă o evadare, nu o soluţie. Aşa că, toate astea fiind spuse, ce loc ocupă Charlotte în viaţa ta în clipa de faţă? Şi să nu-mi spui că nu o face.

Revenise la misiunea ei.

— Mă cunoşti prea bine pentru a-ţi imagina că îţi voi spune, zise Roman.

Ea ridică privirea spre cer.

— Fetele. De ce nu mi-a dat Dumnezeu şi o fată, ca să pot înţelege cum gândeşte măcar unul dintre voi?

— Fii serioasă, mamă. Ştii bine că îţi place să ghiceşti. Asta te menţine tânără.

— Mai degrabă aş bea din Fântâna Tinereţii, mormăi ea. Că veni vorba de fete, mi-ai spus că te duci în vizită la un vechi prieten care s-a mutat în Albany, dar Samson mi-a spus că a văzut-o pe Charlotte plecând cu maşina ta.

— Pentru un bărbat care e singuraticul oraşului, e mult prea informat. Roman se întrebă cine îi mai văzuse plecând.

Nu că ar fi contat. Intenţiona să facă din ea o femeie onestă, nu să-i strice reputaţia. Cu excepţia cazului în care a te mărita cu un Chandler care are un presupus fetiş reprezentat de bikini ar fi o problemă.

Oricât de surprinzător, chiar şi pentru el, acum era pregătit pentru o relaţie serioasă – una care oferea mai mult decât îşi imaginase el când aruncase moneda. Dar înainte de a-i prezenta ideea lui Charlotte, trebuia să o convingă că putea şi că avea să fie un tată şi un soţ bun, că îşi dorea mai mult decât o căsnicie de convenienţă pe termen lung. Exact cât de mult, cât de mare va fi sacrificiul – cariera sa, călătoriile sale – încă mai rămăsese să reflecteze. Avea nişte angajamente, oameni care se bazau pe el şi o mare satisfacţie în slujba pe care nu voia să o piardă după o absenţă atât de îndelungată.

Dar scopul era acum personal. Nepoții mamei lui vor fi fructul aceluși scop, dar nu motivația căsniciei lui Roman. Se simți amețit și buimac, exact ca în prima lui zi de muncă la AP[3].

— Puteai să-mi spui unde te duci împreună cu Charlotte, spuse Raina, întrerupându-i șirul gândurilor.

— Iar tu ai fi interogată-o pe biata femeie? M-am gândit să o scutesc.

În privirea ei se ivi o sclipire veselă.

— Ei bine, încă o pot face, chiar dacă voiai să nu aflu nimic. Dar nu o voi face. Are prea multe pe cap acum.

Alarma lui interioară porni. Dacă Alice fusese suficient de nebuună pentru a se strecura în patul lui, cine știe ce se mai petrecea în orașul asta?

— De ce? Un nou furt?

Mama lui clătină din cap.

— Nu, iar Rick e destul de supărat că aseară nu te-a atârnat nimeni în ștreang, asta e tot ce pot să-ți spun. Nu că poliția te-ar considera unul dintre suspecti, dar datorită lui Alice și doamnelor din oraș care sunt încă agitate...

— Mamă, ce a pățit Charlotte? o întrerupse el.

— Scuze. M-a luat valul, zise ea și roși.

Lui Roman nu-i plăcu tonul vocii, nici grimasa ei.

— Ce se petrece?

Raina oftă.

— Russell Bronson s-a întors în oraș.

Roman mormăi o înjurătură.

— Poartă-te civilizat, zise Raina, dar expresia compătimitoare de pe chipul ei îi comunică cum că înțelegea pur și simplu de ce era necăjit.

Momentul revenirii tatălui lui Charlotte nici că putea fi mai prost. Numai fiindcă Roman ajunsese la o înțelegere cu sine, cu trecutul și cu viitorul său, nu însemna că și Charlotte o făcuse. El dusesse o luptă cu sine din clipa în care revenise în oraș și pierduse la aruncarea cu banul. Cu toate încercările lui de a sta la distanță, Charlotte era singura femeie pe care o dorise în viața lui. Singura femeie cu care voia să se culce, singura cu care să aibă copii.

Inițial, el făcuse această alegere datorită poveștii cu aruncarea banului. Fusese o decizie egoistă, fără implicare emoțională, deoarece el fugea încă. Se gândea încă mai mult la el însuși decât la Charlotte, indiferent cât de mult se străduise să se convingă de contrariu. El avusese o nevoie. Ea fusese singura care acceptase să i-o satisfacă. Atât de simplu. Atât de stupid. Charlotte merita mult mai mult – un bărbat care s-o iubească, care să-i fie alături și care să-i ofere familia care-i fusese refuzată când era doar un copil. Roman voia să fie bărbatul care să-i ofere toate acestea. Dar ea nu îl va crede niciodată, mai ales acum.

Raina își sprijini bărbia în palmă.

— Ai un plan?

Dacă îl avea, nu i-l va împărtăși mamei sale. Dar după cum se prezentau lucrurile în clipa asta, mintea lui era la fel de goală ca și ecranul laptopului său într-o zi proastă.

— Ei bine, îți sugerez să găsești ceva, zise ea când el se pregătea să rupă tăcerea.

Îi aruncă o privire enervată.

— Măcar atât mi-am imaginat și eu. Doar dacă Russell nu e cel mai mare nemernic de pe pământ, așa cum crede tot orașul, am dat de naiba.

— Eu nu știu ce e Russell. Tu ești reporterul, tu scoți la lumină faptele. Dar ține minte, există doar trei variante ale poveștii: a lui, a lor și adevărul.

Roman încuviință. Spera că adevărul îi va asigura viitorul.

Charlotte se apucă de muncă cu elan luni dimineată, călcând ușor și simțindu-se fericită cum nu mai fusese de-o veșnicie. Atâta vreme cât va dura euforia, intenționa să se bucure, fără a diseca motivele pentru care nu ar trebui să se obișnuiască cu Roman sau cu atenția lui. Îi ceruse să-și păstreze mintea deschisă și o făcuse să se simtă prea bine pentru a se împotrivi. O făcuse să considere că orice e posibil la urma urmelor. Chiar ei doi. O șocase cu noua și optimista lui atitudine, dar nu-i oferise niciun motiv să se îndoiască de el.

— Simt miros de cafea, zise Beth ieșind din încăperea din spate.

— Simți miros de ceai chai. Norman nu a ajuns să prepare băuturi cu gheață, însă a importat ceaiul ăsta și e delicios. Fierbinte, rece, nu contează. Azi am ales să fie fierbinte. Poftim, gustă. Charlotte îi înmână lui Beth propria ei cană. E foarte dulce, o avertiză ea pe Beth în caz că se aștepta la un gust mai amar.

Beth luă o înghițitură de probă și făcu ochii mari.

— Pare un amestec de miere și vanilie. Mmm.

— E originar din India. Am băut prima dată anul trecut, în New York.

— Nici nu vreau să aflu câte calorii conține.

Charlotte dădu din cap.

— Nici eu, dar e un răsfăț pur, iar eu refuz să fac altceva decât să mă bucur de el. Un motto ce părea că-l adoptase de la recontopirea ei cu Roman. La dejun voi lua doar o salată ușoară. Charlotte închise pleoapele, inhalând aroma ceaiului înainte de a mai lua o înghițitură. Mmm.

— Uh-oh. Vocea lui Beth îi tulbură satisfacția. Charlotte deschise ochii și întâlni râșnetul atotcunoscător al prietenei sale.

— Uh-oh, ce?

— Recunosc privirea aceea, sunetul acela. E entuziasm pur. Extaz.
— Și? Charlotte clătină din cap. Ți-am spus că ador chestiile astea.
— Ai roșit și ai scos un sunet de-a dreptul orgasmic. Nu-mi spune că e vorba numai despre ceai.

— Și despre ce altceva ar mai putea fi vorba?

Beth se așează pe un scaun din partea opusă a biroului lui Charlotte.

— Ce altceva ar putea fi? Întreabă ea. Ca și cum eu nu aș fi aflat că tu și Roman ați fost plecați din oraș sâmbătă seara. Coincidență? Nu cred. Beth bătu cu degetele peste un teanc de facturi. Vezi tu, Rick și cu mine ne-am ținut de urât sâmbătă. Am jucat darts[4], folosind ca țintă cea mai recentă fotografie a bunului doctor...

— A sunat?

Ochii lui Beth se umplură de lacrimi.

— L-am sunat eu și când m-a expedit, l-am sunat din nou și am pus capăt poveștii – iar tu mă întrerupi. Schimbă brusc subiectul.

Charlotte recunosc tehnica de eschivare, dar nu fu în stare să tacă.

— Ai pus capăt poveștii? Ocoli în fugă biroul pentru a-și îmbrățișa prietena. Știu că nu ți-a fost ușor.

— Nu am avut de ales. Beth dădu din cap, evident mâhnită.

Charlotte făcu un pas înapoi, așezându-se pe capătul biroului, bălăngănindu-și picioarele. Acum observă că Beth nu mai purta diamantul strălucitor la mâna stângă.

— Și te-a lăsat pur și simplu să rupi relația?

— Cred că s-a simțit ușurat.

— Nemernicul.

Beth pufni în râs, dar ochii ei se umplură iar de lacrimi.

— În fine, recunosc, însă problema cea mai mare sunt eu, știi? Eu m-am lăsat implicată. Nu am privit destul de adânc sau nu am recunoscut că asta era intenția lui. Se înfiora. Hai să schimbăm subiectul, OK?

Charlotte dădu din cap. Nu voia să sporească suferința prietenei sale.

Beth se aplecă ceva mai mult, rezemându-și coatele pe brațele scaunului.

— Acum, să revenim la ideea mea inițială.

— Care era?

— Tu și faptul că obrazii ăștia îmbujorați și sunetele astea de plăcere nu au nimic de-a face cu ceaiul chai.

Charlotte dădu ochii peste cap, dar Beth nu o luă în seamă.

Las pe Beth dacă e să întoarcă lucrurile, punând-o pe Charlotte pe locul fierbinte. Dar Charlotte ridică brațele în față.

— Iau *The Fifth*[5]. Orice amănunt legat de ea și de Roman era prea personal pentru a fi pus în discuție. Chiar și cu Beth.

— Aha! zise ea și se înălță în scaun.

Charlotte miji ochii.

— Ce-i?

— Dacă iei The Fifth înseamnă că ai ceva de ascuns. Ceva intim. Interesul străluci în adâncul ochilor lui Beth când se aplecă mai mult. Hai, pune-mă la curent. Ai avut mai mult decât o întâlnire, nu? Te rog, lasă-mă să mă bucur de veștile tale bune. Eu am atât de puține.

Cu toate că lui Charlotte îi părea rău de problemele curente ale lui Beth, recunoștea când era trasă pe sfoară, iar Beth o făcea foarte bine.

— Ce spui de asta? oferi Charlotte un compromis. Când voi avea noutăți, promit să le împărtășesc. Deocamdată, tot ce am e... speranță. Speranța pe care o ținuse strâns lipită de inima ei, prea înfricoșată să o scoată la lumina zilei de teamă că visurile vor rămâne doar atât – iar ea va rămâne singură, asemenea mamei sale.

Întâlni privirea îngrijorată a lui Beth.

— Dacă aș avea ceva de spus, tu ai fi singura persoană cu care aș discuta. Se aplecă și-i strânse mâna lui Beth. E o promisiune.

Beth expiră cu putere.

— Știu. Numai că detest să fiu singura ființă care își dezvăluie toate problemele și slăbiciunile pe care le are.

— Nu ești slabă. Ești umană.

Beth ridică din umeri.

— Hai să bem. Își ridică ceașca cu Styrofoam. Noroc.

— Noroc. Charlotte își termină ceaiul, călduț acum, din câteva înghițituri. Ai ceva împotriva dacă astăzi te ocupi tu de magazin? Am să mă ascund în apartamentul meu și o să croșetez.

— Ooooh, sună incitant.

— Nu chiar. Ea râse. Dar banii care vor intra când vom livra produsele finite vor face să merite, sigur, orele de privit la televizor pe care va trebui să le îndur.

Beth se ridică.

— Mai bine tu decât eu.

— Ne vedem mai târziu la meciul de la Little League, da? Charlotte's Attic sponsorizase o echipă, iar Charlotte încerca să se ducă acolo și să-i înveselească pe copii cât mai des posibil. Deși sezonul era abia la început, cei mici jucaseră de două ori, iar în meciul din seara asta intrau cu un record în materie de victorii. Se gândea la ei ca la echipa sa, mândră de fiecare lovitură și prindere.

Beth ridică din umeri.

— De ce nu? Nu că n-aș avea ceva mai interesant de făcut.

— Măăi, mulțam, replică Charlotte ironic.

— De fapt, vorbesc serios. Să privesc un meci e mai tare decât o seară în singurătate.

Charlotte își aruncă ceașca goală în coșul de gunoi.

— Oricât de trist, meciul e și pentru mine momentul cel mai glorios

al zilei. Numai dacă nu o va vizita Roman. *O să mă mai vezi*, spusese el, iar stomacul ei tresări anticipativ. Nu mai avea răbdare.

— Inima mea sângerează pentru tine. Beth o privi fără pic de milă. Charlotte pufni în râs.

— Mda, mda. Tu adu doar cina, fiindcă după o zi de muncă asiduă voi fi moartă de foame. Printr-o înțelegere, Charlotte și Beth se ocupau alternativ de procurarea hranei. Cu o săptămână înainte, înghețaseră dinaintea unui pui fript, și cum temperatura scădea mereu, în seara aceea nu avea să fie altfel. Să nu-ți uiți geaca.

— Da, mami.

Tresări auzind-o pe Beth. Nu putea fi vorba de o dorință neașteptată de a avea copii. Copiii lui Roman.

Păstrează-ți mintea deschisă. Dar omul era încă un călător, din proprie alegere și datorită meseriei lui. Nu exista nicio șansă ca ea să-și deschidă mintea atât de larg.

Sau putea?

La orele serii, mâinile lui Charlotte erau obosite, umerii îi înțepeniseră, deși prin venele sale curgea o senzație de împlinire. Croșetase, cususe, muncise toată ziua. Apoi împăturise o pereche minusculă de bikini, livrând-o, următoarei persoane de pe listă înainte de a se opri la magazinul universal pentru câteva produse de bază pentru frigiderul casei.

Reveni acasă, descoperind un mesaj ciudat înregistrat i de mama ei pe robotul telefonului, promițând că se va întâlni cu ea în seara asta, cu ocazia meciului de baseball. Meciurile lui Little League erau un eveniment al orașului, dar mama ei nu participase niciodată. Charlotte se întrebă dacă veterinarul din localitate avea de-a face cu brusca dorință a mamei sale de a ieși în oraș. Dacă așa stăteau lucrurile, Charlotte se va duce în orașul vecin, Harrington, pentru a alege un câțel de la adăpost ca să i-l dea lui Annie – un stimulent pentru a-l vizita pe bărbat.

Deși mama ei o sunase, Roman nu o făcuse. Desigur, el nu făcuse nicio promisiune, ceea ce însemna că nici nu încălcase vreuna. Dincolo de asta, era dezamăgită că timpul petrecut împreună nu-l făcuse să gâfâie după mai mult sau după orice altceva avea ea de oferit. Ce mai șarm avea și ea.

Ce mai talent! Iscusință erotică, reflectă ea ironic.

Nu putu să-și alunge cu totul uimirea, dar știa că va fi în regulă. Nu era fiica mamei sale, cel puțin sub acest aspect.

Îndreptă spatele, trase umerii înapoi, în drum spre școală. Adia o briză răcoroasă. Așa cum se prognozase, temperatura scăzuse bizar în timpul zilei și ea își strânse brațele în jurul trupului. Dar, spre norocul copiilor și al unor puturoși albi ca ea, aveau o vreme perfectă pentru

meci. Charlotte's Attic îi sponsorizase pe cei de la Rockets și ea voia să-i vadă marcând alte câteva puncte.

Când se îndreptă spre parcare aglomerată, zări terenul de baschet de la distanță, încadrat de terenul de fotbal și de cei care leneveau. Stomacul îi chiorăi, făcând-o să se apese pe burta goală. Spera ca Beth să o aștepte cu ceva bun de mâncare, fiindcă îi era o foame de lup. Ajunse la rândurile cu locuri improvizate ale stadionului, unde petrecuse mult timp ca adolescentă, când cineva o cuprinse de talie cu o mână puternică, imobilizându-i brațele de-o parte și de alta.

Frica se instalează în gâtul ei – numai vreme de două secunde – înainte să simtă mirosul unei colonii bine cunoscute și o voce sexy să-i murmure la ureche:

— Mi-am dorit întotdeauna să mă văd cu tine în tribună.

Frica se transformă în emoție, emoția în excitație. Azi îi fusese dor de Roman. Și dacă își permitea să se gândească pur și simplu cât de mult, frica ar fi fost posibil să revină. Alesese în schimb să se relaxeze, savurând momentul.

Imediat ce vorbe, Roman simți cum mușchii lui Charlotte se relaxează, lipiți de trupul lui. Nu pricepea cum reușise să stea departe de ea toată ziua. La dracu', nu știa cum reușise să stea departe de ea în ultimii zece ani. O recunoaștere umila pentru un om care își petrecuse viața călătorind. Își îngropă fața între gâtul și umerii ei, inhalând aroma proaspătă.

— Știi că aș fi ucis ca să te aduc în tribună pe vremea liceului.

— Și ce ai fi făcut cu mine?

Din tonul ei ștrengar, Roman pricepu că era într-o dispoziție bună. Sigur nu aflate încă despre întoarcerea tatălui ei, ceea ce îi oferea lui această mică oportunitate pentru a consolida ceea ce se petrecuse între ei. O prinse de mână, trăgând-o printre bănci până găsiră un loc în care erau bine ascunși de privirile celorlalți. Roman trebuia să afle. În liceu, chiar în locul ăsta, el se specializase în arta agățatului. În compania unor fete nepotrivite.

Acum o avea pe cea potrivită. Ea purta jeanși albaștri și un jersey Little League pe sub o jachetă descheiată din denim, căptușită cu puf. Dar ceea ce-i atrase cel mai mult atenția fu gura ei – buzele la fel de roșii ca și cizmele ei din piele de șarpe.

O apucă de gulerul alb de blană, trăgând-o la distanță de un sărut.

— În liceu nu erai îmbrăcată atât de incitant.

Ea rânji.

— În liceu nu căutam să atrag atenția.

Îl cuprinse un val neașteptat de ușurare.

— Ți-a fost dor de mine astăzi, nu-i așa? Vrusese să-i lase timp înainte de a-o revedea. Dar nu-i fusese ușor să stea deoparte.

Ea dădu ochii peste cap.

— Nu am spus că încerc să-ți atrag *ție* atenția.

El nu se lăsă păcălit. Îi fusese dor de el la fel de mult cum îi fusese lui de ea.

— Ei, oricum ai fi făcut-o. Acum taci și sărută-mă.

Charlotte se conformă. Buzele ei erau înfrigurate, iar el i le încălzi. Ea își încolăci brațele în jurul taliei lui, trăgându-l mai aproape, aprofundând sărutul și scoțând un oftat de satisfacție. Își strecură mâinile în buzunarele din spate ale jeansilor lui, lipindu-și palmele de fundul lui. Limba ei o întâlni pe a lui, lipindu-se una de alta, ca și trupurile lor. Din nefericire, îi despărțeau prea multe haine.

Uralele se auziră ceva mai la distanță, iar ea puse capăt sărutului.

— Nu pot face asta acum, zise ea printre buzele umede.

El se uită fix la expresia ei buimacă.

— Sigur că poți. Și vrei s-o faci. Experimentând deja un dulce paradis în adâncul ei, și el voia același lucru.

Ea lăsă capul pe o parte.

— În regulă atunci. O să reformulez. Vreau s-o fac, dar nu pot.

Roman o ținea încă strâns de brațe, iar dorința de a face dragoste pe pământul tare și rece – fir-ar să fie – era copleșitoare.

— Dă-mi un motiv pentru care nu se poate, dar să fie unul bun.

— Pentru că mama mi-a lăsat un mesaj pe robotul telefonului. Mi-a spus că ne vedem pe terenul de baseball. Ea nu participă aproape niciodată la evenimentele din oraș, iar acum vorbim de două în aceeași săptămână. Trebuie să fiu acolo.

Regretul din privirea ei fu suficient pentru a se simți satisfăcut. Deocamdată.

— Nu credeam că vei găsi ceva care să fie suficient de temeinic. Ai făcut-o. El slăbi strânsoarea. Trupul lui nu era încântat, dar inima fu cea care învinse. Voia să-i ofere ceea ce-și dorea, și în cazul ăsta să-și vadă mama. Spera doar ca treaba asta să nu o necăjească. Nu ai stat de vorbă cu ea de când ne-am întors?

Charlotte dădu din cap.

— Am schimbat mesaje la telefon.

Atunci sigur nu aflase despre tatăl său.

— Charlotte...

— Vino. Ea îl luă de mână. Hai să o găsim pe mama, să prindem meciul, și, dacă ai noroc, te las să mă prinzi după aceea. Pufni în râs și, înainte ca el să mai spună ceva, o luă la fugă.

Mormăind, Roman se luă după ea, dându-și seama că trebuia să fie prezent acolo pentru a reduce șocul în momentul respectiv.

Charlotte privi repede peste umăr și pufni în râs. Datorită plecării ei precipitate, se simțea amețită. Desigur, o amețise și sărutul lui Roman, dar fuga ei se născuse dintr-un spirit de autoconservare. Indiferent la ce distanță de terenul de baseball se aflau, toată lumea

care s-ar fi uitat la ea și-ar fi dat seama ce făcuseră. Și cu cât făcuse mai puține, cu atât mai bine în ceea ce o privește. Până mai târziu. Apoi puteau să reia totul de unde rămăseseră și să facă tot ceea ce poșteau.

Gândul îi trimise fiori pe spinare, excitând fiecare terminație nervoasă și aducându-i roșeață în obraji. Mai aruncă o privire peste umăr și îl văzu pe Roman venind în urma ei. Rânjea, fluturând din mână, după care i se alătură Rick și îl prinse de umăr.

Charlotte încetini pașii, se întoarce și nimeri chiar peste mama ei. O versiune luminoasă a mamei sale – chipul machiat, surâsul luminos și ochii care clipeau întruna.

— Mamă!

— De unde vii așa grăbită? Annie o cuprinse într-o îmbrățișare înaintea de a-i da drumul.

— Eu am... Eu tocmai...

— Te-ai întâlnit cu Roman sub copertine. Annie ridică o mână și o trecu peste obrazul lui Charlotte. Recunosc semnalele. Eu și tatăl tău obișnuiam să o facem tot timpul.

Pe buzele ei se ivi un protest. Charlotte nu voia să accepte că orice lucru legat de sentimentele sale față de Roman era similar cu cele dintre Annie și Russell. Nici măcar ceva atât de simplu și amuzant ca acea purtare adolescentină.

— Ce te-a determinat să ieși în seara asta? întrebă Charlotte. Ea aruncă o privire înjur, uitându-se după Dennis Sterling, apoi o fixă curioasă pe mama sa. Sau poate că ar trebui să întreb cine te-a scos în oraș în seara asta?

Cu coada ochiului, Charlotte văzu cum Beth flutura cu putere din brațe ceva mai încolo. Dacă lui Beth îi era foame, atunci ar trebui să mănânce fără să mai aștepte. Charlotte îi întoarce semnalul, ridicând un deget și indicându-i un minut și ceva.

Annie oftă.

— Trebuia să știu că în orașul ăsta nu pot păstra un secret.

Charlotte reveni la mama ei.

— După toate aparențele, poți s-o faci, fiindcă eu nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești.

Singurul lucru pe care Charlotte îl știa cu adevărat era că mama zâmbea și râdea relaxat, ceea ce nu mai văzuse de multă vreme. Când se va duce la Dennis, Charlotte îi va da și lui un pupic.

Ea o strânse în brațe pe mama sa. Când inspiră, un parfum minunat, pe care Charlotte nu-l recunoscuse, îi gădila simțurile.

— Parfum și machiaj, murmură ea.

— Sper să mă saluți și pe mine cu același entuziasm, Charlie.

Vocea aceea, folosind acest nume. Charlotte înțepeni, lăsând brațele jos, îndepărtându-se ușor de Annie. Trădarea i se așeză ca o bucată de

plumb în stomac. Charlotte trebuia să facă ceva mai bun decât să-și închipuie că mama ei și-ar fi permis să manifeste interes față de altcineva în afara absentului ei soț, Russell Bronson.

Se întoarse și dădu cu ochii de omul care venea și pleca din viața ei, după propriul program. Era la fel de chipeș ca întotdeauna, cu pantaloni kaki și un pulover bleumarin. Era pieptănat cu măiestrie și mai cănit decât își amintea ea. Chipul lui prezenta ceva mai multe riduri, dar îmbătrânise frumos. Și părea fericit.

Spre deosebire de mama sa, Charlotte nu avea nicio îndoială că starea lui nu se schimba în funcție de prezența sau absența lui alături de Annie. Dar starea de spirit, acțiunile și chiar înfățișarea ei se puneau în mișcare ori de câte ori Russell era în oraș. Și în momentul când el pleca din nou.

Furia lui Charlotte crescuse, nu doar împotriva bărbatului care făcuse din Yorkshire Falls și din propria sa familie o ușă rulantă – dar și a mamei sale pentru că își permitea să se lase manipulată cu atâta ușurință. Și atâta vreme.

— Charlie?

Charlotte își înconjură strâns talia cu brațele.

— Vasăzică, tatăl risipitor s-a întors.

El făcu un pas în față și ea se dădu înapoi.

Dezamăgirea licări în ochii lui – sau poate că asta era ceea ce dorea ea să vadă. Grăunțele acela de speranță pe care îl păstrase în suflet nu va fi distrus, însă ea refuza să acționeze conform acestuia.

Meciul de baseball continua, dar Charlotte își pierduse interesul. Și după toate aparențele, tot așa făcuse și restul lumii. Doar dacă nu era ea paranoică, finiți duzini de perechi de ochi uitându-se lung la familia Bronson. Își făcu curaj să înfrunte privirile și șușotelile și rămase liniștită, așteptând ca părinții ei să vorbească.

Russell oftă.

— Nu e primirea la care speram, zise el în cele din urmă.

— Dar una la care te așteptai, sunt convinsă.

Roman veni repede alături de ea, înconjurându-i umerii cu brațul. Mai mult nutreț pentru bârfa de la Norman's, gândi ea ironic.

— Întrerup o reuniune de familie?

Ea clătină din cap.

— Roman, ți-l amintești pe... meu. Își dresе vocea. Ți-l amintești pe Russell, nu-i așa?

— Desigur. El întinse mâna. Mă bucur să te văd din nou.

Dulcea Raina le inoculase maniere perfecte tuturor celor trei fii ai săi. Mare păcat că nu le dăruise și simțul său în privința stabilității și a rădăcinilor.

Russell scutură mâna lui Roman.

— A trecut ceva vreme.

— Într-adevăr, zise Roman.

Ea strânse din dinți și se strădui să suradă, adresându-i lui Roman următorul comentariu:

— Adevărat. Și având în vedere că ești de câteva zile în oraș, ești ceva mai informat cu cele ce se petrec pe-aici. Așa că de ce nu l-ai pune tu la curent pe Russell cu ceea ce a pierdut pe durata ultimei sale absențe?

Inspirația adâncă a aerului din partea lui Roman se strecură în inima ei, dar ea refuză să-i permită să-și schimbe intenția. În mintea ei, se văzu așa cum fusese în momentul în care fugise de sub copertine, râzând, fericită, excitată de joaca ei cu Roman. Așteptând cu nerăbdare, cu o anticipație excitantă, noaptea ce se apropia, momentul în care va putea să-l aibă doar pe el. Și înainte să bage de seamă, o văzu pe Annie, cu obraji roșii și o expresie relaxată – totul datorită faptului că Russell Bronson binevoise să revină.

Paralelele dintre mamă și fiică erau puternice. Atât de puternice încât începea să observe cum viața lui Annie începea și se sfârșea cu Russell. O viață în suspensie. Nici vorbă ca Charlotte să-și permită să ajungă ca ea. Privi în spatele și în fața ei, către cei doi bărbați care aveau puterea de a-i sfâșia inima dacă le-ar îngădui acest lucru. În clipa asta, nu își permitea să se arate mai blândă cu niciunul dintre ei.

Oricât de mult își dorea să nu-l facă să sufere pe Roman, el reprezenta toate spaimile ei. Cum să uite așa ceva?

— Știi ceva, acum, că stau să mă gândesc, e straniu că voi doi aveți atât de multe în comun.

Russell aruncă o privire rapidă în direcția lui Roman sau, mai bine zis, reflectă Charlotte, către mâna lui Roman de pe umărul ei.

— Nu sunt convins că e adevărat.

— Oh, eu sunt. Cât timp vei sta în oraș de data asta? O zi? Un weekend? Sau poate mai mult, din moment ce mai sunt câteva luni până ce va debuta sezonul pilot.

— Charlotte! Annie ridică vocea, atingând ușor brațul fiicei sale în semn de avertizare.

Charlotte puse propria palmă peste mâna rece a mamei sale. Annie era ultima persoană pe care voia să o facă să sufere.

— Vezi? Nu are un răspuns, mamă. Va pleca când se va plictisi.

Charlotte îi aruncă o privire lui Roman, apoi își feri privirea când simți un nod în gât.

— Dar tu? întrebă ea fără să-l privească. Raina pare pe zi ce trece mai sănătoasă, slavă Domnului. Arată spre locul unde mama lui ședea pe o pătură alături de Eric Fallon, uitându-se în direcția lor. Mai erau acolo Fred Aames, Marianne Diamond, Pearl Robinson, Eldin Wingate, plus toată lumea din oraș. Charlotte detesta să fie centrul notorietății. Poți pleca și tu oricând. Ți-am spus eu, voi doi aveți multe lucruri în

comun.

Înainte să-și piardă controlul sau ceea ce mai rămăsese din stăpânirea ei de sine, se întoarse și o luă din loc. Departe de mama, de tata, dar mai ales departe de Roman.

Roman o urmări pe Charlotte plecând. Departe de teren, de tatăl ei și departe de el. Durerea ei era și durerea lui, așa că își înfundă mâinile în buzunare și mormăi frustrat. Nu o putea lăsa să plece de una singură. Nu acum când era atât de necăjită. Văzuse cu ochii lui câtă durere provocase revenirea lui Russell.

— Ar trebui să se ducă cineva după ea, zise Annie. Era evident că nu se referea la ea însăși din moment ce se agățase cu mai multă forță de brațul lui Russell.

— Ar trebui să se ducă cineva, adăugă Russell, dar pe mine nu o să mă asculte indiferent ce aş avea de spus.

— E de mirare? Roman ridică din sprâncene în direcția părinților ei. Nu mă aflu aici ca să judec – Dumnezeu știa că el nu ducea o viață nevinovată –, dar oare niciunul dintre voi nu se gândește să stea de vorbă cu ea în particular în loc să facă un spectacol public din această reuniune de familie? Văzând că se pierd minute prețioase, Roman aruncă o privire rapidă spre teren. Se simți ușurat când realizează că Charlotte pornise pe lungul drum către casă, mergând pe jos.

Russell ridică neputincios din umeri, ochii lui verzi ca ai lui Charlotte exprimând un evident regret.

— Annie a fost convinsă că ea nu ar veni aici dacă am vorbi la telefon și s-a gândit că nu ne va ocoli într-un loc aglomerat.

— Iar tu nu o cunoști suficient pentru a susține contrariul.

Russell clătină din cap.

— Dar îmi dolesc. Mereu mi-am dorit.

Mama lui Roman și Eric aleseră tocmai momentul acela pentru a li se alătura. Roman fusese surprins să-și vadă mama la un meci de baseball, dar din moment ce era din nou împreună cu Eric, șezând tot timpul pe o pătură, își închipui că se simțea bine.

— Sper că nu vă deranjăm, zise Eric.

— După toate aparențele, în grupul ăsta domnește veselie, mormăi Roman. Mai rămânea puțin timp până ce va fi nevoit să dărâme ușa lui Charlotte dacă el își dorea să o lase singură. Russell, putem sta o clipă de vorbă? întrebă el, aruncându-i mamei lui o privire semnificativă.

— Annie, hai să bem o limonadă. Am pregătit-o eu însămi și e delicioasă.

— Dar... Panica străluci în ochii lui Annie, ca și cum s-ar fi temut că Russell va dispărea din nou în cele cinci minute cât va lipsi ea.

Privind-o pe Annie, Roman înțelese mai bine temerile lui Charlotte.

Ea nu semăna deloc cu nesigura sa mamă, cu toate astea putea observa cum ea însuflase teama în sufletul fiicei sale – teama de a deveni la fel de nevoiașă, de patetică și de izolată ca și propria mamă.

Își dorea să fie scut față de durerea ei, să aibă pentru totdeauna grijă de ea, dar Charlotte îl va alunga înainte de a-i permite să se apropie suficient pentru a o răni. Iar gândul acesta îl izbi ca o lovitură de măciucă.

Pentru că o iubea.

O iubea. Adevărul pătrunse în inima lui, încălzind spații care fuseseră întotdeauna înghețate.

Admira dorința ei puternică de a rămâne ea însăși și de a-și păstra individualitatea pentru a nu ajunge asemenea mamei sale. Admira afacerea pe care o pusese pe picioare prin propriile eforturi, într-un oraș care nu fusese pregătit, totuși îi cucerise pe toți în cele din urmă. Iubea felul în care vedea ea partea pozitivă a ființei lui chiar și atunci când el nu o merita. Iubea absolut totul la ea.

La vederea suferinței ei, aproape că se simți nevoit să-și recunoască propriile sentimente. Sentimente care trebuiau să se situeze pe locul al doilea, după nevoile lui Charlotte, altfel risca să o piardă pentru totdeauna. I-o va spune, însă la momentul potrivit.

Habar nu avea cum va ști când va sosi acest moment. Familia lui Roman constituia cu greu un exemplu în privința bunelor relații. Chase își petrecea vremea în compania tipilor necăsătoriți de la ziar, bând bere, vorbind despre sport și culcându-se cu femei de ocazie, fără a se implica vreodată. Rick le sărea în ajutor femeilor, iar acum se juca de-a Făt-Frumos cu Beth Hansen până ce își va reveni ea după ruperea logodnei, pregătită pentru următoarea mutare. Iar el va face apoi mutarea către următoarea femeie din viața lui.

Roman clătină din cap, știind că nu avea unde să caute modele. Era pe cont propriu.

— Niciun dar, interveni Eric, adresându-i-se lui Annie, vocea lui răsunând cumva și mai autoritară în același timp. Va trebui să insist să gusti din băutura preparată de Raina. În plus, Raina nu trebuie să stea prea mult în picioare și ți-aș fi recunoscător dacă ai conduce-o înapoi la pătura ei până ce voi reuși să ajung acolo.

— Du-te, Annie. Russell o bătă pe braț, desfăcându-se ușor din strânsoarea ei.

De îndată ce trioul dispăru, Roman îl înfruntă pe tatăl lui Charlotte.

— Nu am prea mult timp.

— Îmi dau seama. Dar ar trebui să știi că viața e mult mai complicată decât ar putea înțelege oricare dintre voi, zise Russell rotind brațele înjur, arătând către terenul de joc și către spectatori.

În chipul lui îndurerat, Roman nu văzu actorul egoist care își abandonase familia pentru faimă și avere. Vedea în schimb un bărbat

în etate care pierduse foarte mult. Roman slobozi un gâfâit.

— Nu oricare dintre noi trebuie să înțeleagă. Ci fiica ta. Îl privi pe Russell drept în ochi. Dacă îți pasă cu adevărat, sper că vei folosi timpul rezervat acestei călătorii pentru a o dovedi.

— Va trebui ca ea să dorească să asculte.

Roman ridică din umeri.

— *Fă-o să te asculte.* După încă o altă privire intensă, Roman o luă din loc, alergând spre parcare cu intenția de a da ascultare propriului sfat.

*

— A sosit vremea, Annie. Russell ședea pe pătura pe care i-o împrumutase Raina Chandler. După ce stătuseră de vorbă toți patru, Eric o condusese pe Raina acasă, lăsându-i singuri pe Russell și pe Annie. Russell și-o amintea pe Raina ca pe o vecină amabilă, o mamă bună pentru cei trei fii ai săi și o prietenă a soției sale. Evident, lucrurile nu se schimbaseră.

Și asta era problema, reflectă Russ. Nimic nu se schimbase. Din ziua în care se căsătorise cu Annie Wilson, fata care se îndrăgostise de el, până în prezent, toată lumea lui Annie rămăsese la fel.

Ea își îndoi picioarele sub ea, privind atent la jucătorii de pe teren.

— Nu sunt convinsă că asta va schimba ceva, zise ea în cele din urmă.

Nici el nu era, dar nu puteau decât să încerce. Russell își pipăi buzunarul, căutând hârtia pe care o luase de la doctorul Eric Fallon. Înainte să plece, Eric stătuse de vorbă atât cu Russell, cât și cu Annie în calitate de medic al acesteia. Annie suferea de depresie, spusese el. Clinic vorbind, cel mai probabil.

Cum de Russell nu observase asta înainte? Îi plăcea să-și închipuie că nu o făcuse fiindcă nu era medic, dar era suficient de bărbat pentru a-și recunoaște propriile greșeli. Fusesse egoist. Propriile dorințe fuseseră întotdeauna pe primul loc. Nu se opri niciodată să analizeze de ce vorbea și acționa Annie așa cum o făcea. O acceptase pur și simplu, tot așa cum și ea îl acceptase pe el.

Depresie, reflectă el încă o dată. Un lucru pe care Charlotte îl sesizase și îi vorbise doctorului Fallon despre asta.

Acum era rândul lui Russell să o roage pe Annie să se ajute singură. Clătină din cap, mulțumindu-i în gând frumoasei și încăpățânatei lui fiice că înțelesese ceva ce el nu fusese capabil să priceapă.

Fiica lui. O femeie care avea în privire o combinație de dispreț, frică și vulnerabilitate. El provocase toate aceste sentimente. Și pentru asta se disprețuia. Însă acum avea o singură șansă de a îndrepta multe greșeli. Începând cu Annie și terminând cu fiica lui.

Annie nu răspunsese declarației lui. Acum sosise momentul. Și o va purta într-acolo ori de câte ori va fi nevoie, gândi el.

— Ce simte Charlotte pentru Roman Chandler?

Annie înclină capul. Părul ei moale alunecă peste umăr și ei se simți îndemnat să-și treacă degetele printre șuvițele ei. Întotdeauna fusese așa.

— Exact ce simt și eu pentru tine. Charlotte e destinată să repete modelul. El va pleca, se va întoarce. Iar ea va fi acolo. Chestia asta e înscrisă în genele noastre. Vorbi pe un ton degajat, ca și cum posibilitatea asta nu o deranja. Era mult prea mulțumită de sine, prea accepta totul – iar el profitase, înțelese Russell acum.

Indiferent că știuse ori ba că ea suferea de o depresie de natură clinică, folosise mulțumirea ei ca pe o scuză pentru a veni și a pleca după bunul plac. Clătină din cap, dezgustat de el însuși.

Nu putea schimba trecutul, însă nu voia ca fiica lui să aibă un viitor asemănător.

— Nu sunt de acord, zise el, respingând descrierea făcută de Annie. Însă e destinată să rămână singură, respingând orice bărbat care nu alege să se stabilească în Yorkshire Falls.

Annie clătină din cap.

— Ai dreptate, dacă nu cumva își va petrece viața așteptându-l să se întoarcă. Simțindu-se vie doar pe durata acestor vizite.

Russell își privi soția, văzând-o pe ea, trecutul și viitorul lor, toate la un loc în clipa de față. Își închipuise că, rămânând în orașul ei natal, Annie va fi fericită, dar ea se simțea mizerabil. La alegerea ei, recunoscuse el.

— Fie că va aștepta revenirile sporadice ale lui Roman, fie că îi va întoarce spatele, sfârșind de una singură, în oricare caz va fi nepăsătoare și singuratică. Și tu o știi al naibii de bine.

Annie își odihni capul pe umărul lui.

— În clipa asta nu sunt nepăsătoare și singuratică. Oftă și respirația ei fierbinte se lipi de gâtul lui.

Nu, se gândi Russell, ea accepta, iar el era gata să urască acest cuvânt. Annie accepta. Orice ar fi făcut el sau orice i-ar fi oferit viața. El își închipuise odată că va fi capabil să-i facă fericiți pe amândoi, dar noțiunea asta dispăruse foarte repede. Nimic nu o va face cu adevărat fericită pe Annie, decât dacă el renunța la sine însuși și se stabilea în Yorkshire Falls. Și chiar și atunci, o parte din ființa lui Russell bănuise mereu că nu acesta era răspunsul. Nu asta conta.

El nu fusese în stare să-și rateze propria existență de dragul ei, așa cum nu fusese în stare să o facă pe Annie să lase în urmă orașul acesta. Își luase un angajament față de ea. Dar fiecare își alesese propriul drum în viață. El nu putea spune că trăiseră vieți împlinite sau fericite; cu toate acestea, merseseră mai departe. O iubea acum la fel de mult ca pe vremea aceea. Dar nu ar fi făcut nimănui o favoare lăsând-o să aibă propriul ei drum.

Și cu atât mai puțin fiicei sale.

Și Charlotte merita să-și aleagă propriul destin. Dar merita în egală măsură să ia o decizie înțeleaptă.

— Trebuie să afle, Annie. Trebuie să înțeleagă deciziile pe care le-am luat noi.

— Și dacă mă va urî?

El o strânse cu putere.

— Ai educat-o bine și ea te iubește. Cu timpul va înțelege. Și dacă nu o va face, ei bine, cel puțin el și Annie o vor scuti să repete trecutul. Așa spera el.

Roman o ajunse din urmă pe Charlotte când înainta pe First Street. Claxonă o dată, apoi încetini în dreptul ei. Ea îi aruncă o privire și își văzu de drum.

— Hai, Charlotte. Urcă în mașină.

— Nu vrei să ai de-a face cu starea mea de spirit de acum, Roman.

— Orice femeie care admite că are o stare de spirit e în regulă, după părerea mea. Mențin o viteză redusă. Unde te duci?

Ea dădu din cap în direcția în care mergea și el.

— Acasă.

— E la fel de rece și goală ca a mea?

— Pleacă.

Roman nu accepta un răspuns negativ. De fapt, deținea trei chestii cu care să-i schimbe gândurile. Garantat.

— Te duc să mănânci mâncare chinezească, te scot în afara orașului și nu voi vorbi despre tatăl tău.

Charlotte se opri.

— Și dacă aceste promisiuni nu te satisfac, voi începe să claxonez, să fac scandal și nu mă voi opri până ce nu vei fi înăuntru, lipită de mine. Alegerea îți aparține.

Ea se întoarse, deschise larg portiera și se aruncă pe scaunul de lângă el.

— Mâncarea chinezească e cea care m-a convins.

El rânji.

— Nici nu mi-aș fi imaginat altceva.

— Foarte bine. Pentru că nu aș vrea, nicio secundă, să-ți închipui că treaba asta are legătură cu farmecul tău.

El apăsă pedala de accelerație și porni spre periferia orașului.

— Crezi că sunt fermecător? Întrebă el.

Cu brațele încrucișate, Charlotte îl privi ironic.

Tocmai când vru să-i răspundă, el zise:

— Am să iau asta ca pe un da.

Charlotte ridică din umeri.

— N-ai decât.

Era evident că Charlotte nu avea o stare de spirit prielnică pentru o discuție în contradictoriu. Asta era bine. Atâta vreme cât se afla la câțiva centimetri distanță și putea să stea cu ochii pe ea, era fericit.

Douăzeci de minute mai târziu, ședeau într-un restaurant chinezesc – tapetul de brocard și catifea roșie și lumina difuză a unui lampion completau atmosfera.

Un chelner îi conduse la o masă așezată într-un colț, jumătate tejghea, jumătate cu scaune. O familie cu patru membri, doi adulți și doi băieți, mâncau zgomotos în partea dreaptă. La un capăt era un acvariu, în timp ce un bazin acoperit, plin cu pești tropicali, se afla în dreapta lor.

— Îți place? o întrebă Roman când ajunseră în dreptul mesei. El nu avea nimic cu copiii, dar nu putea aprecia starea ei de spirit.

Buzele ei se arcuiau într-un zâmbet.

— Atâta vreme cât eu nu comand pește, e perfect, răspunse Charlotte și se așeză.

El ar fi putut să se așeze vizavi de ea, păstrând distanța, dar alege să șadă lângă ea, prinzând-o între el și perete.

Charlotte îl răsplăti țuguindu-și ipocrită buzele.

— Nu joci cinstit.

— Am spus că o voi face? recunosc în limbajul rezervat o tendință de a evita orice chestiune serioasă. Se întrebă cât va dura.

Charlotte dădu din cap. Acum nu putea să se concentreze asupra lui. Privi însă dincolo de el, spre familia cu patru membri. Cei doi băieți cu părul blond aveau sclipiri năstrușnice în priviri când unul dintre ei ridică un tăițel crocant, ținându-l între degete. Miji ochii, pregătindu-se să-l arunce în aer. Fratele îi șopti ceva la ureche, iar în secunda în care el își schimbă poziția către un alt unghi, Charlotte își dădu seama că el îi dădea acestuia o formă rotundă. Părinții lor, prinși într-o discuție, nu păreau să observe.

— Nu o va face, îi șopti Roman lăsându-se pe spate.

— Eu nu aş paria pe fermă. Folosise și un vechi clișeu. De fapt, în cazul tău, nu aş paria pe valiză.

— Auuu.

Nu-l luă în seamă, privindu-i însă atent pe copii.

— Pe locuri, țintiți, foc, le șopti ea.

Ca la un semn, băiatul lansă tăițelul gros, care pluti mai întâi prin aer înainte de a ateriza în bazinul cu pești.

— Poate muri un pește dacă îl lovești cu un bobârnac prăjit? întrebă ea.

— Ce zici de înghițirea unui bobârnac prăjit? Dacă era copilul meu, îl apucam de guler și mai întâi îl înmuaiam pe el. După aceea îi aplaudam în gând îndemânarea.

— Vorbești ca un bărbat care știe că în copilărie a făcut multe șotii.

El îi aruncă un zâmbet care o topi și o făcu să-și dorească să se ghemuiască în poala lui, să nu se mai dea jos niciodată. Un gând periculos.

— Mă pot asemui cu el. Frații mei și cu mine am făcut multe pozne în adolescență.

Charlotte se întoarse spre el, aplecându-se și rezemându-și bărbia în palme.

— Ca de exemplu? Avea nevoie să se piardă în vremuri fericite. Vremurile fericite ale altora.

— Să vedem. El rămase pe gânduri. Am una. Era pe vremea când mama a trebuit să se întoarcă noaptea la școală, lăsându-l pe Chase să aibă grijă de mine și de Rick.

— Și Chase a acționat ca un dictator?

— Da, atunci când era treaz. Dar în noaptea aceea a adormit. La colțul ochilor apărură liniile ușoare ale unui surâs, în timp ce își aducea aminte.

— Te rog, nu-mi spune că l-ai legat.

— La naiba, nu! Părea ofensat. Acordă un pic de credit imaginației noastre. Hai să spunem doar că trusa de machiaj a mamei a oferit o grămadă de posibilități.

Charlotte făcu ochii mari.

— Și nu s-a trezit?

— Unicul beneficiu de a-l avea pe Chase drept pseudo-tată era faptul că dormea buștean. L-am făcut să arate ca naiba. La fel a crezut și prietena lui.

Charlotte râse în hohote.

— Nu glumești?

Roman dădu din cap.

— El avea optsprezece ani, se întâlnea cu o proaspătă colegă, iar ea s-a oferit să se întâlnească cu el la noi acasă, ca să poată pleca de îndată ce se întorcea mama. Soneria a sunat, noi l-am trezit să se ducă să răspundă...

Charlotte nu mai auzi urmarea; râdea în hohote, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji.

— Oh, mi-aș fi dorit să fi putut vedea asta.

Roman se apropie mai tare de ea.

— Am fotografii.

— Trebuie să văd, zise ea ștergându-și lacrimile cu un șervețel.

— Căsătorește-te cu mine și ți le arăt.

Charlotte clipi, rămânând dreaptă în scaun.

Băieții făceau glume în apropiere, aroma de ouă ochiuri venea spre ea, iar Roman o ceruse de soție? Trebuie că nu auzise bine. Fără discuție.

— Cum?

El o prinse de mână și o ținu aproape și strâns.

— Am spus, căsătorește-te cu mine. Ochii lui se dilatără și părea uimit că rostise vorbele, dar evident nu era prea șocat pentru a le repeta.

Charlotte era dărâmată.

— Tu nu... eu nu pot... tu nu poți vorbi serios, reuși ea să bolborosească. Inima îi bătea frenetic în piept și își recăpătă cu greu respirația. Două surprize într-o singură zi. Mai întâi tatăl său, acum asta. Se întinse după paharul cu apă, dar mâinile îi tremurau atât de tare încât fu nevoită să-l lase jos înainte să-l scape.

El ridică paharul și i-l ținu în dreptul buzelor. Ea luă o înghițitură lungă și rece, apoi se linse pe buze.

— Mulțumesc.

El dădu din cap.

— Nu am vrut să o spun de maniera asta, dar am vorbit serios.

Charlotte se întrebă când va înceta să se rotească încăperea.

— Roman, nu e posibil să vrei să te însori.

— De ce nu?

Ar fi vrut ca el să se uite în altă parte, să facă ceva, fiindcă ochii albaștri captivanți o implorau să spună da și să trimită la naiba toate „cum“-urile și „de ce“-urile. Dar revenirea la timp a tatălui ei îi demonstrase de ce nu putea să-și asculte inima.

— Fiindcă...

Închise ochii, străduindu-se să formuleze cel mai bun răspuns. Cel care avea cel mai rațional sens. Cel care să explice diferențele dintre ei.

— Te iubesc.

Pleoapele ei se deschiseră larg cât ai clipi.

— Tu nu poți...

El se aplecă, cu un braț sprijinit de spetează, și îi închise gura cu un sărut. Un sărut fierbinte, numai bun să te topească.

— Trebuie să încetezi să mai folosești expresia asta – *nu pot*, șopti el, în timp ce gura lui persista peste buzele ei. Apoi închise din nou buzele peste ale ei.

— Hei, mamă, privește! Se sărută *frânțuzește*.

Charlotte și Roman se îndepărtară unul de altul.

Căldura unei roșeți stânjenitoare apără pe obraji ei. Ea clătină din cap, râzând.

— Ți-am adresat o întrebare, zise Roman, foarte sobru.

— Și trebuie să afli răspunsul. Inima ei bătu dureros în piept. Eu... își linse buzele deja umede. I-ai văzut pe părinții mei. Cunoști viața mamei mele. Cum poți să-mi ceri să o repet? Lăsa capul în jos.

— Nu îți cer să re trăiești viețile lor. El îi prinse fața în palme. Cu blândețe. Cu respect.

Nodul își făcu iar loc în gâtul ei.

— Ai de gând să te stabilești în Yorkshire Falls? Cunoștea deja răspunsul și era pregătită pentru urmări.

El clătină din cap.

— Însă – degetele se crispară în jurul chipului ei – iau în considerare mai multe posibilități. Nu vreau să te pierd și doresc să găsesc un compromis. Nu vreau decât să te rog să-ți păstrezi mintea deschisă. Dă-mi timp să găsesc ceva convenabil pentru amândoi.

Ea înghiți, incapabilă să creadă ce auzea, nefiind sigură că putea crede în ceva de neatins fără să sufere. Apoi, pe de altă parte, ar suferi să-l piardă, indiferent de rezultat. Își dorea să petreacă mai mult timp cu el înainte ca inevitabilul să se producă.

Dacă inevitabilul avea să se producă. Alungă din minte toate gândurile legate de părinții săi. Va trebui să le înfrunte cât de curând. Roman utilizase cuvântul *compromis*, ceea ce însemna că lua în considerare nevoile ei. O străbătu un val neașteptat de adrenalină.

— Ai spus că mă iubești?

Roman încuviință. Înghiți. Și ea văzu cum gâtul lui se contractă.

— N-am mai spus asta nimănui, niciodată.

Charlotte clipi printre lacrimi.

— Nici eu.

Măinile lui căzură de pe față pe umerii ei.

— Ce spui?

— Și eu te iubesc.

— O s-o facă iar! țipă unul dintre băieții de la cealaltă masă.

— Iuuu, țipă fratele lui, de două ori mai tare.

Roman pufni în râs, iar ea simți că plăcerea lui e la fel de puternică și de intensă ca și a ei.

— Îți imaginezi cum ar fi să ai o casă plină de băieți? întrebă el.

— Nici măcar să nu glumești cu un subiect atât de serios.

Nu o luă în seamă, mărginindu-se să rânjească.

— Băieții fac legea în familia mea și știm amândoi că genele mele sunt cele care determină sexul. Și gândește-te cât ne-am putea distra concepându-i. Vârfurile degetelor lui porniră să-i maseze ritmic mușchii umerilor, transformând gestul acesta într-un preludiu erotic.

Copiii lui Roman. Ea tremura și pe dinăuntru și pe din afară, dorind-o mai mult decât crezuse vreodată că ar fi posibil, știind însă că probabil era ceva imposibil. Mai aveau încă multe de pus la punct înainte ca ea să-și permită să se gândească la un asemenea viitor.

Dar el îi atinsese inima – i-o stăpânise, de fapt. O făcuse întotdeauna, din noaptea în care îi împărtășise cele mai profunde visuri ale lui, iar ea nu avusese de ales decât să-l respingă.

Nu luase nicio decizie concretă, dar știa că de data asta nu îl va mai alunga.

— Pregătiți să comandați? întrebă un chelner înalt și brunet.

— Nu, răspunseră amândoi deodată.

Charlotte nu știa cum, însă peste numai câteva minute, cu stomacul tot gol și cu o bancnotă de douăzeci de dolari lăsată pe masă, porniseră din nou la drum, îndreptându-se spre casă. După numai o jumătate de ceas pătrunseră în apartamentul său cufundat în întuneric.

Apăsă pe întrerupătorul din hol și aplica din tavan se aprinse, scaldându-i într-o lumină difuză. Roman lovi ușa din spatele lui, închizând-o, ca apoi să o tragă în brațele lui. Rămânând pe loc, ea se rezemă de perete, în timp ce el își apăsă buzele peste ale ei, cu furie. Dorința lui era nerușinată și, după toate aparențele, la fel de profundă ca și a ei. Ea își scoase jacheta, aruncând-o pe podea, iar Roman se descurcă și mai rapid cu jerseyul ei, până ce ea rămase doar cu cizmele, cu jeanșii și cu sutienul alb de dantelă.

El inspiră scurt când își trecu degetele peste sâni ei. Sfârcurile se întăriră sub atingerea lui, iar trupul ei se încordă, dorința coborând cu pași repezi în adâncul ei.

— Trebuie că te-ai încălzit cu atâtea haine. Charlotte se întinse după gulerul hainei lui, trăgând-o în jos, lăsând-o apoi să se alătore maldărului format de îmbrăcămintea ei.

Ochii lui albaștri străluciră de dorință.

— Ceea ce simt întrece orice arșiță. Își trase peste cap cămașa bleumarin, aruncând-o într-o parte.

— E rândul tău.

Între picioarele ei se instalează un ritm constant, iar umezeala acompanie vorbele lui seducătoare. Se aplecă să-și tragă cizmele, însă mâinile îi tremurau, iar pielea părea să se lipească și mai strâns de piciorul ei.

— Dă-mi voie. El se aplecă, scoțând mai întâi o cizmă, apoi și pe a doua, înainte ca atenția lui să revină asupra nasturelui de la jeanșii ei. Rezolvă treaba ca un profesionist, mâinile lui desfăcând apoi fermoarul și trăgându-i pantalonii.

Lui Charlotte îi tremurau picioarele și se rezemă de peretele din spatele ei, unicul punct de sprijin. El trase denimul greu până la glezne, apoi se opri. Ea încercă să-și elibereze un picior, dar blugii aveau tivul prea strâmt.

— Nu te obosi. Te-am adus exact acolo unde te vreau. El îngenunche pe podea, la picioarele ei, ridicând privirea spre ea. Pe buzele lui apărură un surâs ștrengar, în timp ce pe chipul lui frumos se întipări o expresie de satisfacție.

Ea nu-și dorea nimic mai mult decât să-i satisfacă dorințele, dar știa că nimic nu ar satisface-o mai mult ca prezența lui înăuntrul ei. El îi întâlni privirea și trebuie că-i citi gândurile, fiindcă în loc să-i satisfacă

plăcerea folosindu-și gura, așa cum părea că avusese de gând, îi scoase pantalonii și se ridică în picioare. În câteva secunde era la fel de dezbrăcat ca și ea, glorios de gol și de excitat ca și ea.

Se apropie de ea cu brațele întinse.

— Vino.

Când o ridică în brațe, își încolăci picioarele în jurul lui, iar cu brațele îi înlănțui gâtul. Ajunse iar cu spatele lipit de perete.

Căldura și puterea trupului lui se prelinse în adâncul ei, învăluind-o în arșiță și excitând-o și mai mult.

— Am nevoie să fii înăuntrul meu, zise Charlotte.

Roman gemu.

— Și eu am nevoie de același lucru.

Fură necesare câteva manevre, dar în final ea simți cum erecția lui, generoasă și plină, era pregătită să o penetreze. Iar când el năvăli înăuntrul ei, inima ei se deschise tuturor posibilităților.

Charlotte nu mai fu în stare să respire când senzațiile veneau una după alta amețitor, purtând-o dincolo de limite, spre cel mai exploziv punct culminant pe care îl experimentase ea vreodată – deoarece acesta era încărcat cu dragoste.

Geamătul lui întretăiat o informă că și el simțise același lucru. Îl iubea. Și mai târziu, când adormi în brațele lui, se întrebă de ce refuzase atâta amar de vreme să recunoască ceea ce era evident.

Charlotte se trezi și se întinse, simțind răcoarea așternuturilor pe pielea goală. Senzația că se trezise singură era normală și neobișnuită în același timp. Cu nimic diferită față de majoritatea dimineților din existența ei și, totuși, fiindcă dormise cuibărită lângă trupul lui Roman, fiorul era acum neprimitor și tulburător.

Înțelese că o sărutase și se strecurase apoi din casă la ivirea zorilor, apreciind respectul pe care i-l purta, scutind-o de bârfele micului oraș. Însă îi simțea lipsa, dorindu-și să facă din nou dragoste cu el. Îl iubea. Fiecare gând o speria mai mult decât ar fi putut crede.

Se ridică și începu ritualul de dimineață, încercând să pretindă că totul era neschimbat. Un duș fierbinte, o cafea și mai fierbinte și coborârea rapidă pe scară, către locul de muncă. Daa, reflectă Charlotte, același ritual. Dar era imposibil să nu observe că ea era cu totul alta.

Fiindcă se legase de Roman prin cele două cuvinte. *Te iubesc*. Iar acum, fiindcă vorbele fuseseră rostite, se temea că viața ei se va schimba pentru totdeauna. Iar dacă povestea va continua – viața mamei, a tatălui ei și chiar a lui Roman – nu se va schimba în bine.

Cu acest gând tulburător, intră în magazinul descuiat, sperând că atmosfera familiară și aromele pe care ea le împrăști zilnic o vor liniști. Intră și o izbi un parfum neașteptat de levănțică, tulburând-o și

distrugându-i orice sentiment de constanță pe care spera să-l descopere aici.

— Beth? strigă ea.

— Aici în spate. Prietena ieși din încăperea din spate, având în mână o sticlă conținând pliculețe pentru îmborsărire aerului, folosind spray-ul în timp ce înainta. Oamenii cu curățenia au fost aici azi-noapte și trebuie că au împrăștiat o sticlă de amoniac. Flutură mâna în dreptul feței. Poți muri asfixiată acolo, în spate. Am încercat să dau cu spray venind din față către spate, străduindu-mă să-l acopăr.

Charlotte strâmbă din nas, dezgustată.

— Uf. E chiar așa de rău? Fiindcă levănțică era suficientă ca să o determine și pe ea să-și astupe nasul. Charlotte porni mai departe prin magazin, aruncându-și geanta pe tejghea, și când ajunsese în zona destinată probelor, se dădu înapoi din pricina îngrozitoare arome. Oooh! Ideea de a se închide în birou pentru a se pierde în hârtii se dusesse la naiba.

Beth aprobă.

— Am închis ușa de la birou ca să împiedic să pătrundă partea cea mai puternică a mirosului în camerele de probă și am deschis larg ferestrele ca să se aerisească.

— Mulțumesc. Cel puțin în partea din față nu e atât de rău.

— Să sperăm că așa va rămâne.

— În fine, trebuie să închidem spațiul destinat hainelor și să marcăm bonurile – poți primi înapoi orice produs cumpărat astăzi. Dacă mirosul se va înrăutăți, pur și simplu vom închide pe toată ziua. Nu are sens să ne otrăvim aici.

Beth mai pulveriză puțină lavandă.

— Nu puteai alege o altă aromă?

— Nu aveau nimic la magazinul universal.

— Nu mai contează. Numai că, te rog, nu mai pulveriza, lasă să vedem ce se va întâmpla.

După ce plasă cutia pe raft, Beth o urmă pe Charlotte spre față, acolo unde Charlotte deschise larg ușa să intre aer proaspăt.

— Așadar. Beth se cocoță pe tejghea, lângă registru. Mă bucur că ești aici, surzătoare. Cum te simți după... știi tu? Coborî vocea până la o șoptă răgușită, evident referindu-se la spectacolul pe care Charlotte și familia sa îl dăduseră cu ocazia meciului de baseball de ieri.

După ce se urcase în automobilul lui Roman, Charlotte uitase complet de Beth, de cină și orice altceva.

— Mă simt bine, zise ea pe aceeași voce confidențială înainte de a-și da seama. Roti privirea prin magazinul gol, dând ochii peste cap. De ce vorbim în șoptă? Întrebă ea cu o voce puternică.

Beth ridică din umeri.

— Habar n-am.

— În fine, mă simt bine. Cu toate astea, nu-mi place să fiu încolțită în public. Dacă tata – adică Russell – voia să stea de vorbă cu mine, ar fi trebuit să mă sune. Sau să treacă pe aici. Sau să mă invite undeva doar pe mine. A fost umilitor.

Beth își privi rapid unghiile, fără a întâlni privirea lui Charlotte și întrebă:

— I-ai fi acordat o zi întreagă dacă o făcea?

Charlotte își roti umerii, oarecum tensionată.

— Nu știu. Tu i-ai acorda timp suficient „Doctorului Implant”? Cât ai clipi, respiră adânc, dezgustată de propria remarcă. Doamne Sfinte, îmi pare rău, Beth. Nu știu de ce îmi iau revanșa cu tine. Charlotte se repezi și o îmbrățișă pe Beth, scuzându-se astfel. Mă ierți?

— Desigur. Nu ai o soră pe care să o chinui, iar mama ta e prea fragilă. Mai e careva pe aici în afară de mine? În ciuda vorbelor aspre, când Beth se retrase, pe chipul ei răsărise un surâs. În realitate, ai pus o întrebare interesantă. I-aș oferi „Doctorului Implant” suficient timp pentru că mi-a deschis ochii în privința propriilor mele temeri. Apoi i-aș arunca niște apă cu gheață în poală.

— Tu te simți cu adevărat mai bine? întrebă Charlotte.

— Cum să explic? Beth se uită în sus, parcă în căutarea unor răspunsuri. Mă simt conștientă, zise ea. Tot ce fac în ultimul timp este să reflectez, iar acum văd că există un anume tipic în relațiile mele trecute. Toți bărbații cu care am avut o relație au vrut să mă transforme, iar eu i-am lăsat. M-am adaptat foarte ușor la ceea ce și-au dorit ei să fiu. David a fost cazul cel mai radical. Dar s-a terminat. Și vă am pe tine și pe Rick cărora trebuie să vă mulțumesc pentru că m-ați ajutat pe drumul recuperării.

— Eu? întrebă Charlotte, surprinsă. Ce am făcut eu?

— Ți-am spus ieri. Mi-ai oferit această slujbă fiindcă ai știut mult mai bine decât mine spre ce înclină talentele și interesele mele. Acum o știu și eu. Și asta e doar începutul.

— Ei bine, mă bucur să fiu de folos. Cum rămâne cu Rick?

— El vorbește și ascultă. Majoritatea bărbaților nu vorbesc. Se uită la televizor, grohăie, poate că uneori râgăie de câteva ori înainte de a mișca din cap aprobator, prefăcându-se că sunt atenți. Rick ascultă poveștile despre trecutul meu și mă ajută să trag concluziile potrivite.

— Omul s-a născut pentru a salva cucoanele necăjite. Poate că ar fi trebuit să devină psihiatru, nu polițist.

— Nuuu, chestia asta cu omul legii îi dă un aer sexy, zise Beth râzând.

— Te rog, nu-mi spune că te îndrăgostești de el.

Beth clătină din cap.

— Nici pomeneală. O să fiu pe cont propriu o bună bucată de timp.

Charlotte aprobă. În plus, o credea pe prietena sa. În ochii lui Beth nu apăruse nicio umbră visătoare când vorbise despre Rick. Nu părea leșinată după ofițerul cel sexy. Nu așa cum lui Charlotte îi venea să leșine când se gândea la Roman. I se strânse stomacul de emoție la simpla idee că îl va revedea.

— Trebuie să învăț ceva mai mult despre mine însămi, zise Beth, întrerupându-i gândurile, și niciun minut nu e prea devreme. Trebuie să-mi dau seama ce îmi place și ce nu. Nu ceea ce se așteaptă de la mine. Așa că, pentru un moment, nu am nevoie decât de prietenii mei.

— Ne ai pe noi, iubito. Charlotte pocni cu putere palma lui Beth, iar Beth repetă gestul. Charlotte spera doar că nu ea va fi aceea care va plânge pe umărul prietenei sale.

— Prin urmare, ce ai de gând să faci acum dacă nu te poți închide în birou să rezolvi hârțoage? Te duci iar sus să croșetezi?

Gândul o făcu să se chircească.

— Nu. Mă dor mâinile. Trebuie să exclud tipul acesta de muncă. Mai întâi, o să trec pe la sediu la *Gazette*, și să discut cu Chase despre extinderea vânzărilor de Paște. Nu pot să cred că nu mai sunt decât două săptămâni și jumătate până la sărbători.

— Știi care e cea mai frumoasă parte a sărbătorilor?

Charlotte își bătu cu un deget peste frunte.

— Hmm. Lasă-mă să mă gândesc, poate fi vorba de reclamele la ciocolata Cadbury Bunny? Întrebă ea, făcând referire la slăbiciunea celei mai bune prietene.

— De unde știi?

— Ai uitat că ți-am trimis ciocolată ambalată cu ocazia fiecărei sărbători? Știi ce-ți place așa cum îmi cunosc dosul mâinii. Charlotte își luă geanta de pe podea, unde o lăsase mai devreme.

— Anul ăsta va trebui s-o înfulecăm împreună. Beth își linse degetele, anticipând gustul ciocolatei.

Charlotte pufni în râs.

— O să trec pe aici după ce plec de la *Gazette*. Dacă e liniște, s-ar putea să iau actele și facturile la etaj.

— Știam eu că așa o să se întâmple. Beth clătină din cap cu tristețe. O zi petrecută acasă croșetând și te vei lăsa atrasă de seriale.

— Nu-i adevărat.

— Adică nu vei urmări *General Hospital* în timp ce vei lucra?

Charlotte făcu un gest care mima închiderea buzelor cu un fermoar. Refuza să confirme ori să nege. Sigur că urmărirea *General Hospital*. Fiindcă un anume actor sexy îi aducea aminte de Roman.

Doamne, oh, Doamne, avea o problemă mult mai profundă decât credea.

— Ne vedem mai târziu. Flutură mâna și ieși pe ușa principală, în aerul proaspăt pe care îl inspiră cu putere. Mult mai bine, zise ea cu

voce tare. Își agăță geanta pe umăr și o porni în josul străzii.

În momentul în care trecu de periferia orașului și de ultimul rond de iarbă, narcise sau alte flori, îl observă pe Samson care dădea cu erbicid peste straturile de flori și îl strigă. Ori nu o auzi, ori alese să se prefacă că nu o aude.

— Oh, foarte bine. Ridică din umeri și își văzu mai departe de drum, recunoscătoare pentru aerul proaspăt de primăvară. Înainta cu gândurile la Roman. Furnicăturile anticipației se amestecau cu trepidația referitoare la cuvintele ce și le spusese unul altuia și cu nivelul angajamentului pe care îl implicau.

Se întreba nu numai ce vruse Roman să spună prin a găsi un compromis, dar și dacă ea putea, oricum, să aibă încredere în iubirea pe care i-o oferise și în mariajul pe care pretindea că îl dorește.

Roman pătrunse în sediul *Gazette* folosindu-se de cheia sa. Locul era încă liniștit. Era prea devreme pentru ca Lucy să fi sosit și, după cum arătau lucrurile, nici Chase nu coborâse încă. Roman avea nevoie mai degrabă de o cafea proaspăt pregătită și de aer proaspăt în locul celui îmbâcsit pe care îl ofereau birourile, așa că lăsă deschisă ușa dinspre stradă, îndreptându-se apoi către bucătărie pentru a-și pregăti de băut ceva tare și cofeinizat.

Zorii zilei îl siliseră să iasă din patul lui Charlotte. O lăsase dormind. Doar o sărutare pe obraz, apoi plecase. Orașul vorbea suficient despre Charlotte și despre familia ei. Nu trebuia să alimenteze și el bârfa ieșind din apartamentul ei în zorii zilei. Și plecarea în primele ceasuri ale dimineții fusese riscantă, însă nu fusese capabil să reziste ocaziei de a-și petrece noaptea cu ea, lângă trupul ei fierbinte și gol, ghemuit lângă el. Așa va fi tot restul vieții lui.

Îl scutură un fior puternic. Poate recunoscuse niște adevăruri dificile – acela că nu mai voia să fugă, că voia să-și înjghebe o familie și că o iubea într-adevăr pe Charlotte –, dar ar fi un mincinos dacă nu ar admite că era al naibii de înfricoșat. Nu suficient pentru a se răzgândi. Dar suficient pentru a-l face uman, reflectă Roman. Era în pragul unei schimbări majore în existența sa și asta îl făcea să fie nervos.

Încă nu-i venea a crede că vorbele acelea fuseseră rostite de gura lui. Nu că vorbele ar fi fost dificile. Pentru un scriitor, ele nu erau niciodată. Dar Roman reflectase întotdeauna mai întâi, apoi se exprimase precis. Nu îngăduise niciodată ca emoția să guverneze bunul-simț. Însă sentimentele lui pentru Charlotte durau de peste zece ani. Voia să se însoare cu ea fiindcă o iubea cu adevărat. Nu plănuise nicio declarație, însă spontaneitatea era un lucru bun. Păstrează prospețimea relației, gândi Roman ironic.

Dar mâna îi tremura când își pregăti cafeaua, numărând dozele și

umplând aparatul cu apă. Ar fi putut să-și aleagă mai bine momentul. O ceruse într-un loc public, după ce ea trecuse printr-o mare emoție după întâlnirea cu tatăl ei, și înainte ca el să aibă șansa de a face câteva alegeri cruciale în privința viitorului lor. Având în vedere toate acestea, trebuia să admită că Charlotte luase vorbele lui mai bine decât și-ar fi imaginat el.

Însă acum când era singur în biroul în care își petrecuse atâta vreme pe când era copil, își dădu seama că fuga lui din patul lui Charlotte fusese un lucru bun. Avea nevoie de un moment de singurătate ca să-și poată da seama cum să pună în balanță viața sa de acum, fără a avea habar ce va urma. Cu toate acestea, își imagina că ar fi un bun început să ia legătura cu cei de la *Washington Post* pentru postul care i se oferea. Ideea de a ridica receptorul telefonului nu îl îndemnă să o ia la fugă. Hotărî că era un semn bun.

— Salut, frățioare. Te-ai trezit devreme. Chase intră în încăperea principală. Ce faci aici? Mama a dat fuga după pufuleții de cacao?

Roman ridică din umeri.

— N-am de unde să știu.

Fiindcă nu stătuse acasă suficient timp pentru a lua micul dejun. Aruncă o privire rapidă spre fratele său.

— Știi, mi-am dat seama că, din momentul în care m-am întors în oraș, noi doi nu am făcut decât să vorbim despre mine. Cu tine ce mai e?

Chase ridică din umeri.

— Aceleași lucruri vechi.

— O femeie nouă? De când se întorsese acasă, Roman nu îl văzuse pe Chase în compania vreunei femei.

Chase clatină din cap.

— Și ce faci pentru a avea companie? Cine are grijă de singurătate? Întrebă Roman. Și nu se referea doar la sex. Frații nu schimbau niciodată astfel de informații. Chase știa la ce se referea Roman. Amândoi experimentaseră blestemata singurătate datorată alegerilor pe care le făcuseră. Draga Charlotte avea să-l scape de ea.

Ridicând din umeri, Chase zise:

— Dacă am nevoie de companie am niște prietene în Harrington. Tu știi că Yorkshire Falls e mult prea mic ca să te implici într-o relație fără să afle nimeni. Nu duc lipsă de companie. Acum să ne întoarcem la tine.

Roman râse. Chase nu reușea niciodată să susțină prea multă vreme o conversație în legătură cu propria persoană.

— Ce-ai zice dacă ți-aș spune că *Washington Post* mi-a oferit un post de editorialist? Întrebă Roman.

Chase o porni în șosete de-a lungul încăperii, fără pantofi – imul dintre beneficiile de a locui la etaj – alăturându-i-se lui Roman în

spațiul mic destinat bucătăriei, unde își turnă la rândul său o ceașcă cu cafea. Ridică ceașca.

— Apropo, îți mulțumesc.

Roman se rezemă de frigider.

— N-am muncit din greu.

— Ți-am spus să nu-ți iei o muncă de birou din pricina aruncării cu banul.

Își trecu mâna prin păr.

— Nu pot să mă prefac că nu a avut loc. Ironia era că, acum, Roman era recunoscător că pierduse la aruncarea monedei, mulțumit că fusese obligat să rămână în Yorkshire Falls, bucuros că fusese obligat să ia în considerare căsătoria. Pentru că împrejurările conspiraseră pentru a-i oferi o a doua șansă în privința lui Charlotte, femeia pe care o iubea.

Femeia pe care o iubise întotdeauna.

— Datul cu banul este motivul pentru care întreaga mea viață este pe punctul de a se schimba.

Clătină din cap. De fapt, aruncarea monedei a constituit impulsul pentru a începe o viață nouă. Dar dragostea era motivul pentru care se însura el cu Charlotte. Nu obligația fată de familie.

— Căsătoria e un pas imens. Ca și un copil. Știu cât de tare își dorește mama nepoți, dar trebuie să recunoști că, de când cu Eric, s-a mai liniștit puțin.

— Asta fiindcă el o ține prea ocupată ca ea să ne mai sâcâie pe noi, dar ai încredere într-unul care o vede aproape în fiecare dimineață – nu a uitat că își dorește nepoți și încă mai înghite Maalox. Cu toate că, uneori, se gândea că părea mult mai activă atunci când își imagina că el nu e prin preajmă, Roman își închipuia că asta era rodul imaginației lui. Așa că dacă mă întreb pe mine, nimic nu s-a schimbat în privința asta. Dar sentimentele în privința mamei lui trebuie că *se schimbaseră*.

— Repet însă că trebuie să fii convins că vei putea suporta decizia pe care o vei lua. Chase se opri să ia o gură de cafea. Rick și cu mine vom înțelege dacă tu vei hotărî să nu fii mielul de sacrificiu în istoria cu nepoții, doar fiindcă tu ai fost cel care a pierdut la aruncarea monedei. Încă te poți retrage din înțelegere.

Vorbele lui Chase le folosise și Roman cu ceva vreme în urmă. Dar lucrurile se schimbaseră din momentul în care se întorsese, epuizat, de la Londra.

Până de curând, el nu-și făcuse timp să analizeze de ce și cum acționase în scurtele perioade petrecute acasă. Grăbit și epuizat, știa doar că familia sa avea o nevoie și era rândul lui s-o îndeplinească. Dar prezența lui Charlotte în oraș schimbaseră lucrurile. Și se întreba cum să-i explice această schimbare lui Chase, fratele care prețuia cel mai mult singurătatea și statutul său de burlac.

Charlotte traversă alea care ducea spre sediul *Gazette* doar pentru a găsi ușa larg deschisă. Ciocăni ușor, însă nu răspunse nimeni. Din moment ce *Gazette* fusese întotdeauna un loc liniștit, unde puteai să te oprești, să te învârti, să discuți cu Lucy, cu Ty Turner sau chiar cu Chase, în funcție de starea de spirit și de programul lui, Charlotte intră. Așteptându-se să o vadă pe Lucy vorbind la telefon în biroul său, Charlotte fu surprinsă să descopere că spațioasa încăpere era goală.

Aruncă o privire spre ceas, realizând că era mult mai devreme decât își închipuise. Dar din bucătărie răzbăteau glasuri și Charlotte se orientă după ele. Cu cât se apropia, cu atât devenea mai puternică aroma de cafea, iar stomacul ei începu să dea semne, reamintindu-i că azi încă nu mâncase nimic.

O voce masculină semăna cu a lui Roman și i se strânse stomacul. Oare așa va fi mereu? se întrebă ea. O bucurie la gândul că avea să-l vadă? Vocea lui incitând-o, răscolind-o? O dorință copleșitoare de a privi în ochii lui profunzi și albaștri, în timp ce se va uita cu același jind la ea? În cazul ăsta, spera al naibii de mult că el va simți același lucru, pentru că nu vedea cum suferința ei ar putea dispărea prea curând.

Dădu să intre în bucătărie. Roman tocmai își ațintise ochii în tavan, ca și cum ar fi fost în căutarea unor răspunsuri, în timp ce Chase sorbea din cafea. Niciunul nu observă că ea se afla acolo.

Se pregăti să-și dreagă glasul și să vorbească, moment în care Chase i-o luă înainte.

— Repet însă că trebuie să fii convins că vei putea suporta orice decizie pe care o vei lua. Se opri ca să ia o gură de cafea. Rick și cu mine vom înțelege dacă tu vei hotărî să nu fii mielul de sacrificiu în istoria cu nepoții, doar fiindcă tu ai fost cel care a pierdut la aruncarea monedei. Încă te poți retrage din înțelegere.

Charlotte auzi vorbele lui Chase și stelute începură să-i joace în fața ochilor. Minte ei interpretă rapid cele auzite. Raina își dorea nepoți, iar Roman îi promisese că el îi va oferi? De aceea cel care se proclamase burlac începuse să vorbească deodată despre căsătorie? Dragoste și căsătorie? *Of, Dumnezeuule.*

Stomacul ei se strânse de durere, dar își reaminti că ori de câte ori trași cu urechea, nu poți înțelege niciodată ceva corect. Ea ascultase numai o parte din conversație. Dar care nu părea și nici nu suna bine. Nu pentru ea.

Bunele maniere îi dictau să-și anunțe prezența chiar în secunda asta, înainte de a mai auzi și altceva care nu era destinat urechilor sale. Dar asta nu însemna că putea ignora ceea ce auzise.

— Care dat cu banul? întrebă ea.

Sunetul vocii ei îi sprie evident pe cei doi bărbați, fiindcă Chase se

întoarce brusc, iar trupul lui Roman se zgudui ca atins de un glonț. Se întoarce și el cu fața spre pragul ușii, acolo unde stătea ea.

— Cum ai intrat? întrebă Chase, cu flerul lui obișnuit pentru replicile directe, lipsite de tact.

— Am ciocănit, dar nu a răspuns nimeni. Ușa era larg deschisă, așa că am intrat. Aruncă geanta pe blatul bucătăriei, trecu pe lângă Chase și se proțăpi în fața lui Roman. Care a dat cu banul? repetă ea întrebarea, apăsât. Cu hotărâre, cu foc... și cu tremurul care se și instalase în gâtul ei.

— Aici e momentul în care trebuie să plec, zise Chase.

— Lașule, mormăi Roman.

— Intr-un fel, nu cred că el are de-a face cu asta. Inima ei bătu tare în piept, în vreme ce Chase își vărsă cafeaua în chiuvetă și ieși din bucătărie, lăsând-o singură cu Roman.

Un bărbat care avea secrete pe care ea se temea să le audă.

Roman se apropie de Charlotte, o apucă de cot și o conduse către o masă situată în colțul bucătăriei de la Gazette. O „Formica“ de culoare albă, cu scaune albe, un mobilier despre care ea știa că făcea parte din setul Rainei. Ea clătină din cap la gândul că mintea ei căuta să evite niște adevăruri dureroase.

— Așază-te, zise el.

— Mi se pare că aș primi totul mai bine stând în picioare.

— Iar eu știu mai degrabă că nu ți-a fost ușor să faci stânga împrejur și să pleci. Acum stai jos.

Ea încrucișă brațele la piept, lăsându-se pe un scaun. Nu avea chef de joacă și nici să se învârtă în jurul cozii.

— Te rog, spune-mi că nu m-ai cerut în căsătorie fiindcă mama ta dorește să aibă nepoți.

Ochii lui de un albastru de oțel îi întâlneau pe ai ei.

— Nu de-aia te-am cerut.

Inima începu să bată repede în pieptul ei.

— Atunci ce fel de înțelegere ai făcut cu frații tăi?

— Te rog, nu ți-am spus seara trecută ce frați ridicoli am? Se apropie și o luă de mână. Indiferent de înțelegere am avea între noi trei, nu are importanță.

Dacă avusesse vreo îndoială asupra seriozității dezvăluirii, el i-o confirmă.

— Contează, altfel nu te-ai strădui să nu mi-o spui. O singură privire spre mina lui serioasă și înțelese că avea dreptate.

— M-am întors acasă fiindcă mama era transportată de urgență la spital, acuzând dureri în piept, ți-amintești?

Charlotte încuviință.

— Ea ne-a mărturisit că doctorul i-a recomandat să evite stresul. Avea însă o dorință despre care noi toți știam că trebuie să o îndeplinim.

Charlotte înghiți greu.

— Un nepot.

— Exact. Dar cum niciunul dintre noi nu avea o relație serioasă cu o femeie...

— Sau planuri de a se însura vreodată, adăugă ea.

El îi oferă un surâs larg.

— Din moment ce niciunul dintre noi nu era pregătit să o facă, a trebuit să hotărâm care va face pasul următor.

— Așa că ați aruncat cu banul ca să vedeți cine îi va dăruia Rainei

un nepot, iar tu ai pierdut. Un nod i se ridică în gât.

— Știi că nu sună bine...

— Nu vrei să știi cum sună, zise ea cu amărăciune. Și ce a urmat? M-am aruncat asupra ta și am devenit candidata cea norocoasă?

— Dacă te gândești la ce-a fost, eu m-am retras. Am încercat al naibii de mult să stau deoparte. Fiindcă tu erai singura femeie a căreia nu puteam să-i fac asta.

Își trecu mâna prin păr frustrat

— Ce nu puteai să-mi faci?

— O să fie mult mai rău înainte de a fi mai bine, o avertiză el.

— Nu văd cum.

— Ți-am spus că nu te voi minți și nu o voi face acum. Dar înainte să judeci lucrurile, trebuie să auzi tot adevărul. El lăsa ochii în jos, apoi i se adresă fără a-i întâlni privirea: M-am gândit că voi putea găsi o femeie care să-și dorească copii. Că mă voi căsători, o voi lăsa însărcinată, apoi voi pleca din nou în străinătate. M-am gândit să-mi onorez angajamentul din punct de vedere financiar și să mă întorc acasă ori de câte ori va fi posibil, fără a-mi schimba însă prea mult stilul de viață.

— Exact ca tatăl meu. Semăna cu Russell mai mult decât și-ar fi imaginat vreodată Charlotte că ar fi posibil. O străbătu o imensă greață, dar, înainte să-și recapete respirația ori să poată vorbi, el continuă repede.

— Da, și tocmai de aceea te-am exclus imediat, indiferent cât de puternică era atracția. Nu puteam să-ți fac una ca asta. Chiar și atunci țineam prea mult la tine ca să te rănesc. Dar m-am gândit că alături de oricare altă femeie, dacă ne vom pune de acord asupra lucrurilor, nimeni nu va avea de suferit.

— O altă femeie. Charlotte abia fu în stare să repete cuvintele. Pur și simplu. Puteai trece de la declarația cum că ții la mine la acceptarea ideii de a te culca cu o altă femeie. Atât de ușor. Clipi ca să-și rețină lacrimile.

— Nu. O apucă de mână, strângând-o cu putere. Nu. Când m-am întors acasă, eram derutat. Nici nu m-am gândit la toate astea până acum. Dar eram grăbit, îngrijorat în privința mamei, și am acceptat ca viața asta să se schimbe cu totul peste noapte. Nu mă puteam gândi clar la nimic, în afara faptului că nu-mi doream să te fac să suferi. Așa că m-am retras.

— Ce gest nobil.

Roman se opri. Numai ceasul care ticăia zgomotos pe peretele din spatele lor întrerupea liniștea, dar ea nu avea de gând să ușureze lucrurile.

El își dresе glasul.

— Însă nu am fost în stare să păstrez distanța. Ori de câte ori ne

apropiam, situația exploda. Nu doar sexual, ci și emoțional. Aici. Arătă spre pieptul său. Și mi-am dat seama că nu pot fi cu altcineva. Înălță capul și se uită fix în ochii ei. Niciodată.

— Nu. Ea dădu din cap, descoperind că îi era greu să vorbească, fiindcă durerea din gâtul și din pieptul ei era copleșitoare. Nu spune tot ceea ce trebuie pentru a face ca lucrurile să pară în ordine, când nu sunt. Nu pot fi. Deci tu m-ai ales, zise ea, încercând să reia firul conversației fără să se lase cuprinsă de emoție. Fiindcă atracția era atât de puternică. Și ce s-a întâmplat cu grija aceea de care vorbeai?

— S-a transformat în dragoste.

Respirația ei se opri în gât. Dar oricât de mult și-ar fi dorit să creadă, în clipa asta înfrunta adevărul.

— Vorbele perfecte pentru a mă convinge să mă mărit cu tine și a-i oferi mamei tale nepotul pe care și-l dorește.

— Vorbele pe care nu le-am mai spus nimănui înainte. Vorbe pe care nu le-aș rosti decât dacă aș vorbi serios.

Și așa făcuse. Dar Roman știa că ea nu îl va crede. Ea îl ascultase; oricum, concluziile ei nu se bazau pe sentimentele lui, ci pe faptele dure, reci.

Ce ironie, reflectă el. Ca jurnalist, trăia și își dădea viața pentru realități. Și în secunda asta își dorea ca Charlotte să arunce cât colo acele realități, investindu-și viitoarea sa fericire în ceva intangibil. Voia ca ea să creadă în el. În cuvântul lui. Lăsând la o parte că *realitățile acelea* arătau în direcția opusă. Ea își retrase mâna și își luă capul în palme. El așteptă, acordându-i timp pentru a reflecta și a-și recăpăta stăpânirea de sine. În clipa în care ea ridică privirea, lui nu-i plăcu expresia rece din ochii ei și nici încordarea de pe chipul ei.

— Spune-mi un lucru. Ai plănuit ca pe mine să mă lași în Yorkshire Falls, iar tu să te întorci la mult iubita ta slujbă?

Roman clătină din cap.

— Habar nu am ce am plănuit, cu excepția faptului că îmi doresc al naibii de tare ca lucrurile să funcționeze. Am primit o ofertă de lucru din partea celor de la *Washington Post*, ceea ce m-ar ține în capitală. Mă gândeam că aș putea să văd cum e – am putea merge să vedem, zise el, inspirat de o idee neașteptată. Și amândoi am găsi un program acceptabil. Inima îi bubui în piept când își dădu seama cât de mult își dorea acest lucru.

Teama că avea să-și schimbe stilul de viață dispăruse, înlocuită de una nouă, mult mai credibilă – aceea de a o pierde pe Charlotte pentru totdeauna. Gândindu-se la asta, se simți scăldat într-o transpirație rece.

Doi ochi verzi și triști îi întâlniră pe ai lui.

— Un program acceptabil, repetă ea. În numele dragostei sau al datului cu banul?

El miji ochii, rănit.

— Nu ar trebui să pui întrebarea.

— Ei bine, iartă-mă, dar chiar o fac. Se lăsă pe spate și își împreună mâinile în poală.

Roman se aplecă și mai mult, ajungând în spațiul ei intim, inhalându-i aroma. Era irațional de furios pe Charlotte fiindcă nu avea încredere în el, cu toate că el nu făcuse nimic pentru a-i câștiga încrederea. Era furios și pe el însuși și, în același timp, ridicol de excitat.

— O să spun asta o singură dată. Gândul îi trecuse prin minte în timp ce stătea de vorbă cu Chase. Datul cu banul m-a condus la tine. El a fost catalizatorul a tot ce s-a petrecut de atunci încolo. Dar singurul motiv pentru care mă aflu în clipa de față aici, cu tine, e dragostea.

Ea clipi. O singură lacrimă porni în jos pe obraz. Dintr-un impuls, el o prinse cu vârful degetului și duse picătura sărată pe limbă. Îi gustase durerea. Și acum dorea să o alunge. Charlotte începuse să se îmbânzească. El simți acest lucru și își ținu respirația în așteptarea replicii ei.

— Cum voi afla vreodată? Întrebă ea, luându-l pe nepregătite. Cum voi afla vreodată dacă ești cu mine fiindcă dorești să fii sau fiindcă le-ai promis fraților tăi că tu vei fi acela care îi va dăruia mamei tale un nepot? Clătină din cap. Tot orașul știe că în familia Chandler loialitatea e puternică. Chase este un prim exemplu, iar tu îi calci pe urme.

— Sunt mândru de fratele meu mai mare. Nu e un exemplu care nu ar trebui urmat. Mai ales dacă mă conduce în direcția corectă. Sub acest aspect, nu mai avea nimic de adăugat. Îi spusese deja că nu va pleda decât o singură dată această cauză. Orice ar fi spus acum nu ar fi făcut-o să-și schimbe hotărârea, doar dacă ea dorea să creadă. Dă-ți o șansă prin mine, Charlotte. Dă-ți o șansă *cu* mine. Îi întinse mâna. Viitorul – va fi el unul împlinit sau la fel de gol ca și palma lui în secunda asta?

Stomacul lui se cutremură de o teamă reală în timp ce o urmărea strângând cu putere pumnii. Nici măcar nu putea să-i vină în întâmpinare.

— Eu... eu nu pot. Vrei să am încredere în tine în timp ce știu al naibii de bine că voi, băieții Chandler, sunteți niște burlaci convinși. Niciunul dintre voi nu vrea un angajament. A trebuit să dați cu banul pentru a hotărî care va trebui să renunțe la propria viață, de data asta pentru familia sa. Se ridică. Iar eu nici măcar nu pot pretinde că aș fi premiul pe care l-ai câștigat, ci o pedeapsă pentru că ai pierdut tot ce îți era mai drag.

Charlotte ridica niște ziduri pe care el se îndoia că le-ar putea

sparge. Cel puțin nu în clipa asta. Se ridică la rândul lui și o apucă de mână pentru ultima dată.

— Eu nu sunt tatăl tău.

— Din poziția mea, nu văd o mare diferență.

Asta era problema, gândi el. Ea nu era în stare să vadă dincolo de istoria necazurilor din propria familie. Era speriată evident. Înfricoșată să nu repete viața mamei sale, greșelile mamei ei. Îi blestemă pe Annie și pe Russell, trimițându-i în infern și rechemându-i, numai că nu-i mai putea învinovăți pe ei. Charlotte era acum o femeie matură, capabilă să vadă adevărul și să ia propriile decizii.

Nevoia de a o trage în brațele lui era puternică, dar se îndoia că ar face bine.

— Nu mi-am închipuit niciodată că poți fi lașă.

Miji ochii și îl privi.

— Ești o dezamăgire la fel de mare. Se întoarce și ieși repede din bucătărie, lăsându-l în urmă.

— Nemernicul. Roman trecu în camera de alături, lovind coșul de gunoi din colțul opus al camerei. Coșul greu de metal zbură cât colo, lovindu-se de perete.

— Bănuiesc că lucrurile nu au mers prea bine. Chase îl întâlnește la capătul treptelor care duceau la biroul său de la etaj.

— Se înțelege. Roman slobozi un mârâit. Nu așa trebuia să se întâmple.

Chase închise ușa cu zgomot.

— Asta te va feri de alte răătăciri. Ți s-a spus vreodată că viața e ușoară? Pur și simplu ai avut noroc o vreme. Dar s-a terminat cu datul din colț în colț, frățioare. Va trebui să te străduiești pentru asta. Se întoarce și se rezemă de tocul ușii. Dacă asta e ceea ce-ți dorești.

Roman ar fi trebuit să-și dorească să plece naibii din orașul acesta și cât mai departe de durere. De la starea de sănătate a inimii mamei lui la inima frântă a lui Charlotte. Din nefericire, nu mai avea unde fugi. Sentimentele date la iveală aveau să-l urmărească oriunde s-ar duce. Această călătorie de întoarcere îl învățase că Yorkshire Falls nu era doar un loc pe care să-l vizitezi, ci era căminul, cu tot bagajul pe care îl presupunea acest cuvânt. Tot bagajul de care fugise el o viață întregă.

— Ai perfectă dreptate că e ceea ce îmi doresc. Ea e ceea ce îmi doresc. Totuși, după ce evitase ani de-a rândul poveri și responsabilități, acum, când era pregătit să poarte pe umeri toate suferințele și coborâșurile unei relații serioase, femeia pe care o dorea nu mai voia să aibă de-a face cu el.

— În concluzie, ce ai de gând să faci?

Habar nu avea.

— Trebuie să verific povestea din capitală, spuse Roman, exact în

secunda în care Rick intră în biroul din faţă, legănând cheile în mână.

— Ce e cu capitala? întrebă Rick.

— Roman se duce să se intereseze în legătură cu o slujbă de birou. Chase păstră acelaşi ton de surpriză, iar el îşi ciupi coama nasului, în timp ce era evident că digera informaţia.

— Nu te avânta prea tare, mormăi Roman. Mi s-a oferit un post de editor-şef la *Post*.

— Pleci din oraş? Rick îşi vârî mâinile în buzunarele din faţă.

— Ar fi posibil să facă şi asta. Nimeni de aici nu are să-i simtă lipsa, zise Chase, zâmbind larg. Îl pocni pe Roman pe spate.

— Taci naibii din gură.

Rick pufni în râs.

— Probleme cu Charlotte? În concluzie, ea nu poate garanta unde te-ai aflat tu în noaptea precedentă?

Lui Roman începu să-i zvâcnească tâmplele.

— Să nu-mi spui.

— Furtul de bikini numărul şase. Aşa că, încă o dată, sunt nevoit să întreb. Pur şi simplu, unde ai fost noaptea trecută?

Chase şi Rick chicotiră, întotdeauna dispuşi să facă haz pe seama lui Roman. El nu răspunse, ştiind că nu era necesar. Dar în ciuda tachinărilor şi a hohotelor de râs, Roman nu se lăsă păcălit. Ca şi el, niciunul dintre fraţi nu era încântat să ştie că aveau încă o infracţiune-farsă nerezolvată în Yorkshire Falls.

Charlotte părăsi în fugă sediul *Gazette*, încetini când ameţi şi parcurse apoi la pas drumul de întoarcere în oraş. O durere cumplită în stomac făcu ca drumul presărat din loc în loc cu hârtoape să fie o privelişte primitoare.

Făcu prima oară autostopul. Fred Aames, singurul instalator din oraş, se oferi să o conducă până la uşa casei sale. Erau la jumătatea drumului spre magazin, departe de Roman, când îşi dădu seama că nu dăduse anunţul la ziar.

Pur şi simplu va fi nevoită să-l sune mai târziu pe Chase. Nici gând să mai dea ochii cu fraţii Chandler şi cu împuţitul lor de dat cu banul. Se întrebă dacă râdeau pe seama asta, apoi dădu din cap.

Roman nu ar râde. Pierduse o candidată şi trebuia să o ia de la capăt. Să găsească o altă femeie pe care să o reguleze ca apoi să o părăsească cu burta la gură.

Stomacul i se strânse şi îi trebui toată voinţa pentru a nu-i cere lui Fred să tragă pe dreapta ca ea să poată vărsa peste rododendronii cuiva.

— Ai aflat deci? întrebă Fred. Înainte ca ea să poată da un răspuns, el vorbi mai departe, obişnuit să vorbească de sub dulapuri în timp ce repara instalaţiile, evident către cei care se aflau dincolo de ele. Lui

Marge Sinclair i-au furat bikini.

Nu iarăși. Charlotte începu să-și maseze apăsât tâmpile.

— Marge? Abia ieri i-am livrat eu însămi.

El ridică din umeri.

— Știi ce spun ei. Azi aici, mâine au dispărut. Slobozi un hohot de râs, întrerupt de camionul cam vechi care trecu peste o gaură, făcând ca umărul ei să nimerească drept în portieră. Cu toate astea, eu nu dau crezare comentariilor bătrânului Whitehall vizavi de Roman Chandler.

La auzul numelui lui Roman, stomacul lui Charlotte tresări dureros. Viața de orașel, reflectă ea. Îl iubea, dar uneori asta însemna că nu putea evada oricât de mult și-ar dori.

— Nu, nu cred că Roman Chandler ar fi capabil să fure niște bikini, zise ea, punând capăt conversației.

— Sau, ar fura niște bikini dacă ar fi vorba de o farsă, dar nu i-ar șterpeli așa cum se prezintă în presă.

— Mmm. Poate că dacă nu-i oferea un răspuns categoric, Fred se va prinde și va schimba subiectul.

— Are prea mult caracter.

— Are caracter, de acord, mormăi ea. Nu trebuie să discute acum despre caracterul lui Roman, altfel i-ar oferi lui Fred o știre care ar circula cu viteză prin vița-de-vie a orașului. Nici ea, nici Roman nu-și doreau așa ceva.

— El mi-a luat apărarea atunci, pe vremea liceului. Nu voi uita niciodată asta și nu voi lăsa pe nimeni de pe-aici. Poți paria că am să declar fiecărei persoane pe care o întâlnesc că Roman Chandler nu e un hoț. Apăsă pe frână chiar în fața magazinului ei.

Charlotte își frecă pielea învinețită a umărului și își luă geanta. Cine putea să fure desuuri? Le trecu în revistă pe victimele de până acum. Whitehall, Sinclair... toate peste cincizeci de ani, observă ea și se întrebă dacă Rick sau altcineva din poliția din Yorkshire Falls ajunsese la aceeași concluzie și dacă asta însemna ceva la urma urmei. Ciudat, gândi Charlotte. Cel puțin ciudat.

— Ai spus ceva? întrebă el, îndreptându-se în scaun.

— Spuneam că mă întreb dacă îți dai seama că ești un salvator. Îți mulțumesc că m-ai adus aici.

— Cu plăcere. Omul se aplecă, punând un braț pe spătarul scaunului ei. Totuși, ai putea să mă răsplătești într-un fel.

— Cum anume? întrebă ea precaut.

— Mut-o pe Marianne a mea în fruntea listei tale pentru bikini. Obrajii lui bucălați se colorară în roșu intens. Cel puțin la timpul potrivit pentru noaptea nunții noastre.

Ea zâmbi larg și încuviință.

— Cred că asta se poate aranja. Charlotte spera să iasă din camionetă înainte de a pufni în râs, stânjenindu-l și mai tare pe bietul

om. Îți mulțumesc încă o dată, Fred.

— Cu mare plăcere. Și atunci când vor veni clientele și vor vorbi despre aceste furturi, să nu uiți să le spui că Roman Chandler nu ar fi în stare să fure nimic.

Cu excepția inimii ei, reflectă ea trist.

Fred plecă, lăsând-o pe marginea drumului. Se uită atent mai întâi la magazin, apoi către ferestrele de la etaj care dădeau în apartamentul ei. Niciunul dintre aceste locuri nu o ispita acum. Din momentul în care Roman își petrecuse acolo noaptea, micul ei apartament încetase să mai fie un paradis sigur în care putea evada. Biroul ei mirosea prea oribil pentru a găsi cuvintele potrivite, iar în magazin, prezența pusă pe conversație a lui Beth o putea determina să-și dezvăluie secretele dureroase cât ai clipi. Iar casa mamei era exclusă din pricină că Russell era acasă.

Se simți ca o ființă dezrădăcinată care nu avea unde să se ducă – până în secunda în care realizează că exista un loc unde putea să se ghemuiască și să stea singură în liniște. Se opri la magazin timp suficient pentru a-i comunica lui Beth că își ia liber pentru restul zilei, ocoli pe la Norman's ca să-și ia un sandvici și o băutură răcoritoare înainte de a urca în apartamentul ei, a-și schimba hainele și a se strecura pe terasa de ieșire în caz de incendiu, însoțită de cartea ei cea mai valoroasă, *Evadări mirobolante*.

Unii oameni aleg mâncăruri reconfortante. Charlotte alegea cărți reconfortante. Una în mod special. O briză ușoară flutură paginile și ea reveni asupra uneia pe care o studiasese cel mai mult, faimoasa pancartă HOLLYWOOD. Se rezemă de perete, cu picioarele întinse în față, cu cartea pe genunchi.

Oftă, trasând literele pe care le știa pe de rost, apoi își propti bărbia în palme și se holbă la paginile lucioase.

Ironie, aceeași carte care îi oferise atâta liniște reprezenta și cea mai mare durere a sa. Charlotte pricepu de ce. *Evadări mirobolante* o purta înapoi spre o vreme mult mai simplă. O vreme când încă mai credea în Prințul Fermecat și într-o viață fericită până la adânci bătrâneți. O vreme în care își închipuia că tatăl ei va reveni acasă și le va lua pe ea și pe mama ei într-un avion cu destinația Los Angeles. Pentru a fi alături de el și pentru a-i reda ei siguranța pierdută. El nu o făcuse niciodată.

Volumul trebuia să fie deci tulburător, dar acum o liniști într-un fel în care o puteau face doar credințele nevinovate din copilărie. Charlotte nu cercetă mai adânc. Viața era suficient de complicată. Și datul cu banul al fraților Chandler îi tulburase incontestabil viața și emoțiile, într-un fel pe care nu-l crezuse nicicând posibil.

Charlotte nu era de compătimit, dar nici nu credea că făcuse ceva ca să merite această schimbare a sortii. Dar, analizând toate acestea,

nu putea spune că era surprinsă. Psihiatrii afirmă cât e ziua de lungă că fetele se îndrăgostesc de băieții care le amintesc de tatăl lor. O afirmație pe care ea o contesta cu o anumită vehemență, dar pe care acum o trăia ca pe o dovadă.

Despre frații Chandler se puteau spune multe: burlaci devotați, fii devotați și mai ales bărbați deosebit de loiali. Știa că Roman nu își propusese nicicând să o rănească. Presupunea că o exclusese de pe lista lui cu femei disponibile din pricina istoriei familiei ei. Dar ea îi simplificase existența prăbușindu-se în brațele lui care aveau nevoie de un copil.

*

După ce termină cu frații lui, Roman se închise în biroul lui Chase, cufundându-se în ceea ce știa să facă mai bine. Să scrie. Întoarse spatele tuturor lucrurilor și oamenilor, petrecându-și ultimele ore ale dimineții și o parte a după-amiezii redactând un articol despre viața petrecută într-un orașel. Articolele care prezentau fragmente de viață nu erau specialitatea lui, dar, într-un fel, de data asta cuvintele se revărsau parcă dinlăuntrul lui.

Orașe mari, istorii mari. Continente mari, povești de viață cu atât mai interesante. Dar în miezul fiecărui articol de mari dimensiuni, Roman își dădu seama că putea găsi esența oamenilor – legăturile dintre ei, comunitatea lor, spațiul lor. Ca în cazul celor din Yorkshire Falls.

În momentul în care redacta o știre – fie că trimitea acasă nedreptățile sărăciei sau ale foametei, adevărul brutal despre epurarea etnică din alte țări sau nevoia de variație ori de noi legi regionale, astfel încât cineva suferind de artrită degenerativă să poată avea un câțel pe care să-l plimbe fără să-l doară, poveștile se concentrau asupra oamenilor, asupra nevoilor lor și asupra a ceea ce făcuseră pentru a supraviețui.

Ca jurnalist și ca om, obiectivul examinat fusese cu mult mai simplu pentru Roman, așa că hotărâse să abordeze lumea de pe alte continente blocându-și sentimentele pentru acești oameni și povești odată întors acasă. Pentru că „acasă” reprezenta cea mai mare teamă a lui Roman – suferință, respingere, pierdere. Așa cum observase el că trăise mama lor.

Așa cum trăia el în clipa asta din pricina a ceea ce îi făcuse lui Charlotte. Povestea asta era ca o purificare. Nu o vânduse niciodată, dar o păstrase întotdeauna ca o dovadă pentru ceea ce îi spusese mama: Dacă nu ai iubit, nu ai trăit. Din pricina acestor călătorii și experiențe de lungă durată, realizează el, nu trăise cu adevărat. Prin urmare, cum să o convingă pe Charlotte?

După ce verifică la magazin, se opri la Norman's, care îi spuse că

împachetase un sandvici și i-l dăduse lui Charlotte să-l ia cu ea. Fără să verifice mai întâi la apartamentul ei, instinctul îi spuse lui Roman unde o va găsi. El nu-și nesocotea niciodată instinctul.

Același instinct visceral care insistase că dacă Charlotte va afla despre datul cu banul, el va intra într-un mare rahat, și avusese dreptate. Același instinct îl înștiința acum că nu o va scoate niciodată total din ființa lui. Știa că și asta era la fel de corect. O luă după colțul străzii care ducea spre partea din spate a apartamentului ei.

Soarele strălucea timid pe cer. În plină zi, știa că riscă să fie văzut pândind în jurul apartamentului ei. Nu-i păsa. Voia să se asigure că ea era în regulă, cu toate că știa bine că nu era cazul să poarte atât de curând o discuție rațională cu ea.

Se opri la umbra arborilor și se uită la ea cum stătea în ieșirea pentru incendiu. Singură de bunăvoie, fără să răspundă la soneria de la ușă ori la telefon. El clătină din cap, furios că o făcuse să sufere. Câteva șuvițe cârlionțate scăpaseră din coada ei de cal, încadrându-i chipul palid. Atingea cu venerație paginile unui volum. Roman bănuia că era vorba despre unul dintre afurisitele volume de călătorii. Charlotte era o visătoare și jinduia după lucruri despre care credea că sunt de neatins. Călătorii. Emoții. Tatăl ei. Roman.

Ea avusese curajul să pornească o afacere cosmopolită într-un oraș amotit și anonim, dar nu avea curajul să facă un pariu cu viața. Cu el.

Și dacă realitatea e o dezamăgire? Îl întrebasese când pusese întrebări în legătură cu volumele ei, cu visele ei. El nu-i răspunsese atunci, atât de sigur fusese că va reuși să-i transforme fanteziile în realitate. Dar o evadare în weekend era departe de a reprezenta împlinirea unui vis care dura de o viață. El fusese convins că le putea îndeplini pe amândouă.

În secunda asta ar fi vrut să-și tragă un șut în fund fiindcă fusese atât de arogant, atât de sigur pe el, când la mijloc erau sentimentele lui Charlotte. Datorită tatălui ei, Charlotte se aștepta ca viața să o dezamăgească. În loc să-i dovedească cum că se înșela, Roman îi confirmase fiecare așteptare negativă pe care o avea ea de la un bărbat.

Mormăi o înjurătură. Aruncă o ultimă privire și porni spre casă.

Raina își luă poșeta, așteptând ca doctorița Leslie Gaines să-și treacă notițele în foaia de observații. Cum ea îl întâlnea pe Eric în afara orelor de lucru, începu să o folosească pe doctor Gaines ca medic personal. Avea două motive. Nu voia să-l pună pe Eric în situația stânjenitoare de a-i minți pe fiii ei, dar dorea să păstreze și un mister între ei, ca într-un cuplu. Oricât de prostesc suna. Dacă o auscultă cu un stetoscop și o vedea ca pacientă prin ochii săi de medic, atunci cum mai putea să se uite la ea așa cum face un bărbat cu o femeie?

— În concluzie, electrocardiograma ta e bună, nici o modificare. Doctor Gaines închise rapid dosarul. Ești sănătoasă, Raina. Tot ce pot să spun e să continui cu exercițiile și să ai grijă cu meniurile copioase.

— Da, doctore. Însă Raina știa că era ușor de spus. Dar continuarea acestei cacialmale cu boala ei față de fiii săi nu era. Cu toate că mica ei *înșelătorie*, așa cum începuse să o considere acum, îi mai provoca crize de vinovăție, ea credea în cauza sa. Voia să-și vadă băieții la casa lor, fericiți și cu propria familie.

Doctor Gaines zâmbi.

— Mi-aș dori ca toți pacienții mei să fie la fel de cooperanți.

Raina se mărgini să aprobe.

— Mulțumesc pentru tot.

Plecă din cabinet fără să-l vadă pe Eric. Prefera să păstreze această plăcere pentru mai târziu, atunci când subiectul „bolii“ ei nu va provoca o discuție.

Din moment ce Roman își petrecea vremea cu Chase la ziar, iar Rick era la serviciu, Raina se duse direct acasă, îmbracă un pantalon de training pentru o tură rapidă pe banda de alergare. Doar un superman de douăzeci și unu de ani putea să continue obiceiul fără a fi prins. Când porni să alerge, aruncă întruna câte o privire prin fereastra pivniței către alee, ca să vadă dacă fiii ei ajung acasă mai devreme. În acest caz, ea ar ateriza rapid pe canapea.

Douăzeci de minute mai târziu, coborî de pe bandă și se duse să facă un duș rapid, ușurată că nu fusese surprinsă. Când termină și își pregăti ceva de mâncare, era pregătită să abordeze principala sa grijă.

Viața amoroasă a lui Roman.

Drumul acestei povești de iubire luase o întorsătură periculoasă, având în vedere firea ursuză a lui Roman și refuzul lui neașteptat de a discuta orice subiect în legătură cu Charlotte. Se lupta cu propriile probleme, spunea el. Însă ca mamă, Raina îi schimbase scutecele, îi ștersese lacrimile atunci când se rușina, cunoscându-i fiecare expresie. Indiferent cât se străduia el să-și ascundă sentimentele, ea i le citea oricum. Iar copilașul ei suferea.

Problema cu Charlotte, oricare era ea, nu putea fi decât un fleac. La urma urmelor, nicio poveste de dragoste nu urma un drum neted. Ca de exemplu, cât de mult bine îi făcuse ea, până acum, fiului ei cel mic; „boala“ ei îl adusese acasă, în Yorkshire Falls, unde el făcuse mai mult decât să-și regăsească prima sa iubire. Un mic ghiont și vor fi din nou împreună cât ai clipi.

Sperând că nu o văzuse nimeni ieșind în oraș de două ori pe ziua de azi pentru a le raporta băieților, Raina intră în magazinul Charlotte's Attic la o oră târzie a după-amiezii. Slavă Domnului că magazinul părea gol.

— Bună ziua!

— Vin imediat, se auzi de undeva din spate vocea cadentată a lui Charlotte.

— Nu te grăbi. Raina porni către raionul de lenjerie și pipăi o rochie din mătase pură Natori.

— Îți vine bine, zise Charlotte, venind în spatele ei. Nuanța vaporosă de fildeș pune în valoare verdele ochilor tăi.

Raina se întoarce și dădu cu ochii de frumusețea aceea cu păr bogat care, asemenea fiului ei, purta o durere ascunsă în adâncul sufletului.

— Nu sunt convinsă că mi se potrivește ceva atât de alb.

Charlotte surâse.

— Vaporosă, nu albă. E mai mult o nuanță veche. Nu e nimic rău să te răsfeți. Nuanța nu are nicio semnificație aparte. Asta e o concepție învechită, te asigur. Încolăci brațele în jurul stativului metalic. Îmi pot da seama ce mult ți-o dorești, încă mai pipăi poalele de dantelă.

— M-ai prins, pufni în râs Raina. OK, poți să mi-o împachetezi. Se întrebă dacă va sta în dulap ori...

— Mă bucur că te simți suficient de bine pentru a hoinări de colo-colo.

Charlotte întrerupse gândurile Rainei și nu prea devreme. Raina era prea înfricoșată pentru a se gândi măcar la asemenea intimități. Trecuse atât de mult de când n-o mai văzuse cineva în felul ăsta.

— Știi că se presupune că ar trebui să o iau ceva mai încetisor, dar trebuia să vin aici. Din motive pe care Raina nu le divulgase încă. În plus, nu se presupune că shopping-ul te eliberează de stres?

Charlotte râse.

— Dacă spui tu. Urmări atent stativul, uitându-se entuziasmată la desuurile lungi de mătase. Tânăra femeie își amintea măsura fiecăreia dintre clientele fără a fi nevoită să mai întrebe, lucru care o impresionase de prima dată pe Raina. Fiecare clientă care intra în magazin se bucura de un tratament personal din partea lui Charlotte sau a lui Beth și fiecare pleca cu sentimentul că era cea mai importantă clientă a magazinului. Afacerea lui Charlotte prospera, iar ea înregistra un succes de ordin profesional.

Merita la fel de bine și un succes de ordin personal. Raina nu putea suporta să vadă cum persoanele care erau atât de evident îndrăgostite se lasă învinse. Câtă vreme Charlotte desfăcu umerășul și se duse la registru, Raina nu se hotărâse dacă e cazul sau cum să abordeze subiectul.

— Poți să-ți mai aduc și altceva? întrebă Charlotte cu un surâs forțat.

Că tot era vorba de o deschidere! Raina dădu din cap. Ța era desigur un semn în legătură cu starea lui Charlotte. Roman nu o va da de gol. Nu doar o dată fusese fericit alături de Charlotte. Raina se

aplecă peste tejghea:

— Poți să-mi spui de ce pari atât de nefericită?

— Nu știu ce vrei să spui. Charlotte începu imediat să se agite cu marfa, rupând marginea cartonașului pe care era notat prețul și împachetând mătasea aceea luxuriantă într-o hârtie fină roz.

Raina puse o mână fermă peste a ei.

— Cred că știi. Roman e la fel de nefericit ca și tine.

— Imposibil. Charlotte începu să înregistreze bonul. O sută cincisprezece dolari și nouăzeci și trei de cenți.

Scoțând cartea de credit din poșetă, Raina o puse pe tejghea.

— Te asigur că e foarte posibil. Îl cunosc pe fiul meu. Suferă.

Charlotte trecu cârdul prin aparat, continuând operațiunea.

— Nu sunt sigură că tu ai putea face ceva pentru ca lui sau mie să ne fie mai bine. Ar trebui să nu te amesteci.

Raina înghiți cu greu. Ceva din tonul lui Charlotte o avertiză că trebuia să înceteze imediat, dar ea nu fu în stare.

— Nu pot.

Pentru prima dată de la abordarea subiectului, Charlotte îi întâlni privirea.

— Fiindcă te simți vinovată? întrebă încet tânăra femeie. Fără răutate, însă cu siguranța cuiva care știa totul.

Chiar dacă Raina nu știa. Inima ei începu să bată mai iute. Era neliniștită.

— De ce ar trebui să mă simt vinovată? întrebă ea precaut.

— Tu chiar nu știi, nu? Charlotte clătină din cap, renunțând la atitudinea rigidă și ocoli tejgheaua apropiindu-se de Raina. Vino și așază-te.

Raina o urmă în biroul său, întrebându-se cum de ea devenise subiectul acestei conversații în locul poveștii de dragoste dintre Roman și Charlotte.

— Când te-ai îmbolnăvit, fiii tăi au fost îngrijorați.

Raina lăsă ochii în jos, incapabilă să înfrunte privirea sinceră și preocupată a lui Charlotte, vinovăția aceea cârpită reieșind din nou la suprafață.

— Și împreună au luat hotărârea de a-ți îndeplini cea mai aprigă și cea mai dragă dorință.

— Care e? întrebă Raina, fără a ști sigur la ce se referea Charlotte.

— Nepoți, desigur.

— Oh! Raina scoase un oftat de ușurare, aflând convingerea evident greșită a lui Charlotte. Flutură un braț în aer. Nu există nicio șansă ca fiii mei să-și dorească să-mi dea un nepot, oricât de mult mi-aș dori eu.

— Ai dreptate. Nu vor. Dar simt că trebuie s-o facă. Charlotte ridică privirea, dând peste căutătura atentă a Rainei. Au dat cu banul. Cel

care pierdea știa dinainte – urma să se însoare și să aibă un copil. Roman a pierdut. Ridică din umeri, însă durerea pluti în aer, așternându-se între ele, evidentă, tangibilă. Eu am fost candidata cea mai apropiată.

Raina se umplu de indignare, însă inima i se strânse, zbătându-se din pricina unui sentiment care era mai mult decât vină. Dorea să-și îndrepte fiii pe drumul unei eterne fericiri, dar nu vrusese niciodată ca în toată povestea asta să aibă cineva de suferit.

— Charlotte, doar nu crezi că Roman te-a ales pe tine fiindcă a pierdut la datul cu banul. Voi doi aveți o poveste, la urma urmei.

Charlotte își feri privirea.

— Roman a recunoscut că a pierdut la aruncarea cu banul. Restul e dureros de evident.

— Dar el nu te-a ales pentru că erai cea mai apropiată candidată. Raina se adresa mai întâi suferinței lui Charlotte. Mai încolo se va ocupa de datul cu banul și de rolul ei. Oh, da, se va ocupa de fiii ei.

Ea trăise sub imperiul iluziei că ea și John constituiseră un exemplu de familie fericită și de mariaj perfect și plin de iubire. Era evident că nu, dar oare ce Dumnezeu se întâmplase pentru ca fiii ei să fie convinși de contrariul? Într-adevăr, Rick avusese parte de acel fiasco dureros cauzat de înclinația lui firească de a fi de ajutor, însă femeia potrivită ar reuși să treacă de zidurile pe care le tot ridicase el de atunci încolo. Iar Roman – Raina își aminti cum fiul ei mai mic spunea că el e de părere că ea renunțase la viață. Oare asta îl speriasă într-atât încât să renunțe definitiv la mariaj?

— Chiar nu știi de ce Roman m-a ales pe mine, acum, nu-i așa? Vocea lui Charlotte tremura de incertitudine.

Un semn bun, speră Raina.

— Cred că știi mai mult decât vrei să recunoști. Raina se aplecă, strângând-o pe Charlotte da, mână. Îmi dau seama că eu sunt ultima ființă de la care dorești un sfat, dar dă-mi voie, te rog, să-ți spun un singur lucru.

Charlotte înclină capul.

— Nu te învinovățesc, Raina.

Poate că tânăra femeie ar fi trebuit să o facă. Poate că, după aceea, ea și Roman nu ar mai fi nefericiți.

— Dacă ați găsit dragostea adevărată, atunci să nu permiteți să vă stea ceva în cale. O zi, chiar și douăzeci și patru de ore, poate fi ziua pierdută a unei vieți care este oricum mult prea scurtă.

Rainei i se păru că aude un sunet înăbușit venind dinspre Charlotte, așa că se ridică repede, nevrând să se mai amestece niciun minut mai mult. În afară de asta, avea nevoie să fie singură pentru a se confrunta cu ea însăși și pentru a decide ceea ce avea de gând să facă în privința durerii și a haosului pe care ea nu dorise să le provoace.

— Ai grijă. Lăsând-o pe Charlotte șezând pe scaun, Raina o luă din loc. Ieși din magazin, în lumina soarelui, simțindu-se oricum, numai plină de căldură și fericită nu. Era pierdută cu totul, neștiind cum să îndrepte lucrurile.

Luând în considerare ce dezastru fusese până acum marele ei plan, era probabil mult mai bine să nu se mai amestece în viețile altora, concentrându-se exclusiv asupra propriei existențe. În tot timpul ăsta, Eric avusese dreptate, însă nu ar fi încântat să afle că „luminarea” Rainei se produsese în detrimentul celorlalți.

Totuși, oricât de mult și-ar fi dorit ea să se retragă și să nu se mai amestece, ea și fiii aveau de discutat câteva chestiuni serioase. Oftă. Ce se întâmplase cu Roman și cu Charlotte după asta, era ușor de ghicit pentru toată lumea.

Roman se puse la treabă, făcând ordine în rafturile din garaj. Dacă tot voia să mai stea prin preajmă, atunci putea foarte bine să se facă util. În mare parte, Chase și Rick se ocupau de menținerea ordinii în casă, dar atunci când era acasă, lui Roman îi plăcea să se ocupe de partea lui. Iar acum, posibilitatea de a izbi cu un ciocan era un mod al naibii de bun de a se elibera de frustrare.

Charlotte nu sunase. Mai precis nu îi returnase apelurile. Dar acum nu era convins că deosebirea aceea conta.

Ridică ciocanul și îl balansa chiar în momentul în care vocea ascuțită a mamei lui îi ajunsese la urechi.

— În față și la mijloc, Roman.

Ciocanul căzu peste degetele lui.

— Fir-ar al dracului. Ieși din garaj, scuturând mâna pentru a atenua durerea. Își întâlnește mama pe alee, acolo unde ea se fâșia de colo-colo. Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Totul. Și oricât de mult mă învinovățesc, tot am nevoie de niște răspunsuri.

El își trecu palma peste fruntea transpirată.

— Nu știu despre ce naiba vorbești, dar pari supărată, și asta nu poate fi ceva bun pentru inima ta.

— Uită de inima mea. Pe mine mă preocupă inima ta. Aruncarea cu banul? *Cel care pierde* se căsătorește și face un copil? Cu ce Dumnezeu am greșit eu și tatăl tău pentru ca voi, băieții, să fiți împotriva căsătoriei? Ochii caprei ai mamei lui se umeziră.

— Fir-ar să fie, mamă, nu plânge. Cine ți-a spus? O înconjură cu brațul, conducând-o spre scaunele din grădina din spate.

Ea miji ochii.

— Nu asta e ideea, nu? Acum răspunde-mi.

— Nu vreau să ajungi iar la spital. Asta-i ideea.

— Nu se va întâmpla. Și acum vorbește.

El lăsă să-i scape un mormăit, însă observă că ea părea mult mai puternică decât fusese în momentul revenirii lui acasă.

— Aruncarea cu banul, Roman. Aștept, zise ea când el nu răspunse suficient de rapid din punctul ei de vedere. Bătu cu piciorul în pavajul grădinii.

El ridică din umeri.

— Ce pot spune? La momentul acela părea cea mai bună soluție.

— Idioți! Am educat idioți. Dădu ochi peste cap. La naiba cu asta. Doar am crescut niște bărbați adevărați.

Avea dreptate. El era un bărbat tipic, și ca un reprezentant mândru și grijuliu al speciei, nu se simțea la largul lui discutând despre sentimentele sau emoțiile sale. Însă îi datora acest lucru femeii care îl educase cât de bine putuse de una singură. Avea o bănuială că va trebui să facă același lucru cu Charlotte – dacă dorea o a doua șansă.

Și o dorea.

— Tu și cu mine am început să discutăm despre chestia asta ieri. Roman se aplecă în scaun. Eu aveam unsprezece ani atunci când a murit tata. Și văzând cât de mult suferi, ei bine, mi-am dat seama că acest drum acasă mă va face să-mi doresc să mai stau departe de tot ce-mi era atât de apropiat. Aici, acasă, nu mă pot detașa. Nici față de tine, nici față de Charlotte.

Printr-o expirație lungă, Raina eliberă o parte evidentă a furiei, temerilor și frustrării.

— Îmi pare rău. Pentru tot.

— Nu te poți considera în continuare răspunzătoare pentru soartă. Sau pentru reacția altcuiva vizavi de ea.

Raina îi întâlni privirea.

— Tu chiar nu înțelegi.

— Ba da. Te iubesc pentru că îți faci griji, dar nu te solicita peste măsură. Roman se ridică. Dacă o faci, voi raporta imediat medicului tău. Eric și asociata lui vor purta o discuție serioasă cu mama sa dacă ea își punea sănătatea în pericol.

Roman miji ochii, privind-o cu atenție pe Raina. În jurul ochilor ei existau niște dungi întunecate, iar pe obraji avea urme fine de machiaj. Acordase prea puțin timp înfățișării ei. Fiindcă obosea mult mai ușor? se întrebă el. Grija pentru el și Charlotte nu putea fi de niciun folos în această situație și el încerca să o liniștească.

— Ți-ai făcut perfect datoria. Chase, Rick și cu mine putem să ne purtăm singuri de grijă. Promit. O sărută pe obraz.

Ea se ridică, mergând alături de el înapoi către garaj.

— Te iubesc, fiule.

— Și eu, mamă. Tu ai o inimă bună și...

— Roman, că veni vorba despre inima mea...

El clătină din cap.

— Gata cu vorbăria, zise el. Vreau să te duci sus și să te odihnești. Trage draperiile și dormi puțin. Uită-te la *Oprah*. Fă ceva, orice, atâta vreme cât nu stai în picioare și nu te gândești exagerat de mult la fiii tăi.

— E vorba de mine ori pui repede punct final acestei discuții referitoare la stupidul dat cu banul?

El pufni în râs.

— Niciodată nu aş pune punct în ceea ce te privește, însă nu, nu încerc să-ți distrag atenția ci doar să-ți ocrotesc sănătatea. Am răspuns la întrebarea ta referitor la motivul pentru care am dat cu banul. Acum îți voi spune un alt adevăr care te va ajuta să dormi bine. Îi sunt recunoscător. Nu mai privesc mariajul ca pe o pedeapsă. Nu pe acela cu femeia potrivită, în orice caz. O femeie care nu mai voia să aibă de a face cu el, însă, hotărî Roman, venise vremea să forțeze rezultatul.

Chipul mamei sale se luminează, ochii ei verzi devenind strălucitori.

— Știu că ceva s-a schimbat de când te-ai întors acasă. Dar cum rămâne cu recenta ta... cum să spun asta cu delicatețe? Cu proasta ta stare de spirit?

— Eu o să-mi rezolv problemele, iar tu o să tragi un pui de somn.

Raina îl privi amenințător.

— Numai asigură-te că vei rezolva lucrurile cu Charlotte.

— Nu am spus niciodată...

Ea își bătu obrazul, așa cum făcea adesea când era el copil.

— Nu e nevoie să o spui. Mamele cunosc lucrurile astea.

El dădu ochii peste cap, făcând semn către casă.

— În pat.

Raina salută și intră în casă. El privi în urma ei, reflectând la toate sfaturile pe care ea i le dăduse de-a lungul anilor și la căsnicia fericită pe care o avusese alături de tatăl său. Nu o învinovăța că dorea același lucru pentru fiii săi. Privind din urmă, asemenea mamei lui, nu putea crede că el, Rick și Chase acceptaseră să dea cu banul pentru a-și decide soarta.

Roman chibzui, întrebându-se dacă ar trebui să-i explice încă o dată lui Charlotte, însă decise contrariul. Ea nu voia să discute încă o dată despre toate astea și avea un motiv întemeiat. Tot ceea ce putea face el în conversația cu pricina era să reitereze trecutul. Și că nu avea în minte niciun plan pentru viitor.

Data viitoare când va da ochii cu Charlotte, va trebui să aibă dovezi în privința sentimentelor și a intențiilor sale. Numai atunci va putea să-și pună inima în palmele ei, va îndrăzni să o înfrunte și să meargă mai departe.

Luă telefonul mobil pe care îl lăsase în garaj și îi apelă pe frații lui. Zece minute mai târziu se adunară cu toții în garaj, acolo unde începuse tot acest coșmar. Roman începu prin a le explica situația în

care se afla, inclusiv faptul că mama lor aflase despre înțelegerea dintre ei.

— Acum, că ați fost puși la curent, voi doi trebuie să aveți grijă de mama. Să aveți grijă ca ea să se odihnească, să nu stea trează, încercând să găsească soluții ca să-mi aranjeze viața. Pot face asta singur.

— Cum? Chase încrucișă brațele la piept.

— Plecând la Washington, D.C. Trebuia să-i dovedească lui Charlotte că putea să se descurce așezându-se într-un loc. Se va întoarce cu un loc de muncă stabil și cu un plan de acțiune. Unul care să-i poată face fericiți pe *amândoi*.

Nu va renunța la știri sau la pasiunea sa de a împărtăși adevărul lumii neștiutoare. Va schimba doar știrile de care se va ocupa și locul de unde se va ocupa de acestea. După timpul pe care îl petrecuse în Yorkshire Falls alături de familia lui, inclusiv locuitorii din orașul său de baștină, Roman realizează nu doar că era în stare să se stabilească într-un loc, dar că și dorea să o facă.

— Ei bine? întrebă el în fața unei tăceri uimite. Fără nicio remarcă spirituală?

Rick ridică din umeri.

— Îți dorim tot binele din lume.

— Poți face mai mult de atât.

— Eu glumesc pe seama multor chestii, dar nu și atunci când miza e atât de mare. Asta e ceva grozav pentru tine, Roman. Îți doresc tot ce-i mai bun.

Rick întinse mâna și Roman o apucă, trăgându-l într-o îmbrățișare frățească.

— Poți să-mi faci o favoare. Supraveghează-o pe Charlotte cât timp voi fi plecat.

— Acum, asta nu-i o însărcinare grea. Rick îl lovi pe spate. Rânji, regăsindu-și firea glumeață.

Roman miji ochii.

— Numai să-ți ții afurisitele alea de mâini la locul lor, zise el de dragul unei hârjoneli frățești. Nu fiindcă și-ar fi făcut griji că Rick i-ar face avansuri femeii lui. Calmându-se puțin știa că garanta cu propria viață încrederea în frații lui – și asta o includea și pe Charlotte.

— E posesiv, zise Rick, cu brațele încrucișate la piept.

Chase făcu haz.

Roman mormăi.

— Ai grijă. Supraveghează-o doar până mă întorc eu. Trebuie să mă apuc de spălat și apoi să-mi fac bagajul. Roman porni alert spre treptele de lemn care făceau legătura cu casa.

— Ce o face pe asta atât de specială? strigă Rick.

— Altceva în afara de faptul că este alibiul lui? Râsul lui Chase îl

urmă până în dreptul ușii.

Roman dădu din cap. Apucă ivărul, apoi se întoarse.

— De-abia aștept ziua în care glumele vor fi pe seama voastră.

*

Charlotte fugi în apartamentul ei și se repezi la telefon. Îl auzise sunând din hol, ea având brațele pline cu rufe uscate. Până când își găsi cheile și intră, oricine ar fi sunat închisese, fără a lăsa un mesaj.

Aruncă rufele pe canapea.

— Să vedem dacă a mai sunat cineva înainte. I se strânse stomacul când se rugă să nu fi fost nici tatăl ei, nici Roman. Nu putea să-i evite la nesfârșit pe cei doi bărbați, dar până ce ea va pricepe ce își dorea de la viață, încerca să evite să ia o hotărâre.

Apăsă pe butonul „play“ și ascultă primul și singurul mesaj.

„Salut, Charlotte. Sunt eu.“ Vocea lui Roman o lovi ca un pumn în plex, scoțându-i tot aerul din plămâni. Se lăsă să cadă în cel mai apropiat scaun.

„Am sunat doar ca să-ți spun...”

Urmă un moment de liniște, iar ea își ținu respirația, așteptând ca el să continue. Așteptând să audă nici ea nu știa ce.

„Am sunat ca să-mi iau rămas-bun.”

Suferința o copleși, strecurându-se în flecare colțișor al ființei sale. Se aștepta ca el să mai spună ceva, dar nu urmă decât clic-ul prin care se deconectase. Rămase mută, cu un imens nod în gât, o senzație de tremur care îi spori durerea din piept.

Așa deci. Plecase din nou spre zări necunoscute, așa. Cum știuse ea întotdeauna că va face.

Înăuntrul ei se căscă un gol imens și se gândi că era posibil să-i fie greață. Dar de ce? De ce ar fi supărată că Roman își vedea de drumul pe care și-l alesese? Unul la care ea se așteptase? Incapabilă să suporte apartamentul înăbușitor și întrebările care o bântuiau, își luă cheile și fugi pe ușă afară fără să privească în urmă.

Charlotte intră în magazinul universal la ora 07:00 A.M., chiar în momentul în care Herb Cooper deschidea uşile.

— A treia oară în săptămâna asta când vii devreme. Un program nou? Întrebă el.

Ea zâmbi.

— Poţi să spui şi asta. După o săptămână de la plecarea lui Roman, se mira de capacitatea ei de a evita ceea ce dorea să evite. Nu se oprise nimeni la cumpărături la o oră atât de matinală, iar ea descoperi că putea intra şi ieşi fără să fie nevoită să facă conversaţie cu nimeni, în afară de Herb sau Roxanne, soţia lui.

— În fine, pâinea proaspătă nu a fost nici împachetată deocamdată, dar am să iau o pâine rotundă pentru tine şi o să te aştepte la casă, când o să fii gata să faci verificarea.

— Mulţam, Herb.

— Îmi fac doar meseria. Tu le faci fericite pe femeile din oraşul acesta, iar noi, bărbaţii oraşului, am decis că cel mai bine ar fi să te facem şi noi fericiţi pe tine.

Charlotte pufni în râs.

— Nu voi refuza pâinea ta proaspătă, dar cred că supraestimezi importanţa mea prin locurile astea.

Bătrânul căpătă culoarea roşiilor puse într-un colţ.

— Nu, ma'am. E sigur că le faci fericite pe doamne. Hoţul acela de bikini le-a înnebunit. Cele ale căror perechi au fost furate speră se le poată înlocui cât mai repede, iar cele tinere speră ca tânărul Chandler să le trezească din somn.

Charlotte ridică ochii spre cer. Chiar că reuşise să evite conversaţia!

— O lume a fanteziilor, îţi spun eu. Roman Chandler are lucruri mult mai importante de făcut decât să fure bikini. Dar încearcă să le spui asta femeilor. Dădu din cap chiar în clipa în care telefonul se porni să sune, întrerupându-l. În fine, cel puţin cât va fi el plecat, vom avea puţină linişte. Oricine o fi furat bikini aceia, ştie că în momentul de faţă nu are alibi. Apucă receptorul. Magazinul universal. Cu ce vă pot fi de folos?

Charlotte se refugie între raioane când găsi momentul, respirând uşurată. În cele şapte zile de când plecase Roman, dobândise un soi de respect faţă de capacitatea mamei sale de-a se deconecta de la viaţă într-un oraş atât de mic. Nu era uşor.

În afara scurtelor discuţii cu vecinii, fiecare persoană prezentă în viaţa lui Charlotte dorea ceva de la ea. Beth voia să ştie ce se

întâmplase, de ce plecase Roman atât de brusc. Mama ei voia să știe când va veni să cineze cu familia ei. Rick dorea o listă la zi a clientelor și orice bănuială ar avea ea, iar clientele respective voiau bikinii pe care îi comandaseră.

De când Beth se ocupa de magazin, Charlotte putea să-și petreacă vremea croșetând. O altă expresie pentru „a evita“, recunoscua ea, dar cel puțin clientele ei vor fi mulțumite, chiar dacă ceilalți o vor sfâșia ori nu în bucăți.

Singura persoană care nu voia nimic de la ea era cel pe care îl gonise. Gâtul ei se contractă, iar acel nod omniprezent care se stabilise acolo o durea. Se învinovăța că se lăsase prinsă în mrejele lui Roman tot atât de mult cât îl învinuia pe el că o atrăsese intenționat în aceste mreje. Cu toate că ea era conștientă că el nu intenționase niciodată să-i facă rău, faptul rămânea, iar el o făcuse.

Păstra încă mesajul pe care i-l lăsase pe robotul ei telefonic. Nu că ea își dorea să se tortureze ascultându-l iar și iar, dar refuza să analizeze de ce nu lăsase ca următorul mesaj să se înregistreze peste vocea lui seducătoare.

O jumătate de oră mai târziu reveni în apartament pentru a despacheta alimentele și a se pune la punct înainte de a merge la serviciu. Își petrecuse ultima săptămână ascunzându-se de toată lumea. Își închipuia că orice persoană cu inima frântă avea dreptul la un timp ca să se vindece. Spre deosebire de mama sa, ea nu intenționa ca vindecarea să dureze o viață întreagă.

Se uită pe fereastră la soarele strălucitor. Venise vremea să revină la obiceiurile sale, începând cu meciul de baseball din seara aceea.

Când jocul luă sfârșit, cei de la Rockets continuă alergarea învingătorilor și, cu toate că își făcuse apariția, Charlotte continuă să-și evite tatăl. Era pregătită pentru o mulțime de lucruri. Dar a avea de-a face cu tatăl ei nu era unul dintre ele. Nu avea nicio îndoială că dacă ea întârzia suficient, el va pleca. Trebuia să plece și ea înainte ca Russell să încerce iar să o încolțească. Așa cum o făcuse în magazinul universal sau în fața apartamentului ei. Îl evitase și atunci.

— Poftim. Aruncă asta pentru mine, vrei? Charlotte îi înmână lui Beth ceașca ei de suc. Și nu uita să o recyclezi.

Sări jos, dincolo de peluza de la capăt. Te văd mâine la lucru.

— Lașo! strigă Beth după ea.

Charlotte continuă să meargă, deși nu putea nega că vorbele prietenei sale tăiaseră adânc, în parte pentru că Roman îi strigase același lucru, dar mai ales fiindcă Charlotte știa că Beth avea dreptate. În cele din urmă, va trebui să înfrunte tot ceea ce evita, inclusiv pe părinții ei. Numai că nu era pregătită.

Ajunsă la jumătatea drumului care ducea în oraș, hotărî să taie

perpendicular prin districtul Sullivan, trecând prin curtea lui George și a lui Rose Carlton. Familia Carlton era încă la meciul de baseball, ca și aproape toți locuitorii orașului, așa că în secunda în care Charlotte auzi fâșâit în partea gardului viu din față, se întoarse, surprinsă.

— Hei! strigă ea.

Un bărbat costeliv, în pantaloni de pădurar și cu o șapcă de baseball, se pitula printre tufișuri. Când îi auzi vocea, se lăsă în jos, dar nu înainte ca ea să-i zărească puțin chipul.

— Samson? Surpriza ei se transformă în șoc. O luă la fugă pe alea pietruită. Ieși imediat din tufișuri! Trase de cămașa verde care se amesteca cu frunzișul. Ce naiba faci?

Bărbatul se ridică în picioare.

— Locul tău nu e aici.

— Nici al tău. Ce se petrece? Privirea ei căzu asupra mâinii lui drepte înmămișate, ținând în pumn ceva ce păreau să fie bikinii confecționați de ea. Bikinii croșetați pe care îi vindea ea, se corectă în mintea ei. Dintre toate lucrurile bizare... Dă-i încoace. Întinse brațul.

El mormăi:

— Nu e treaba ta.

— Dacă ai fi doar unul care umblă pe-aici și nu un hoț, atunci nu ar fi treaba mea. Dar din moment ce furi, eu îmi fac treaba. Și am de gând să aflu de ce. Dar mai întâi treci înăuntru și pune lucrurile acelea la locul lor.

— Nu. El încrucișă brațele ca un copil îmbufnat.

— Familia Carlton se va întoarce din clipă în clipă de la meci, așa că tu o să pui ăia la locul lor și apoi vom sta de vorbă. Aruncă o privire către ușa de la intrare pe care presupunea că el o lăsase descuiată.

Orașul ăsta afurisit trăia încă într-o epocă când toată lumea avea încredere în toată lumea. Chiar și în povestea asta cu hoțul de bikini, nimeni nu lua subiectul destul de serios ca să-și încuie ușile. În cazul lui George și Rose, ei își imaginau probabil că îl aveau pe Mick drept încuietore, deși nu își putea închipui ce-i putea face unui intrus un beagle bătrân și cam artritic.

Că venise vorba despre câine...

— Unde este Mick?

— Mân'că.

Charlotte expiră lung și zgomotos.

Ochii întunecați ai lui Samson se înnorară.

— Ce-a fost asta? Nu crezi că i-aș face rău, nu-i așa?

Charlotte clătină din cap. Nu, și nu doar fiindcă cu prilejul celorlalte furturi nu fusese nimeni rănit. În inima ei avea încredere în bătrânul acela ursuz și credea că și această stranie întorsătură a evenimentelor avea o explicație pe care ea o va putea înțelege. Spera.

Înainte de a cântări motivele, beagle în cauză o zbughi afară pe noua lui porțiță, lătrând și învârtindu-se în jurul lui Sam. Charlotte oftă.

— Nu mai ai carne prin buzunare, nu-i așa?

El dădu din cap.

— Nu era de prevăzut că o să mai am nevoie. Dacă nu mă opreai, eram plecat demult.

Ea dădu ochii peste cap și se lăsă pe vine, ridicând în brațe câinele greu. Nu voia ca el să decidă să atace dacă îl prindea pe Samson înăuntru, deși Mick nu avea reputația de a fi nesociabil. Distincția îi aparținea lui Samson.

Mick nu era doar greu, ci și ud, salivând și foindu-se în brațele ei.

— Îl țin eu, acum du-te înăuntru și pune bikinii aceia la locul lor înainte să fac o hernie, șuieră ea. O să stau de pază.

Samson se holbă la ea, dar din fericire se întoarce, urcă repede treptele și se strecură în casă. Mâini înmănușate, fără amprente, își dădu ea seama în clipa aceea, dând din cap. Labele din față ale lui Mick îi atingeau umerii, trupul lui cald și dolofan era lipit de al ei.

— Vrei să dansezi? îl întrebă ea.

Drept răspuns, câinele o linse pe obraz.

— Oh, frate. În fine, măcar tu știi cum se sărută o lady. Se învârti în jurul gardului viu din fața casei până ce realizează exact cât de nebună părea, apoi se furișă la umbra unui copac. Dacă vreodată va fi întrebată, ea va trebui să motiveze o dragoste bruscă pentru căței, cumpărându-și unul. Totul în numele „acoperirii”.

Din fericire, Samson reveni înainte ca familia Carlton să se întoarcă acasă și înainte ca ea să fie obligată să explice de ce ținea în brațe câinele lor de două tone. Îl lăsă jos pe Mick și el ajunse la locul lui dintr-o săritură. O uitase cât ai clipi.

— Tipic masculin, mormăi ea.

Fără nicio vorbă, îl apucă de braț pe Samson, îl trase după ea prin grădină, apoi în josul străzii și așteptă până ce ajunseră dincolo de limita districtului pentru a-l lua la rost.

— Vorbește cu mine și nu mă lua cu „nu e treaba ta”. De ce furi bikini de damă? Bikinii confecționați de mine? întrebă ea.

— Nu poate un bărbat să aibă intimitatea sa?

— Dacă nu vrei să te duc direct la Rick Chandler, ar fi mai bine să începi să vorbești. Continuă plimbarea prin oraș, însă el rămase tăcut. Frustrată, Charlotte se opri, trăgându-l de mânecă. Samson, dacă îmi forțezi mâna, nu va ieși nimic bun din povestea asta. Rick va fi obligat să te acuze, iar ei vor fi obligați să te bage o vreme la închisoare sau îți vor face un test la psihiatru, și atunci...

— Am făcut-o pentru tine.

Era ultimul răspuns la care s-ar fi așteptat.

— Nu pricep.

— Întotdeauna mi-a plăcut de tine. Privi în jos, lovind în pământ cu pantoful lui uzat. Erai o fire atât de prietenoasă. Toți ceilalți fugeau de mine, dar tu mă salutai întotdeauna. Ca și mama ta. Și după ce ai revenit, după perioada în care ai fost plecată, nu te-ai schimbat deloc. Încă îți faci timp pentru un om ciudat.

— Deci ai furat bikinii fiindcă...?

— Voiam ca afacerea ta să funcționeze așa încât să rămâi în oraș.

Pe Charlotte o emoționară vorbele lui. Îi păsa de ea, chiar dacă o demonstra într-un fel ciudat.

— Ce te-a făcut să crezi că furtul bikinilor va fi de folos afacerii mele?

— La început m-am gândit că asta va atrage într-un fel atenția asupra ta.

— Cred că publicitatea a făcut exact același lucru.

— Nu la o scară atât de largă. Iar eu am plănuit doar un singur furt. În dimineața următoare am aflat că băiatul cel mic al familiei Chandler sosise acasă în aceeași noapte. Mi-am amintit cum a șterpelit el chiloții. Samson se lovi peste cap. Memorie-fotografie perfectă.

— Vrei să spui memorie fotografică? întrebă Charlotte.

— Vreau să spun că nu uit absolut nimic. Și când mi-am dat seama că și ceilalți își amintesc asta, și când am văzut coada din fața magazinului tău, mi-am dat seama că am făcut un lucru bun. În plus, avându-l în oraș pe micul Chandler, știam că am o acoperire bună.

Mintea ei încremeni când înțelese cum funcționa mintea bătrânului.

— Nu-ți făceai griji că Roman va fi învinovățit pentru... uh, crima ta?

El îi alungă grijile cu mâna.

— Nu-l puteam vedea pe polițistul Rick arestându-și fratele fără să aibă dovezi și cum Roman nu era vinovat, nu aveau ce dovezi să găsească. Flutură palmele înmănușate, rânjind, evident satisfăcut de el însuși.

Ea nu era.

— Să-ți fie rușine că te-ai pus într-o asemenea postură! Nu-mi pasă cât de inofensiv a fost furtul ori cât de bune au fost motivele tale, în niciun caz nu trebuia să comiți o ilegalitate. Mai ales nu pentru mine.

— A fost din recunoștință pentru tine, mormăi el, redevenind ursuz. Charlotte îl privi atent.

— Roman a plecat de acum o săptămână. Poți să-mi spui de ce a avut loc furtul din seara asta?

El își legănă capul dintr-o parte în alta, oftând exagerat de lung, ca și cum îi spunea că e greu de cap, iar el o știa.

— Eu l-am băgat în belea pe băiat. Trebuia să-l scot, nu?

— Pentru Roman ți-ai asumat acest ultim risc? Oare nu se mai

terminau surprizele pe care le ascundea Samson?

— Nu ai auzit? Întrebă el, părând enervat. Am făcut chestia asta pentru tine. Fiindcă tu îmi zâmbești atunci când nimeni altcineva nu o face, cu excepția mamei tale, în puținele ocazii în care iese în oraș. Și pentru că tu îmi dai diverse comisioane în loc să-mi dai de pomană. Cum altfel crezi că aș fi știut cine a cumpărat afurisiții de bikini? Eu i-am dus la poștă pentru tine, nu-i adevărat? În afară de asta, și doamna Chandler e amabilă cu mine.

— Raina?

Samson încuviință, uitându-se iar în jos.

— Drăguță doamnă. Mi-amintește de cineva pe care obișnuiam... nu contează. Oricum, ce fel de nume e ăsta?

— Nu e cu nimic mai neobișnuit decât al tău. Și acum încetează cu târăgăneala.

— Femeile sunt al naibii de nerăbdătoare. Oftă. Nu e evident? Roman fiind plecat din oraș, o altă pereche furată îl va absolve de vinovăție.

Ea clipi.

— Asta e ceva extrem de condamnat din partea ta. Cred. Charlotte nu știa ce să facă cu povestea asta. Cu toate că lucrurile păreau acum mult mai logice. Acum înțelegea cum știuse hoțul ce case să aleagă drept țintă – Samson făcuse multe transporturi la poștă pentru ea, colindând orașul, ascultând fără a fi observat. Spune-mi pur și simplu că ai terminat. Gata cu furturile.

— Bineînțeles că nu. Devine mult prea greu, cu persoane ocupate ca tine care iscodesc. Acum, dacă ai terminat cu cel de-al treilea curs, am ceva de rezolvat în drum spre casă.

Ea nu întrebă ce. Așa cum declarase el, viața lui nu era problema ei.

— Am terminat. Dar vreau să știi că... Cum putea să-i mulțumească unui bărbat pentru că furase bikini spre binele ei? Apreciez gândul din spatele faptelor tale. Dădu din cap. Părea în regulă.

— Atunci, îmi poți face în schimb o favoare?

Cuvintele lui îi amintiră de Fred Aames.

— Nu-ți voi lucra și ție o pereche de bikini, zise ea. Voia să spună că nu îi va lucra o pereche pentru prietena lui, de care ea se îndoia că ar exista, dar era mai bine să se corecteze singură.

— Sigur că nu. Nu sunt ținut. În afară de asta, mai am șase perechi cu care nu știu ce să fac.

Ea se înecă.

— Îți sugerez să le arzi, zise ea printre dinți.

— Favorează pe care o doresc rămâne.

Oare acum avea de gând s-o stoarcă de bani? Își imaginează că dorea să-i promită că nu va vorbi despre escapada lui din seara asta și despre

celelalte nopți în care pătrunsese în locuințe pentru a fura chiloți..

— Nu te voi da pe mâna poliției, zise ea, dând o altă lovitură felului său de a gândi. Cu toate că nu-l putea lăsa pe Rick cu o infracțiune nerezolvată și nu avea nici cea mai vagă idee ce i-ar putea spune.

Samson flutură brațul prin aer ca și cum nici că-i păsa. Ea știa că nu e așa.

— Tu știi că lumea nu îmi acordă prea multă atenție, dacă nu cumva trece pe partea cealaltă a străzii ori mă ignoră. Pot sta alături de cineva, ascultând totul despre viața lor sexuală fiindcă își închipuie că sunt prea prost ca să-mi dau seama despre ce discută.

Charlotte ridică brațul, vrând să-l mângâie, dar el o privi amenințător și ea se retrase cât ai clipi.

— Însă aud și alte chestii. Ieri i-am auzit vorbind pe mama și pe tatăl tău. Ei suferă.

Tânăra încremeni.

— Chestia asta nu te privește, replică ea, întorcându-i vorbele.

— Destul de adevărat. Dar văzând cât poți oferi unui bătrânel pe care abia dacă-l cunoști... Cred că ar tre'bi să le oferi aceleași lucruri și alor tăi. Porni de-a curmezișul străzii, luând-o spre partea opusă a orașului, spre locuința dărăpănată în care locuia. Fără veste, se întoarse în direcția ei. Știi, unii dintre noi nu avem părinți ori rude. Se întoarse din nou și își reluă drumul spre casă.

— Sam? strigă Charlotte în urma lui.

El nu se mai întoarse.

— Ai prieteni, strigă ea cât putu de tare.

Bărbatul își continuă drumul spre casă, fără să accepte spusele ei, cu toate că Charlotte era conștientă că le auzise.

O lăsa singură, emoționată, dar în același timp tulburată de faptele lui. Știa deja că va trebui să aibă de-a face cu Russell, deși nu aștepta cu nerăbdare ziua aceea. Dar acum Samson era cel care o îngrijora. Ce Dumnezeu îi va spune lui Rick?

În mintea ei se învârtiseau cuvinte ca: *obstrucționarea justiției și participare la infracțiune*. Dar nu se putea să-l predea pe Samson. Iar rolul ei de supraveghetor de astă-seară nu avea legătură cu treaba asta. Infracțiunile lui erau inofensive, furturile luaseră sfârșit. Ea îl crezuse în momentul în care declarase că totul lua sfârșit în seara asta. Ea datora poliției niște declarații care să-i ajute să încheie cazul, însă trebuia să-l apere pe Samson.

Charlotte își mușcă buza inferioară. Soarele apusese și noaptea se lăsa în jurul ei. Seara o înfiora până în adâncul ființei și porni repede spre casă, întrebându-se între timp ce să facă.

Își dorea că Roman să fi fost acolo pentru a-i da un sfat. Gândul se ivi pe nepoftite, fără veste. Roman, jurnalistul, avocatul adevărului.

Dacă ar fi fost acolo, i-ar fi încredințat secretele ei, știind că nici el nu ar permite ca cineva să-i facă rău lui Samson. Inima începu să-i bată cu putere în piept.

Cum de avea încredere să-i încredințeze un secret atât de mare, dar nu credea în cuvintele pe care i le șoptise? *Te iubesc. Nu am mai spus asta niciodată, nimănui. Nu vreau să te pierd.* Și apoi avusese privirea aceea îndurerată în secunda în care îi dezvăluise adevărul – într-un moment în care el putea să se ascundă sau să mintă ca ea să nu-l afle. Pentru a-și asigura mariajul, copiii și familia pe care le promisese.

Nu mințise. Îi spusese totul în legătură cu aruncarea banului. Totuși, ar fi trebuit să știe că risca să o piardă procedând așa.

Ce era ea dispusă să riște în schimb?

Soarele strălucea în vitrina principală a magazinului pe când Charlotte aruncă o privire peste lista ei de activități.

— Nu uita să pui castronul cu ouă de ciocolată, săptămâna viitoare, îi zise ea lui Beth, verificând punctul cu numărul șase de pe lista sa. Dar să-l ții lângă casa de marcat. N-ar fi bine ca ciocolata să ne distrugă marfa. Morfoli capătul creionului. Ce zici dacă am închiria un costum de Iepuraș Pascal de la Harrington pentru Săptămâna Pascală? I-am putea aduna, poate, pe toți patronii magazinelor de pe First pentru a împărți costurile?

Charlotte aruncă o privire în direcția lui Beth, care se holbă la vitrina principală, dând totul uitării, inclusiv ideile geniale ale lui Charlotte.

— Am o idee mult mai bună. Te vom dezbrăca pe tine și te vom trimite în pielea goală de-a lungul străzii First, în spate cu o pancartă pe care să scrie: VENIȚI ȘI CUMPĂRAȚI DE LA CHARLOTTE'S. Ți se pare potrivit?

— Mmm-hmm.

Charlotte zâmbi larg, trântind agenda pe birou, suficient de tare ca prietena ei să tresară. Beth sări în scaun.

— Ce-a fost asta?

— Nimic. Apropo, poți să pornești pe First de pe la prânz. Atunci e traficul cel mai intens.

Beth roși.

— Bănuiesc că nu am fost atentă.

Charlotte pufni în râs.

— Cred că da. Poți să-mi spui și mie de ce?

Cu un gest nu atât de nonșalant, Beth facu semn către vitrină, acolo unde se opri se necunoscut cu părul castaniu și stătea de vorbă cu Norman.

— Cine e?

— Un tâmplar. Un fel de băiat bun la toate. A venit aici din

Albania. Ca și pompierul. Beth oftă, ridicând absentă un ou de ciocolată ambalat. Nu-i așa că e superb? întrebă ea.

În ochii lui Charlotte, omul nu se putea compara cu un anumit reporter, dar pentru Beth, Charlotte îl găsi promițător.

— E tare, aprobă ea. Totuși, Beth abia trecuse printr-o mare suferință. Dar nu e prea curând după... în fine, știi tu?

— Nu mă grăbesc, dar pot să arunc o privire, nu?

Charlotte râse.

— Uitatul e un semn bun.

Prietena sa încuviință.

— În plus, tot ceea ce fac sau nu în prezent, fac cu ochii larg deschiși.

Ochii ei străluciră într-un fel pe care Charlotte nu-l mai văzuse – niciodată. O lecție învățată, reflectă ea. O femeie *putea*, în realitate, să dea uitării un bărbat. Cu toate astea, în ciuda talentului lui Beth de a-și reveni, Charlotte se îndoia că fusese așa de ușor cum pretindea ea. Îi zâmbi totuși, fericită să audă că prietena sa gândea limpede, deși visa după masculul zilei. *El* are și un nume?

— Thomas Scalia. Sună exotic, nu? Între timp, bărbatul în cauză se întorsese cu fața către vitrină, părând să întâlnească privirea ei atentă. A venit la mine după meciul de baseball. După ce m-ai părăsit și ai fugit.

Charlotte nu răspunse reproșului. Lăsase deja un mesaj pe robotul mamei sale, spunându-i că vrea să-i vadă pe amândoi părinții. Se frământase toată ziua fiindcă ei nu-i răspunseseră, iar ea avea emoții, anticipând momentul.

Oricât de surprinzător ar părea, cuvintele lui Samson avuseseră un anumit efect asupra ei. Ca și absența lui Roman. Nu știa încă cum să împace aruncarea cu banul cu adevăratele lui dorințe, însă în adâncul inimii, era conștientă că nu-și dorea ca *ele* să se sfârșească.

Venise vremea înfruntării cu părinții și cu trecutul său. În caz contrar, nu va avea parte de viitor.

— Oh, Dumnezeu! Strigătul lui Beth o smulse pe Charlotte din gândurile sale atât de captivante. Vine înăuntru.

Cât se poate de sigur, ușa se deschise, iar Thomas Scalia intră în magazin. Avea un mers țănoș și încrezător pe care Beth îl asocia cu o persoană obișnuită să conducă, în vreme ce Charlotte încrucișă degetele. Nu-și dorea ca Beth să cadă în aceeași capcană cu un alt bărbat dominator, care voia să preia controlul și să schimbe ființa minunată care era ea, atât pe dinăuntru, cât și pe din afară.

Clopoțelii de deasupra se porniră să sune în urma lui, în vreme ce el se apropie de birou.

— ' ziua, doamnelor. Înclină capul în semn de salut. Pe Beth o cunosc deja. Zâmbi, dând la iveală niște gropițe care nu avură niciun

efect asupra lui Charlotte, dar evident o făcură pe Beth să se agite pe scaun. Dar nu cred că am avut plăcerea. Aruncă o privire scurtă spre Charlotte.

— Charlotte Bronson, zise ea, întinzându-i mâna.

El i-o strânse.

— Thomas Scalia. Însă poți să-mi spui Tom. I se adresă lui Charlotte, dar privirea lui admirativă nu se dezlipi o clipă de chipul îmbujorat al lui Beth.

Charlotte urmări schimbul tăcut cu un amestec de amuzament și dor cu gândul la Roman. Îi era dor de el cu o disperare pe care nu știuse că ar fi în stare să o simtă, făcând ca ultima lor întâlnire și cuvintele dureroase pe care le schimbaseră să pară triviale. Dar nu exista nimic trivial în povestea lui cu aruncarea banului și în sentimentele pe care le nutrea cu privire la o relație. Odată ce Charlotte făcuse pace cu propriile fantome, tot nu exista nicio garanție că el dorea să întemeieze un cămin. Mai ales acum, când pornise iar la drum.

— Așadar, ce pot să-ți ofer? răsună glasul lui Beth pe un ton răgușit, readucând-o pe Charlotte la realitate.

— La drept vorbind, e o întrebare grea. Thomas se aplecă ceva mai în față.

Beth răscoli cu degetele prin bolul cu ciocolate de pe tejghea. Mâna ei tremură când ridică în palmă un ou de ciocolată. Charlotte privi neîncrezătoare la Beth, care, cochetând calm și desăvârșit, vârî în gură oul pascal, ambalat într-o hârtie argintie.

— Admir o femeie care e în stare să mănânce orice fără să-i pese de calorii sau de greutate, zise Thomas, rânjind.

Beth scuipă dulcele și își îngropă fața în palme.

Charlotte înăbuși un chicotit. În aparență, chiar și cea mai desăvârșită seducătoare își pierde cumpătul în fața bărbatului potrivit.

— Mi-e rușine, gemu Beth, cu glasul înăbușit între palmele strânse.

De data asta Charlotte chicoti de-a binelea. Thomas șopti ceva abia auzit și evident personal în urechea lui Beth. În ceea ce-i privea pe cei doi, pe lumea asta nu mai exista nimeni. Venise vremea ca ea însăși să se facă nevăzută, gândi Charlotte.

Aruncă o privire către ceas. Patru și jumătate P.M.

— Știți ce? Azi e liniște. Hai să închidem și să plecăm mai devreme.

— Perfect, îi zise Thomas lui Beth. Speram să te ademenesc pentru a cina împreună. Ești mai mult decât binevenită, Charlotte, adăugă el pe un ton politicoș, dar ea sesiză reținerea din vocea lui și surâse.

Beth îi aruncă o privire imploratoare. Oh, nu. În niciun caz Charlotte nu-și dorea să fie cea de-a treia roată la debutul unei noi povești de iubire. Avea să-i lase pe cei doi să se descurce cumva cu stânjeneala începutului. Îi atinse mâna lui Beth pentru a o încuraja.

Beth putea să se descurce foarte bine cu o cină.

Charlotte se strădui să clatine din cap a regret, începând să-și strângă lucrurile.

— Îți mulțumesc, oricum, însă am alte planuri, minți ea. Însă Beth e liberă. Așa mi-a declarat, chiar în după-amiaza asta. Charlotte simți cum privirea lui Beth trimitea pumnale în direcția sa, dar ei nu-i păsa. Ea avea probleme mult mai presante. Voi închide eu.

— Nici nu vreau să aud. Poți să te duci sus, zise Beth. Încui eu când plec.

De oțel. Charlotte recunoștea tactica. Beth își imagina desigur că ea și Romeo erau mult mai în siguranță în magazin decât singuri oriunde în altă parte. Habar nu avea Beth despre lucrurile erotice care se puteau petrece în acest magazin. Charlotte și Roman o făcuseră. La prima mână.

Ea înghiți nodul din gât provocat de amintirea aceea.

— A fost o plăcere să te cunosc, Thomas.

— Asemenea.

În mai puțin de un minut, Charlotte era plecată, alergând pe treptele care duceau în apartamentul ei. Când vârî cheia în broască, o întâmpină zăngănitul de cratițe și zgomot de discuții. Ca și aroma delicioasă de pui fript și piure de cartofi care o duse cu gândul, surprinzător, la amintirile copilăriei sale.

Stomacul ei hurui nemulțumit, un amestec de foame și teamă, fiindcă nu avea nici cea mai mică îndoială că părinții ei o așteptau.

— Dragul meu, a sosit acasă. Cuvintele mamei ei dovedeau că Charlotte avea dreptate.

În apartamentul ei de obicei solitar, Charlotte dădu peste familia sa și peste o masă aranjată pentru trei persoane, cu flori proaspete și o ulcică cu ceai rece așezate pe mijloc. Părinții o întâmpinară în micuța cameră de zi. Urmară salutăările afectate, iar Charlotte se scuză cât putu de repede ca să se spele, având nevoie de un jet de apă rece pe față pentru curaj și fortificare.

În drum spre dormitorul ei, surprinse șoaptele a doi oameni care se cunoșteau foarte bine. O străbătu un fior. Nu așa își imagina ea propria familie. Cu toate că ei își făcuseră multe probleme în vederea acestei întâlniri, era evident că luaseră apelul ei telefonic drept o deschidere – ceea ce și fusese. Acum nu trebuia decât să descopere o cale pentru a face pace cu fantomele personale.

Cina fu tăcută. Nu că Charlotte intenționa să le ofere părinților ei o masă inconfortabilă, ci fiindcă nu știa ce să spună. Trecuseră destui ani pentru a se mai interesa cum îi fusese tatălui ei la serviciu sau cât de mult îi plăcea lui Charlotte slujba pe care o avea. Se întrebă dacă nu era prea târziu pentru orice. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci era prea târziu pentru ea și pentru Roman, o idee pe care Charlotte refuză

să o accepte.

Cum felul principal se terminase, Charlotte își fixă privirea în ceașca cu cafea, rotind lingurița iar și iar și adunându-și curajul.

— Așadar, își drese gâtul.

— Deci.

Annie privi către Charlotte cu atâta speranță și atâtea așteptări în priviri, încât Charlotte gândi că s-ar putea îneca în ele.

Mama ei dorea o reconciliere a destinelor, iar Charlotte și-o putea imagina într-un singur fel.

— De ce nu ați divorțat? întrebă ea peste plăcinta proaspătă cu mere pregătită de mama ei. Furculițele părinților ei se lovira de masă la unison. Dar ea nu se scuza că întrebase un lucru la care se gândea de ani și ani de zile.

Avea nevoie să priceapă cum ajunseseră ei aici. Venise momentul.

Russell se uită atent la fiica lui, evitând-o deliberat pe soția sa. Dacă îi permisese lui Annie să-l dirijeze, continuase să-și asume vina pentru despărțirea lor, dar nu și de acum înainte. Și nu doar fiindcă își dorea să aibă o relație cu Charlotte, ci pentru că avea o bănuială că viitorul ei depindea de răspunsurile lui.

Răspunsurile lui sincere.

— Mama ta și cu mine nu am divorțat niciodată fiindcă ne iubim unul pe altul.

Charlotte lăasă jos furculița și își împături șervetul pe masă.

— Iartă-mă, însă ai un fel ciudat de-a o arăta.

Asta era problema, reflectă Russell.

— Oamenii au multe modalități de a-și exprima sentimentele. Uneori ascund anumite lucruri pentru a-i proteja pe cei pe care-i iubesc.

— Asta e o scuză pentru că ai lipsit atâția ani? Clătină din cap. Îmi pare rău. Credeam că pot face asta. Nu pot.

Ea se ridică, iar Russell o opri, apucând-o de braț.

— Ba da, poți. De aceea m-ai chemat. Dacă vrei să țipi, să strigi, să faci scandal, dă-i drumul. Sunt convins că o merit. Dar dacă vrei să asculți și apoi să-ți vezi mai departe de viața ta, cred că vei obține mult mai mult.

Urmă tăcerea, timp în care o lăasă pe Charlotte să asimileze, să decidă care va fi drumul de aici înainte. Nu scăpă din vedere că Annie nu se mișcase de la locul ei, urmărindu-i în tăcere. Doctorul Fallon declarase că orice medicament antidepresiv își face efectul după un anumit timp, așa că Russell nu se aștepta la minuni peste noapte. Dacă nu se simțea pregătită pentru a se implica în conversație, cel puțin era prezentă. Iar el știa ce pas uriaș reprezenta pentru ea acest lucru.

Charlotte încrucișa brațele la piept și scoase un oftat de acceptare.

— Bine, ascult.

— Mama ta a știut întotdeauna că eu doream să fiu actor și că nu puteam face asta rămânând în Yorkshire Falls.

Charlotte aruncă o privire către Annie pentru confirmare și ea dădu din cap.

— Ca să lămurim lucrurile sută la sută, ne-am căsătorit înainte ca ea să rămână însărcinată cu tine, și ne-am căsătorit fiindcă așa ne-am dorit, zise tatăl ei.

— Atunci de ce ai... Charlotte se opri și înghiți cu greu.

Urmărind durerea fiicei sale, aproape că i se frânse inima, dar

vindecarea nu era posibilă înainte ca ei doi să se sfâșie mai întâi unul pe celălalt. Acum aflase acest lucru.

— De ce am făcut ce?

— Ai plecat?

El făcu semn către canapeaua din cealaltă cameră și ei doi se așezară. Annie îi urmă, așezându-se lângă fiica sa, în cealaltă parte. Apucă mâna lui Charlotte și o strânse cu putere.

— De ce ai plecat în California fără noi? Întrebă ea. Dacă o iubeai pe mama atât de mult cum spui, de ce n-ai rămas aici sau nu ne-ai luat cu tine? O soție și un copil ar fi reprezentat chiar așa o povară imensă? Ți-am fi încurcat stilul de viață?

— Nu, răspunse el, evident supărat că ea își imagina așa ceva. Să nu crezi nicicând una ca asta. Nu am putut rămâne fiindcă profesia de actor mă reprezintă. Nu mă pot sacrifica pe mine însumi. Egoist, bănuiesc, însă adevărat. Am avut nevoie să joc și am avut nevoie să fiu în cel mai potrivit loc pentru a-mi trăi visurile.

— Și eu am știut întotdeauna acest lucru. Annie vorbi pentru prima dată, apoi șterse o lacrimă de pe obrazul lui Charlotte.

Charlotte se ridică și se duse la fereastră, agățându-se de pervaz și privind afară.

— Știai că obișnuiam să visez că ne vei lua cu tine în California? Am păstrat sub patul meu o valiză pregătită pentru orice eventualitate. Nici nu mai știu câți ani am întreținut această fantezie. În cele din urmă mi-am dat seama că a fi actor era pentru tine mult mai important decât eram noi. Ridică din umeri. Cu toate astea, nu pot spune că am acceptat vreodată.

— Mă bucur. Poate undeva aici... Arată către inima sa. Poate că ți-ai dat seama că nu era adevărat că-mi păsa mai mult de carieră decât de voi.

— Atunci de ce nu mi-ai spus cum stau lucrurile în realitate?

Russell își dorea ca explicația să fi fost la fel de simplă și de concisă cum părea ea să-și închipuie. Dar la mijloc erau sentimente. Ale lui, ale lui Annie... nu era simplu. În tot acest timp, Russell crezuse că, alimentând nevoia lui Annie de a avea o familie, un copil alături de ea, le va ajuta pe amândouă. Dar în vreme ce fiica lui îl fixa acum cu doi ochi imenși și acuzatori, pricepu ce greșeală imensă comisese.

Trase adânc aer în piept, știind că ceea ce va spune o va răni la fel de mult, ori poate mult mai mult decât lunga lui absență.

— De fiecare dată când m-am întors, inclusiv de data asta, i-am cerut mamei tale să vină cu mine în California.

Charlotte făcu un pas înapoi, împleticindu-se la auzul acestei informații. Toată existența sa se construise pe premisa că tatăl ei nu le prețuia suficient pentru a le lua cu el. Annie o încurajase în această credință. Nu îi spusese niciodată că Russell le ceruse să plece cu el.

Charlotte începu să tremure și refuzul ei se clătină.

— Nu. Nu. Mama ar fi plecat în California. Nu ar fi ales să stea singură aici, tânjind după tine. Lăsându-i pe oameni să vorbească despre noi. Lăsându-i pe copii să râdă de mine fiindcă nu aveam un tată care să mă iubească. O privi pe mama sa, așteptând confirmarea.

Fiindcă, aflând că lucrurile stăteau altfel, însemna că ea pierduse inutil ani de zile în care avusese un tată. Chiar dacă el nu fusese în oraș, dacă arși știut că o iubea, că o dorea, temelia ei emoțională ar fi fost mult mai solidă.

Iar mama el trebuie că știa.

— Mamă? Charlotte urî glasul acela de fetișcană și își îndreptă umerii. Se va descurca cu orice putea să urmeze.

Incredibil, Annie încuviință dând din cap.

— E... e adevărat. Nu am putut să plec din oraș și să las tot ce îmi era atât de familiar. Și nu am putut suporta să mă despart de tine, așa că noi două am rămas aici.

— Dar de ce nu mi-ai spus cel puțin că tata ne voia? Știai că te dorea *pe tine*. Tu ai avut acest gând care să te încălzească și să te reconforteze noaptea. De ce nu ai dorit același lucru și pentru mine?

— Am dorit ceea ce era mai bine pentru tine. Dar mi-e rușine să recunosc că am făcut numai ceea ce era bine pentru mine. Felul în care ai reacționat în momentul în care tatăl tău a plecat și felul în care continuai să citești toate cărțile alea despre Hollywood m-au făcut să mă tem că te voi pierde dacă vei afla. Tu ai semănat întotdeauna mai mult tatălui tău decât mie. Fornăi și se șterse la ochi cu dosul palmei. M-am gândit că vei pleca cu el și mă vei lăsa aici. Singură.

Charlotte clipi. Paralizată, se lăsă să cadă pe canapea.

— Am dat vina pe tine. Se uită în ochii tatălui său.

— Eu ți-am îngăduit, scumpa mea.

Și o făcuse. În timp ce mama ei își lăsase copila să sufere, tatăl ei perpetuase minciuna cum că le părăsise pe amândouă.

— De ce?

El slobozi un mormăit.

— La început a fost din iubire și din respect pentru dorințele mamei tale. Se temea atât de mult că te va pierde, încât nu m-am putut abține să cred că mama ta avea mai multă nevoie de tine decât mine. Și cum să explici toate astea unei fete?

— Și mai târziu?

— Ai devenit o adolescentă furioasă. Duse mâna la ceafa și începu să se maseze. Când eu veneam acasă, tu nu purtai cu mine nici o singură conversație civilizată, indiferent de subiect. Apoi ai mers la colegiu, te-ai mutat la New York și erai suficient de matură pentru a-ți programa călătoriile de așa manieră încât să le eviți pe ale mele.

Era adevărat, recunosc ea cu o bruscă și neașteptată tristețe, dar și

cu vinovație. Poate că era suficientă vină pentru a întregi treburile, gândi ea.

— Bănuiesc că pur și simplu nu m-am străduit destul.

Charlotte expiră cu greu aerul.

— Iar eu nu m-am străduit deloc.

Recunoașterea nu se ivi lesne.

— Vina e a mea, dar există o explicație. Nu vreau să pasez vina, dar uite... Cu mâini tremurătoare, Annie își luă geanta și scoase de acolo o fiolă prescrisă de medic. Doctorul Fallon a spus că i se pare că aș suferi de o depresie severă.

Nu se dusesese chiar Charlotte la medic, sesizând o asemenea posibilitate?

Annie clipi să-și alunge lacrimile.

— Poate că trebuia să le iau mai demult, dar nu mi-am dat seama că am nevoie de ajutor. Tatăl tău spunea că... el spunea că doctorul Fallon a stat de vorbă cu tine, iar tu ai fost de părere că s-ar putea să existe o problemă. Eu nu am știut. Am crezut că așa trebuie să mă simt. Credeam că e normal. Adică, întotdeauna m-am simțit așa. Vocea ei se frânse, însă continuă.: Și nu puteam suporta să te pierd și pe tine. Știu că te-am făcut să suferi din cauza... bolii mele și îmi pare rău. Annie își îmbrățișă strâns fiica. Îmi pare atât de rău.

Mama ei mirosea ca mama ei – cald, blând și liniștitor.

Dar, Annie avusese întotdeauna ceva copilăresc. Părusese întotdeauna atât de fragilă, realiză Charlotte acum. Până și funcția de bibliotecar fusese atât de potrivită pentru ea, în liniștea sălilor și în lumea cuvintelor rostite în șoaptă.

— Nu sunt supărată pe tine, mamă. Era doar dezorientată și confuză. Nodul din gât era atât de mare și dureros, iar ea nu știa cum să asimileze adevărul.

Privind în urmă, atâtea lucruri aveau acum o logică, dar abia de curând Charlotte sesizase că există o problemă mult mai gravă. Încă bănuia că aveau de-a face cu ceva mai profund decât o depresie moderată, ceva legat de o boală mintală. Altfel cum ar putea cineva să stea cu stururile trase și cu ferestrele închise, preferând singurătatea în schimbul companiei altor persoane ori a soțului pe care îl iubea?

Cum de ei nu fuseseră receptivi la aceste semnale mai demult? Poate că toți fuseseră prea absorbiți de ei înșiși, reflectă Charlotte tristă.

— Cred că ar trebui să te lăsăm singură ca să reflectezi la toată povestea asta, zise el chiar în clipa în care Charlotte vru să rupă tăcerea. O apucă de mână pe soția lui. Annie?

Ea dădu din cap.

— Vin, zise ea înainte de a o privi pe Charlotte. Și încă o dată, îmi pare rău.

Porniră împreună spre ușă și Charlotte îi lăsă să plece.

Spera și se ruga ca odată cu adevărul să vină și înțelegerea, și liniștea. Dar avea nevoie de o perioadă de singurătate pentru a pricepe ceea ce auzise și pentru a hotărî ce simțea acum. Cum se va simți după ce „anestezia” va dispărea.

Câteva ore mai târziu, Charlotte stătea întinsă în pat, dar cu storurile ridicate pentru a putea privi afară, la cerul de cerneală al nopții. Era prea rănită pentru a adormi și își zise că numărarea stelilor ar putea să o ajute să se relaxeze. Din nefericire, gândurile alergau prin mintea ei cu pași repezi. Discutând despre trăirea unei fantezii. Tatăl despre care credea că nu o prețuiește, o făcuse.

Totuși, o viață întreagă, Charlotte își modelase comportamentul și atitudinea față de bărbați – bărbați asemenea lui Russell și călători precum Roman Chandler – pe baza falsului abandon perpetuat de părinții ei. Dar Russell Bronson nu era omul pe care-l crezuse Charlotte. Era egoist și avea greșeli, dar o iubea pe mama ei. Charlotte trebuia să-i acorde un oarecare credit. Chiar dacă el ar fi putut face mai mult pentru a le ajuta pe Annie și pe fiica lui, nu își putea sacrifica întreaga existență în numele iubirii.

Charlotte nici măcar nu i-ar fi pretins una ca asta lui Roman. Nu de acum înainte. Să-i ceară să rămână în Yorkshire Falls ar fi la fel de egoist precum fusese Russell în felul său. Roman merita din partea ei ceva mai bun.

Era o ironie, la drept vorbind. Roman nu era un bărbat așa cum avea ea nevoie să fie el. Avea nevoie ca Roman să fie călătorul fără sentimente, burlacul care „iubește și abandonează”, cel căruia îi pasă doar de el însuși. Avea nevoie ca Roman să fie toate acestea la un loc, fiindcă ea însăși avea nevoie de o scuză pentru a-l ține la distanță din punct de vedere emoțional.

În clipa asta avea pur și simplu nevoie de *el*.

Se ghemui și mai mult, trase pledul și căscă. Dragostea avea o modalitate proprie de a înlătura orice plasă de protecție, reflectă Charlotte. Iar mâine, ea va face propriul salt al sortii, fără nicio garanție în privința locului în care va ateriza.

*

La un moment dat trebuie că adormise, fiindcă soarele care strălucea în fereastră o trezi la ivirea zorilor. Dormise bine pentru prima oară după mulți ani, iar acum deschise ochii, cuprinsă de un val de adrenalină la care nu se aștepta. Făcu un duș, mancă un iaurt cu piersici, hotărând apoi că era suficient de târziu pentru a-l suna pe

Rick.

El răspunse după primul apel.

— Rick Chandler la dispoziția dumneavoastră.

— Cineva binedispus, cugetă Charlotte.

— Mda, ei bine, o alergare bună te va face să te simți la fel. Ce e, Charlotte? Totul e în ordine?

— Da, spuse ea, gândindu-se la decizia de a pleca în căutarea lui Roman. Și nu, mormăi ea, știind că va trebui să-i vorbească lui Rick despre Samson, ascunzând totuși promisiunea de a-l proteja și de a nu-l denunța pe bătrânelul inofensiv. Trebuie să vorbesc cu tine.

— Știi că-mi voi face întotdeauna timp pentru tine. Dar acum mă pregăteam să ies pe ușă. Am niște întâlniri programate în Albany și mă voi întoarce destul de târziu.

Fu profund dezamăgită. Acum, că se hotărâse, era pregătită să acționeze.

— Ce-ar fi dacă te-aș vizita în drum spre casă? întrebă el. Probabil pe la șapte.

Ea își propti telefonul după ureche și își clăti lingurița, gândindu-se la programul ei.

— E „Noaptea sponsorilor”. Se presupune că trebuie să îndeplinesc ceremonialul primei aruncări la meciul de diseară al celor de la Rockets.

Cu toate că mai degrabă ar fi renunțat la toate și ar fi plecat după Roman cât mai curând posibil, dar nu-i putea dezamăgi pe copii. Și nici nu dorea.

Ceea ce avea să-i spună lui Rick nu putea fi spus în public, așa că ea trebuia să aștepte până diseară.

— De ce nu vii tu la mine după meci?

— Pare un plan. Ești sigură că ești OK?

Charlotte dădu ochii peste cap.

— Ai să încetezi să mă întrebi? Începi să semeni cu fratele mai mare pe care nu l-am avut niciodată?

— Mda, în fine, am promis.

— Ce-ai promis? În stomacul ei fluturi porniră un dans ritmic. Și cui?

Pe linia telefonică se așternu liniștea.

— Haide, Rick. Ce vrei să spui?

El își dresе glasul.

— Nimic. Doar că e sarcina mea să mă asigur că ești în regulă.

Sarcina lui de polițist sau cea de frate? se întrebă ea. Îl făcuse Roman pe Rick să promită ceva înainte să plece?

— În fine, sunt bine. Cu toate că era curioasă, acceptă răspunsul vag al lui Rick. Știa că era imposibil să-l facă pe unul din frații Chandler să-l părăscă pe celălalt.

— Te văd diseară.

— Perfect. Ai grijă cum conduci. Charlotte închise telefonul, expirând aerul cu putere. O zi lungă de muncă și șapte intrări la baseball, și abia apoi putea să afle unde plecase Roman. Charlotte avea douăsprezece ore ca să-și adune curajul pentru a face călătoria aceea în necunoscut. Pentru a părăsi Yorkshire Falls și a-l'cteriza pe nepoftite la ușa lui Roman, total nesigură în privința primirii de care va avea parte.

Ziua fu mult mai lungă decât își imaginase Charlotte, fiecare ceas părând să adune alte șapte. Ascultând comentariile nesfârșite ale lui Beth în legătură cu Thomas Scalia, ieșiră la lumină sentimente învălmășite – fericire pentru prietena sa și invidie că ea era singură, cu un viitor incert.

Însă ziua se scurse și Charlotte îndeplini în cele din urmă ceremonialul primei aruncări, iar părinții ei o priveau din tribună. Ea clătină din cap, uimită. Nu că și-ar fi făcut iluzii. Russell se va întoarce în California cel mai târziu la începutul săptămânii viitoare. Singur de data asta, însă poate nu pentru multă vreme.

Annie acceptase să se întâlnească cu un terapeut. Harrington avea o minunată clinică de boli mintale, iar ea decisese, încurajată și de soțul ei, să vadă un psihiatru. Doctorul Fallon îi recomandase locul acela. Între timp, soțul hotărâse să-și ia niște weekenduri libere și să vină o vreme acasă, cel puțin suficient timp ca Annie să înceapă terapia și să se gândească dacă ar întrevadea posibilitatea de a se muta în Vest.

Oare minunile nu vor înceta nicicând? cugetă Charlotte, mai fericită și mai plină de speranță în privința vieții cum nu fusese de multă vreme. Ca și cum ar fi știut acest lucru, cei de la Rockets au câștigat din nou competiția, cu toate că vedeta lor a fost eliminată ca urmare a unei fracturi, iar alți câțiva jucători s-au ales cu diverse răni. Cu toate că erau abia la început de sezon, ei o desemnară pe Charlotte drept aducătoarea lor de noroc; îi dăruiseră chiar și un medalion onorific în semn de apreciere pentru activitatea ei de sponsor. Gestul îi aduse un nod în gât, iar gândul că nu îi abandonase pe copii în favoarea vieții personale o bucurase.

— Care viață personală? întrebă ea cu voce tare, intrând în apartamentul ei, în noaptea care se sfârșise în cele din urmă.

Făcea haz de necaz. Până și mama ei avea o viață intimă, în vreme ce Charlotte nu avea acum niciun fel de viață. Dar după ce îl va întâlni pe Rick, obținând informațiile despre Roman, va porni la drum – spre ce anume, habar nu avea, dar cel puțin va face niște pași înainte.

Charlotte își aruncă cheile pe masa de la bucătărie și se duse la robotul telefonic care clipea. Apăsă pe „play“.

„Bună, Charlotte. Sunt eu, Rick. Am fost reținut în Albany și de cum am revenit în oraș, am fost chemat la un caz. Trebuie să vorbim,

așa că stai pe aproape.“

De parcă ar fi avut unde să se ducă. Fără să fie obosită și încă sub impresia meciului, se duse la bucătărie și căută recipientul de înghețată de vanilie și unt scoțian pe care îl păstra în partea din spate. Cu lingura în mână, se duse în dormitor. De când cu micul ei televizor instalat acolo pentru nopțile petrecute în pat, descoperise că-i plăcea mai mult să lenevească în dormitor, în loc să-și petreacă timpul în livingul micului său apartament. Cu puțin noroc, va găsi ceva la televizor ca să-și piardă vremea până la venirea lui Rick.

Pe drum, luă câteva linguri de înghețată. Lumina slabă care venea de la ușa dormitorului o surprinse. Nu-și amintea să fi lăsat aprinsă veioza atunci când plecase la lucru, de dimineată. Ridică din umeri și intră în sanctuarul său, lingându-și în același timp de pe buze urmele de unt scoțian.

— Aș putea să te ajut eu să faci asta dacă ai accepta să stai de vorbă cu mine.

Charlotte încremeni pe loc. Inima își opri pentru o secundă bătăile înainte de a porni din nou, însă mai haotic și mai rapid.

— Roman? O întrebare tâmpită. Bineînțeles că vocea aia profundă și răgușită era a lui Roman.

Și Roman, îmbrăcat comod și sexy într-un trening gri, și cu un tricou bleumarin, în picioarele goale, era întins pe cuvertura ei brodată. Numai un bărbat cu statura și conformația lui putea să arate și mai viril întins acolo. Doar o femeie îndrăgostită și-ar fi dorit să renunțe la toate măsurile de prevedere și să alerge în brațele lui.

Expiră aerul, frustrată. Îi fusese dor de el și era disperat de bucuroasă că îl vede, dar ei doi aveau niște probleme care rămăseseră nerezolvate. Și până ce nu vor discuta aceste probleme, ajungând la o înțelegere care să-i satisfacă pe amândoi, rămâneau prea multe incertitudini. Deși în clipa asta Charlotte simțea că putea trăi doar fiind îndrăgostită și cu aerul pe care îl respira el, era mai isteață de atât.

Cel puțin spera. Pentru că decizia ei de a avea răbdare începu să se clatine cât se poate de repede.

Roman se strădui să rămână calm și liniștit. Un lucru greu de îndeplinit când era întins în patul moale al lui Charlotte, învăluit de parfumul ei feminin, un parfum de care îi fusese dor cât timp lipsise. Și încă mai greu de îndeplinit sub privirea ei fixă, un amestec de dor și îngrijorare în splendorii săi ochi verzi.

Când ajunsese în oraș, toată lumea era la cină ori la meciul lui Little League, așa că nu știa nimeni de prezența lui, ceea ce era bine din moment ce conta pe elementul surpriză.

Dorind să o găsească singură, și cu cât mai repede cu atât mai bine,

plănuise să o ia și să fugă – înapoi la el acasă, în apartamentul ei, nu-i păsa. Avea multe de împărtășit despre călătoria lui în Washington, D.C. Și despre un viitor care spera să o includă și pe ea.

Dar oricât de nerăbdător era să creeze între ei o legătură de ordin psihic, nu va grăbi lucrurile. Înainte de toate trebuia să o facă să aibă încredere în el.

— Ți-a fost dor de mine?

— Ți-a fost dor *de mine*? i-o întoarse ea.

Roman rânji. Ei bine, cel puțin nu-și pierduse dârzenia și, în afară de asta, nu se așteptase să-i sară în brațe.

— Sigur că mi-a fost dor de tine.

În loc s-o găsească pe Charlotte acasă la ea sau la magazin, o descoperi pe teren, îndeplinind ceremonialul primei aruncări. Apoi o îmbrățișase tatăl ei. *Tatăl ei*. Mișcat de faptul că putea fi atât de iertătoare, Roman se îndrăgosti iar de ea.

O privise cum îi zâmbise lui Russell și își dădu seama instantaneu că Charlotte făcuse pace cu acea parte a vieții. Speră că asta îi va permite să facă pace și cu el.

Bătu cu palma pe pat, lângă el.

— Vino lângă mine.

— Cum ai intrat? întrebă ea.

— Scara de incendiu. Știam că vei lăsa iar fereastra neasigurată dacă eu nu voi fi aici ca să mă țin după tine.

Așa și făcuse. Ca urmare, el urcase pe scara de incendiu și se instalase în patul ei ca să o aștepte.

— Ai nevoie de un paznic, Charlotte. Își aminti că ea spusese același lucru în ziua în care se reîntâlniseră prima dată pe coridorul din spate de la Norman's. Nu își imaginase niciodată că vor ajunge în situația asta, inima și viitorul lui atârând de alegerile acestei femei frumoase.

— Te oferi pentru slujbă? întrebă ea.

El înălță din umeri, încercând să nu arate cât de emoționat era. Nu încă.

— Credeam că am făcut-o deja.

— Fiindcă ai strigat „cap“ în secunda când Chase a spus „pajură“? întrebă ea pe un ton cam prea detașat.

Ceea ce însemna că suferea încă și el era cauza.

— De fapt, Chase nu a avut niciodată vreun amestec.

Ea ridică o sprânceană.

— Lasă-mă să ghicesc. Fiindcă el și-a plătit deja datoriile.

— Rick a spus că ești deșteaptă.

Ea dădu ochii peste cap.

— Și ești. Suficient de deșteaptă încât să vii după mine? O întrebă, fixând valiza deschisă din colțul opus al camerei, cea care îi sugerase

această posibilitate chiar din clipa în care intrase. Simplul fapt că era suficient de curajoasă pentru a face călătoria îi spusese ceea ce deja știa. Semăna cu tatăl ei mai mult decât își închipuise ea vreodată, iar el realizează acum că asta nu era ceva rău. Bănuia că și ea o știa.

Charlotte era jumătatea perfectă a lui Roman. Și pentru un bărbat care nu gândise niciodată în asemenea termeni, recunoașterea era uriașă – în plus, era una pe care voia să i-o împărtășească și ei.

— Haide, Charlotte. Aș putea să te scutesc de o călătorie? El sesiză speranța din propria voce, dar nu-i păsa. Dacă a-și pune inima pe tavă era soluția prin care o recupera, atunci trebuia să o facă.

— Naiba să te ia, Roman. Se aplecă după o pernuță scoasă din dulap și o aruncă cu putere spre el, nimerindu-l drept în cap. Ești mult prea arogant pentru binele tău.

— Dar nu și pentru al tău, sper? Iartă-mă, Charlotte.

Ea înghiți, lovind cu piciorul în podea, făcându-l să aștepte.

— Ești arogant, mormăi ea, dar pe buzele ei se ivi un zâmbet larg pe care nu fii capabilă să-l rețină oricât de furioasă era, oricât de mult și de evident se străduia.

— E încă una dintre fermecătoarele mele calități. Prin urmare, nu mai fi atât de bătoasă și smulge-mă din propria-mi nefericire.

Chestia asta o atinse și ridică din sprânceană în semn de mirare. Ea era evident surprinsă că el ar fi nefericit. Asta îl uimi. Cum de nu știa ea că el era doar pe jumătate bărbat dacă nu o avea alături?

— Spune-mi unde aveai de gând să pleci.

Ea dădu din cap.

— Oh, nu. Tu primul. Unde ai dispărut și, mai bine zis, de ce te-ai întors?

— Vino și stai lângă mine și îți voi spune.

— Mă inviți să stau pe propriul meu pat, alături de tine, musafirul nepoftit. Ce nu e în ordine în imaginea asta?

Roman se uită repede înjur, privirea lui oprindu-se pe oglinda mare și ovală de vizavi. Sticla îi oferi imaginea lui perfectă, stând întins în patul ei. Ridică din umeri.

— Absolut nimic, după cum văd eu.

Mârâind, ea traversă aferată camera, așezându-se lângă el, singura barieră fizică fiind reprezentată de un bol cu înghețată topită.

— Acum vorbește.

— Doar dacă promiți că ai să mă hrănești mai târziu.

— Roman...

— Nu trăgănez. Vorbesc serios. Nu am mâncat de ceasuri bune. Am venit cu avionul, apoi am ținut drumul drept până aici ca să te văd. Cu un mic ocol pe la meciul de baseball la care aveau să ajungă după ce ea îl va lumina în legătură cu relația pe care o avea cu tatăl ei. Deci, dacă o să-ți placă ce vei auzi, trebuie să-mi promiți că mă vei

hrăni.

— Și apoi o să-mi ceri să te hrănesc din palmă.

— Cu gura s-ar potrivi la fel de bine, o necăji el.

Buzele ei se smuciră în sus, schițând un zâmbet ezitant.

Cel puțin putea încă s-o tulbure, reflectă el.

— Am fost în Washington, D. C.

— Suficient de sincer, murmură ea și puse bolul pe noptieră. Promit să te hrănesc.

— Perfect. Ții minte că ți-am vorbit despre un post în D. C.? Următorul lui gând fii întrerupt de un ciocănit puternic în ușă, urmat de sunetul insistent al soneriei.

Charlotte sări din pat.

— E Rick. L-am rugat să vină ca să pot afla... Se întrerupse.

— Ce să afli, Charlotte? Dar el știa deja. Exact cum își închipuise. Ea îl căutase.

— Nimic pentru care să-ți faci griji. Ea roși, dar înainte ca el să răspundă, Rick mai ciocăni o dată în ușă. Trebuie să-l văd pe Rick și pentru altceva. O să ți se pară interesant. Promit.

Mai interesant decât ei doi? Roman se îndoia.

— OK, dă-i drumul pacostei ăleia.

Se ridică din patul confortabil, urmând-o pe Charlotte în sufragerie, unde îl întâmpină pe fratele lui cu o privire atentă.

— Nu știam că s-a întors. Rick făcu semn către Roman. Bine ai venit acasă... oh, rahat.

— Nu e salutul pe care-l așteptam.

— Nu o să vă vină să credeți. Rick clătină din cap. La dracu', *eu* nu cred asta.

— În fine, înainte să începi orice poveste, am ceva să-ți spun, zise Charlotte.

Roman clătină din cap.

— Amândoi m-ați făcut curios. Rick expiră aerul cu putere.

— În regulă, atunci – mai întâi doamnele.

— Bine. Ea își frânse mâinile într-un gest care aducea atât de puțin cu Charlotte, încât Roman începu să se îngrijoreze.

— Nu, spuse ea, răzgândindu-se. Greșit. Spune tu primul.

Rick ridică din umeri.

— Am plecat spre casă, plănuiind să vin direct încoace, dar am primit niște apeluri la secție. Mai multe chiar. Se pare că hoțul a dat din nou lovitura.

— Cum? Întrebară în cor Roman și Charlotte.

— În sens invers, de fapt. Chiloții au fost retumați.

Roman începu să râdă.

— Trebuie că glumești.

— Nu. Până la ultimul, fiecare a fost lăsat fie înăuntru, fie pe

veranda din fața casei. Cu toate că nu l-am considerat niciodată oficial pe Roman drept un suspect, plănuisem să-i spun lui Charlotte că doamnele din oțș vor trebui să renunțe la ideea că Roman este hoțul. Rick își trecu mâna prin păr.

— De ce? L-ai prins pe individ? Întrebă Charlotte precaut.

— Nu, fir-ar să fie.

Oare era imaginația lui Roman, sau ea scăpase un oftat de ușurare?

— Dar cu Roman plecat din oraș, trebuiau să renunțe la fanteziile referitoare la fratele meu mai mic, continuă Rick.

— Ce se petrece? Gelos că ele nu aruncă cu desuurile în tine? rânji Roman.

— Foarte amuzant. Rick dădu din cap. Dar mi-a venit în minte că acum, că ai revenit în oraș, se pare că va trebui să trăiești cu stigmatul ăsta. Chicoti la gândul ăsta.

Spre totala lui uimire, Charlotte veni alături de el și își strecură mâna caldă și moale în a sa. În picioare lângă el, îl privi pe Rick și spuse:

— Nu, nici vorbă.

— Știi ceva despre asta, nu-i așa? Întrebă Roman.

— S-ar putea. Îl strânse mai tare de mână. Cu toate că nu avea nevoie să aibă ea grijă de el, îi plăcu această latură protectoare a ei. Mai ales din moment ce ei doi nu se apropiaseră suficient încât să îndrepte lucrurile între ei, totuși îl apăra oricum.

— Hai, Charlotte. Nu poți să-mi ascunzi informații, zise Rick.

— Oh, nu știu. Nu am spus niciodată că știu ceva. Ridică privirea către Roman, ochii ei fiind larg deschiși și imploratori. Te-a văzut cineva în seara asta? Mai știe cineva în afară de noi că te-ai întors?

El clătină din cap.

— În ciuda dimensiunii mici a orașului, nu cred că m-a observat cineva.

— Rick, dacă eu aș ști într-adevăr ceva, nu ți-aș mărturisi-o decât dacă mi-ai promite două lucruri. Primul e acela că nu vei folosi niciodată informația pe care ți-o voi da, iar al doilea că nu vei spune niciodată altcuiva că Roman s-a întors în seara asta în oraș.

Chipul fratelui său deveni roșu ca focul.

— Nu cred că vrei să mituiești un ofițer de poliție.

Charlotte își dădu ochii peste cap.

— În cazul ăsta, nu știu nimic. Mi-a făcut plăcere să te văd, Rick. Noapte bună.

Roman nu avea habar ce se petrece, dar avea de gând să pună capăt poveștii chiar acum.

— E ridicol. Charlotte, orice ai ști, trebuie să vorbești. Iar tu, Rick, promite-i tot ceea ce îți cere.

Rick pufni în răs.

— Mda, exact.

— Samson e hoțul și dacă vei repeta chestia asta, dacă-l vei aresta, îl vei interoga sau măcar vei ridica din sprânceană în direcția lui, voi nega că am spus ceva. Îi voi plăti un avocat, iar pe tine te voi da în judecată pentru hărțuire. Fără să-ți port pică. Te plac cu adevărat, Rick. Îl gratulă pe bărbatul uimit cu cel mai dulce zâmbet.

Un asemenea zâmbet l-ar fi făcut pe Roman să cadă grămadă la picioarele ei. Din nefericire, Rick nu era Roman, iar fratele lui polițist era livid. Se făcu și mai roșu.

— Știai asta și ai ascuns informația? De când?

— Ce faptă bună aș fi comis spunându-ți? E un bătrân inofensiv care are grijă de mine. Eu sunt amabilă cu el, așa că s-a gândit să revigoreze interesul pentru afacerea mea. Nu plănuia să fie acuzat Roman.

— Însă era benefic. Roman sesiză umorul situației, chiar dacă Rick nu o făcea. Năzbâția lui din liceu folosise cauzei lui Samson.

— Ceea ce a făcut el a fost ilegal, punctă Rick. Sau ai pierdut din vedere asta?

Ea își smulse mâna dintr-a lui Roman și își puse mâinile în șolduri.

— Spune-mi cine a avut de suferit. Și apoi, spune-mi cine va avea de câștigat dacă bietul bătrân va fi închis pentru o nimica toată. Acum s-a sfârșit. Îți promit. N-o să se mai repete.

Roman se aplecă, apropiindu-se mai mult, și îi șopti la ureche:

— Probabil că nu ar trebui să faci promisiuni pe care nu le vei putea respecta, scumpo. Tu nu-l poți controla pe omul acela. Nu mai mult decât avea Roman acum asupra propriului trup când inhala parfumul minunat al acestor cârlionți care îi gădilau obrazul.

Venise vremea ca fratele lui să-și facă o ieșire rapidă, gândi Roman.

— Ea are dreptate și tu o știi. Nu faci nimănui dreptate dacă îl dai în judecată pe tip.

— Nu o să mai facă. Te rog! ceru Charlotte cu o voce blândă, implorându-l.

— Uf! Bine. Din moment ce nu am un martor, îl las în pace pe Samson, dar dacă se va repeta...

— Nu se va mai repeta, ziseră Charlotte și Roman la unison. Roman presupuse că vor face o scurtă călătorie pentru a-l vizita pe „omul-rățoi“ și a se asigura că Samson pricepe șansa care i se acordă.

— Și din moment ce Samson s-a străduit să pună desuurile la locul lor pentru a-l disculpa pe Roman în absența lui, tu nu l-ai văzut pe Roman în oraș, nu-i așa? reluă pe un ton ferm: Prima dată când îl vei vedea din momentul plecării sale, acum o săptămână, va fi...

— După douăzeci și patru de ore începând din clipa asta, când eu voi ciocăni la ușa ta, hotărî Roman. Până atunci, *noi* suntem de

negăsit. Puse o palmă pe spatele lui Rick, conducându-l până la ușă. Dacă întreabă careva, Charlotte are gripă.

— Nu cred, mormăi Rick, făcând un pas în vestibul.

— Ești un om bun, Rick Chandler, strigă Charlotte în direcția lui.

Rick se întoarce.

— O fac în numele iubirii, zise el și dispăru pe trepte în jos, mormăind pentru sine pe tot drumul.

Următoarele douăzeci și patru de ore. Vorbele reverberară în mintea lui Charlotte în timp ce închidea ușa în urma lui Rick, apoi se întoarce spre Roman.

— Să îndrăznesc să te întreb ce pui la cale plănuind să ne ascundem în ziua următoare?

Douăzeci și patru de ore, reflectă ea din nou. Un timp foarte, foarte lung pentru doi oameni care vor rămâne de negăsit. Singuri, împreună. Acesta era tot răgazul care le mai rămânea? Sau Roman se gândea la altceva?

— Patul tău e destul de confortabil. Desigur, ar fi și mai confortabil dacă te-ai afla acolo cu mine.

Din nou inima ei porni să bată într-un ritm frenetic.

— Povestește-mi despre Washington.

El ridică mâna și următorul lucru de care fu conștientă fu acela că o conduse înapoi în dormitor până ce se instalară confortabil în patul ei dublu. Atât de confortabil pe cât era posibil în condițiile unei excitații grozave, ale anticipării și ale unei saltele moi care îi ispita.

— Washingtonul e deja fierbinte și umed. E un loc grozav în care să locuiești. Distractiv, entuziast.

— Plănuiești să-ți schimbi locuința de bază? Părăsind New Yorkul în favoarea Washingtonului?

— Slujba era pentru un post de editorialist, dar în cazul acesta nu aş avea libertatea...

— De a călători? ghici ea, sesizând că revenise la bine cunoscuta lui îndeletnicire.

— Mdaaa. Vreau să am posibilitatea să lucrez prin intermediul unui laptop. Munca de editorialist înseamnă să petreci prea multă vreme în fața unui birou și presupune să fii la dispoziția subordonaților mei.

Ea își mușcă interiorul obrazului.

— Pot să-mi dau seama din ce punct de vedere nu ți se potrivește să fii ținut în D.C. Ai fost obișnuit să călătorești, cu poveștile tale și tot restul.

— Am fost obișnuit cu tine. Luând-o prin surprindere, își plimbă degetul pe obrazul ei. Nu aş putea sta înțepenit în spatele unui birou din D.C. Dacă tu ai de condus aici o afacere.

Charlotte se simți în același timp tulburată, frustrată și plină de

speranță. Dar cel mai mult se săturase să-l audă vorbind pe ocolite, fără să spună ceva concret de care să se poată agăța. Cu o mișcare care o șocă și pe ea, reuși să-l împingă pe Roman pe spate, imobilizându-i umerii și așezându-se călare peste el.

— Hai să mai încercăm o dată, în limba engleză de data asta. Ai acceptat sau nu slujba aia?

El privi atent în ochii ei larg deschiși, evident amuzat.

— Nu am acceptat slujba de editorialist.

Ea sesiză nuanța subtilă.

— Ce slujbă ai acceptat?

— Aceea de editorialist cu program flexibil. Au fost foarte impresionați de un articol pe care l-am scris cât am fost acasă, o părticică de viață care le-a demonstrat că pot acoperi fiecare unghi. Am demisionat de la AP și acum pot lucra în principal de acasă, ducându-mă ocazional în D.C. Și luându-ne vacanțe în diverse locații exotice ale lumii de câte ori ne va plăcea.

— Ne. Ar fi vrut să înghită, dar i se uscaseră gura. Abia dacă putea vorbi. Unele lucruri erau mult prea importante. Unde e acasă, Roman?

— Oriunde ești tu, Charlotte. Ochii de un albastru incredibil se oglinDIRă în ai ei.

Ea clipi, nevenindu-i a crede că acest călător prin lume renunțase să împartă veștile întregii lumi pentru a se stabili în D. C. Și în Yorkshire Falls. Alături de ea. Dădu din cap.

— Nu poți renunța la tot ceea ce iubești, îi spuse ea.

— Nu pot renunța la tine. A fost un infern să mă aflu câteva ceasuri în D. C. Nu pot să-mi imaginez o distanță și mai mare. Aș muri de singurătate, zise el și rânji.

— Nu te lăsa purtat de val. Îl dezmiERdă pe obraz, ridicându-i fața în palme. Dar eu te vreau fericit. Nu vreau să-mi porți pică nici mie, nici deciziilor pe care le-ai luat.

— Tu ai spus-o, scumpa mea. Sunt deciziile pe care le-am luat eu.

Înainte de a avea măcar aprobarea lui Charlotte, înregistră ea. Făcuse pași concreți în schimbarea existenței sale. Renunțase deja la slujba sa de la AP și își luase o alta. Fără a avea confirmarea fermă din partea ei în privința viitorului. Făcuse alegerile pe care dorise să le facă, realizează ea. Și cu toate că nu pomenise de copii sau de aruncarea banului, Charlotte îl cunoștea suficient de bine ca să știe că nu luase aceste decizii ca urmare a unui pariu sau a unei obligații față de familie. Își urmase chemarea inimii.

Exact cum ea era pregătită să și-o urmeze pe a ei, reflectă ea privind la valiza deschisă. Pariul acela stupid devenise pentru ea un caz discutabil înainte ca el să se întoarcă.

— Washingtonul a fost cel mai bun compromis pe care am putut să-l găsim, zise el. O să-ți placă cu adevărat, iar Beth poate conduce

Charlotte's Attic când vei lipsi. Am găsit un apartament, însă dacă nu-ți place, putem alege altceva, cumpărând sau construind o casă acolo. Și cel mai bun lucru e că există o cursă cu avionul spre Albany, care ar trebui să ne fie de folos amândurora. Dacă vrei.

— Și dacă nu vreau? Trebuia să întrebe. Trebuia să afle că el facea chestia asta orice ar fi. Fiindcă dacă el intenționa să se întoarcă la slujba de la AP dacă ea îl refuza, nu mai aveau nicio șansă. Charlotte își ținu respirația și așteptă.

— Vom avea parte de multă alergătură în viețile noastre de aici înainte. Eu mi-am făcut alegerile, Charlotte. Vreau ca ele să te includă pe tine, însă sunt finale doar...

Ea îl întrerupse cu un sărut dogoritor care era demult pe drum. Limba lui o întâlnește pe a ei, luând-o în posesie, dându-i de înțeles că era a lui acum și pentru totdeauna. Și cu toate că ea pornise de pe poziția agresorului, se regăsi curând în poziția opusă, întinsă pe spate, cu hainele pe podea, în timp ce Roman o devoră, în priviri cu o licărire șireată.

— Îmi dau seama că avem detalii de pus la punct.

— Pot aștepta.

Respirația ei deveni pe dată un șir de gâfâieli. El se luptă să-și scoată cămașa, în vreme ce ea îi desfăcu fermoarul jeansilor și îi strânse în palmă membrul încordat.

— Dumnezeu! Cuvântul ieși odată cu expirația lui șuierătoare. Lasă-mă o secundă, altfel o să explodez.

Charlotte râse și îl eliberă ca să nu strice distracția înainte să înceapă. Așa va fi viața ei de acum înainte? se minună ea privindu-l pe bărbatul pe care-l iubea. O relație de tip navetist nu i se mai păru cine știe ce. Nu când era vorba de Roman.

La fel de brusc fu capabilă să-și înțeleagă mai bine mama. De ce rămăsese legată de bărbatul pe care îl iubea în ciuda distanței și a propriei neputințe de a se muta alături de el. Poate că la urma urmei ea și Annie nu erau atât de diferite, și poate că nici nu era ceva chiar atât de rău, gândi Charlotte.

Roman se așează din nou, întinzându-se și după bolul cu înghețată.

— Îți amintești că am declarat că mi-e foame?

Charlotte lăsa capul într-o parte, cu o dorință nestăvilită în ochii ei verzi.

— Îmi aduc aminte că ți-am promis că te voi hrăni, zise ea, pe un ton obraznic.

El îi picură înghețată topită pe piele. Lichidul rece făcu să i se înfioare pântecul și simți nevoia zvâcnind slab și adânc între picioarele ei.

— Ah, da. Slobozi un gâfâit puternic. Rick avea dreptate, să știi, îi spuse ea lui Roman.

— În legătură cu ce?

Îi întâlni privirea.

— Te iubesc cu adevărat.

— Și eu te iubesc. Și se apucă să-i arate cât de mult, în vreme ce nevoia crescuse în adâncul ei.

Și în timp ce el plecă capul pentru a se îngriji de această nevoie, Charlotte se gândi că va fi într-adevăr capabilă să facă față stilului de viață al lui Roman. Pentru tot restul vieții sale și chiar mai mult de atât.

EPILOG

Charlotte stătea întinsă goală peste așternuturile albe. Lumina soarelui se strecura printre perdelele drepte, însă intimitatea nu era o problemă. Camera lor de hotel era situată la al cincisprezecelea etaj, fără alte clădiri înalte în jur. În vreme ce o studia, Roman fu iar tulburat de frumusețea ei, ca și de norocul său deplin.

Cum de fusese pe punctul de a da la o parte darul acesta, gândindu-se că nu-și dorea o relație pe termen lung? Cum de fusese vreodată capabil să-și închipuie că va putea sta departe de ea o viață întreagă?

Se aplecă, legănând ispititor în fața ei un ciorchine de strugure. Ea luă o boabă, apoi zâmbi larg.

— Mă răsfeți.

— Asta e ideea.

— Cum poate o fată să se opună unui asemenea lucru? Ce avem în program pe ziua de astăzi? Întrebă ea.

Vizitaseră castelele din Scoția și sălașul Monstrului din Lock Ness.

— Mă gândeam să-l sun pe lucrătorul de la agenția de voiaj și să adaug o scurtă călătorie în California, săptămâna viitoare, în drumul nostru spre casă. Roman își ținu respirația așteptând răspunsul ei, deoarece aranjase deja călătoria. Dorindu-și ceva mai mult timp pentru a-i putea evalua reacția, așteptase înainte de a-i împărtăși vestea. Putea să anuleze oricând programarea și să călătorească direct acasă, spre Yorkshire Falls, ca să vadă ce fac mamele lor, la fel ca și magazinul, înainte de a-și începe propria viață în capitală. Roman spera că ea își dorește să vadă tot ce avea de oferit Hollywoodul, dar nu putea fi sigur dacă amintirile rămăseseră la fel de dureroase în ciuda reconcilierii ei cu tatăl său.

— Credeam că ești nerăbdător să te întorci acasă, la Raina, zise Charlotte.

— Știi la fel de bine ca și mine, arsurile la stomac nu au ucis niciodată pe nimeni.

— Atunci mi-ar plăcea să vizitez Hollywoodul cu tine. Poate că Russell ne va oferi un tur. Ochii ei verzi sclipiră de plăcere.

Ăsta era planul surpriză, însă Roman nu dezvălui totul acum.

Charlotte se rezemă de perne, pufnind în râs.

— Încă nu pot crede cât de departe a putut merge mama ta ca să vă vadă însurați.

— Slavă Cerului că mi-am dat seama. Toată cantitatea de ceai și Maalox-ul au fost primele indicii că avea mai degrabă o indigestie decât o boală de inimă; ca și nenumăratele medicamente contra

hiperacidității. Dar manifesta și clasicele simptome ale cuiva care minte prost. Clătină din cap, amintindu-și: Nu mă privea niciodată în ochi când o întrebam despre starea ei de sănătate, iar atunci când își imagina că nu sunt prin preajmă, alerga pe trepte ca un atlet. Dădu ochii peste cap, amintindu-și. Ca să nu mai pomenim că uita să-și ascundă echipamentul pentru exerciții.

El chicoti. Înainte de călătoria sa în capitală, aruncase în mașina de spălat o grămadă de rufe murdare, dând peste o pereche de pantaloni umezi și de un tricou ale mamei lui. Nu era nicio îndoială că era vorba de un echipament pentru exerciții purtat recent. Fusesse tentat s-o strângă de gât când înțelesese, însă avea mai întâi nevoie de o confirmare.

Fusesse destul de simplu să o încolțească pe doctorița Leslie Gaines și să pretindă că mama lor îi vorbise despre starea sănătății ei. O lăsase pe doctoriță să creadă că el știa că problemele de sănătate ale mamei lui nu erau grave, dar că îl îngrijora acea substanță antiacidă care nu era prea sănătoasă. Doctor Gaines fusese de acord că refluxul gastric nu este o problemă la fel de severă ca presupusul atac de cord cu care Raina fusese internată la Serviciul de Urgență. Gaines îl asigurase însă că ea continua să monitorizeze, pentru orice eventualitate, inima Rainei, declarând că va avea în vedere un medicament mai puternic pentru refluxul ei.

— Cum de nu și-a dat seama mama ta că are de-a face cu bărbații Chandler care au moștenit instinctul de reporteri? întrebă Charlotte.

— Pentru că avea de-a face cu niște fii care pun dragostea și grija pe primul loc, și care nici măcar odată nu s-au gândit să privească înjur. La naiba, dacă Roman nu ar fi locuit cu ea, nu ar fi prins-o niciodată.

— Și ești convins că faci o treabă bună dacă nu-i spui că ai aflat?
Roman rânji.

— Ea își imaginează că a câștigat recordul de pistă. De ce să-i stricăm buna dispoziție? În afară de asta, după ce am trecut de șoc și furie, i-am plătit-o, nu-i așa?

Charlotte se întinse pe pat, apetisantă ca în prima clipă când pusese ochii pe ea.

— Spunându-i că nu va avea parte prea curând de nepoți fiindcă vrem să fim doar noi doi o perioadă de timp, știu. Și încă mă simt vinovată că am mințit-o.

— Merita, mormăi el. Și nu știu dacă eu te merit, dar oricum mă voi bucura de tine. Plecă capul și o sărută agale în jurul sânilor ei, mușcând-o ușor, dar fără să atingă sfârșul care cerea mângâierea.

Charlotte își arcui spatele, gemând, și se rugă să o scutească de suferință, apucând tocmai vârful acela. Roman ajunsese să cunoască foarte bine, în câteva săptămâni, semnele emise de trupul ei,

neobosind niciodată să afle mai mult.

— Nu încă, scumpo.

— Noi trebuie...

— Știi exact ce ne trebuie, zise el.

Charlotte își lipi picioarele, prinzându-i mâna între coapsele ei și oprind orice mișcare.

— Trebuie să le spunem lui Chase și lui Rick despre starea sănătății ei.

Roman mormăi.

— *Cum* de te poți gândi la așa ceva în clipa asta, inclusiv

— Sau ar trebui să spun mai ales – la frații mei?

— Se numește a acorda prioritate, și nu e ușor, crede-mă. Nu crezi că aș prefera să fac dragoste cu tine în loc să reiau chestiunea asta?

Mai avuseseră această discuție, Charlotte declarându-i că nu era cinstit să nu le spună lui Chase și lui Rick cum că Raina e, de fapt, sănătoasă.

— Iubito, când ne întoarcem acasă, o să discutăm despre ceea ce le vom spune lui Rick și lui Chase. Până atunci, cu cât nu le spunem nimic, cu atât vor fi la mila mamei, având astfel șanse mai mari de a descoperi și ei fericirea pe care am descoperit-o noi.

Ea oftă.

— Poate că ai dreptate.

— Știi că am.

— Atunci de ce mă simt atât de vinovată?

Roman rânji.

— Fiindcă ai prea mult timp de gândire. Ceea ce înseamnă că va trebui să-ți distrag total atenția.

Roman se ridică și se așează peste soția sa. Soția sa. Cuvântul, care altădată l-ar fi trimis rapid peste hotare, îl umplea acum de satisfacție. Și totul datorită lui Charlotte.

Nu numai că-l iubea, însă îi adora familia, făcându-și griji pentru ei ca și pentru propria familie. Femeia asta frumoasă și grijulie era a lui, și așa avea să fie totdeauna. Iar el intenționa să se bucure de fiecare zi, de fiecare respirație a vieții de bărbat însurat, în timp ce va transforma în realitate fiecare vis și fiecare fantezie a lui Charlotte.

Membrul lui zvâcni, lipit de pântecul ei moale.

— Deschide-te pentru mine, Charlotte.

Buzele ei se ridicară într-un zâmbet sexy, în timp ce depărtă larg picioarele. Era deja pregătită pentru el, iar el o penetra repede și abil, fără să se grăbească.

Oftatul ei de satisfacție fu completat de reacția trupului ei când se contractă, strângându-se în jurul erecției lui.

— Oh, mdddaaa, mormăi el, arșita aceea alunecoasă umplându-l nu numai de o nevoie arzătoare, ci și cu o căldură emoțională profundă.

Zilele lui de burlac rămăseseră demult în urmă.

— Te iubesc, Roman, șoptiră buzele ei lipite de pielea gâtului lui.

— Și te iubesc, Charlotte, spuse el. Apoi se apucă să-i demonstreze pur și simplu cât de mult.

Sfârșit

[1] Magazin de haine pentru bărbați (n.t.).

[2] Hanul (n.tr.).

[3] Associated Press (n. red.).

[4] Joc de aruncare la țintă (n. red.).

[5] *To take the Fifth* – în traducere literală „a lua al cincilea”. Al 5-lea Amendament din Constituția SUA dă dreptul unui împricinat sau martor să refuze să răspundă. Expresia se folosește și în limbajul comun (n. red.).